

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 11

Dimecres, 14 de març de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 10, primera reunió

Í N D E X

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) (p. 3)

Projecte de llei

del Memorial Democràtic (debat de totalitat) (tram. 200-00014/08) (p. 3)

Projecte de llei

de creació de l'Agència Tributària de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00015/08) (p. 16)

Projecte de llei

del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00016/08) (p. 28)

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 401-00002/08) (p. 35)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre l'estratègia del Govern pel que fa al desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00027/08) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual (tram. 317-00029/08) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre els primers cent dies de govern (tram. 317-00026/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre el garantiment de l'estabilitat política i del desplegament del Pla de govern davant la situació de crispació política a l'Estat espanyol (tram. 317-00030/08) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre el Pla de govern (tram. 317-00031/08) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern (tram. 317-00028/08) (p. 41)

al Govern sobre els menors en situació de risc social a Barcelona (tram. 310-00035/08) (p. 42)

al Govern sobre el conveni signat amb l'Ajuntament de Barcelona per a la construcció de residències per a gent gran (tram. 310-00037/08) (p. 43)

al Govern sobre l'opinió del conseller de Governació i Administracions Públiques pel que fa a la crisi del servei de rodalia de Renfe i les recomanacions de no pagar el bitllet (tram. 310-00038/08) (p. 44)

→

al Govern sobre el calendari previst per a la creació del parc natural de la zona lacustre de Banyoles (tram. 310-00034/08) (p. 45)

al Govern sobre la política laboral del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 310-00036/08) (p. 46)

al Govern sobre el balanç i la situació de l'ocupació a Catalunya (tram. 310-00040/08) (p. 47)

al Govern sobre les sales de música en viu (tram. 310-00039/08) (p. 48)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística (debat de totalitat) (tram. 202-00001/08) (p. 50)

Interpелlació

al Govern sobre els criteris i les polítiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, especialment en matèria de política interior (tram. 300-00022/08) (p. 60)

Interpелlació

al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana (tram. 300-00025/08) (p. 66)

Interpелlació

al Govern sobre el retorn a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, a Salamanca (tram. 300-00023/08) (p. 71)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 10.1

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 401-00002/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

3. Projecte de Llei del Memorial Democràtic (tram. 200-00014/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 23, 30)

4. Projecte de Llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 200-00015/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 31, 8)

5. Projecte de Llei del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00016/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 31, 15)

6. Proposició de Llei de modificació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística (tram. 202-00001/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 6, 4)

7. Interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, especialment en matèria de política interior (tram. 300-00022/08). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana (tram. 300-00025/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre el retorn a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, a Salamanca (tram. 300-00023/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre l'ordenació de l'àmbit metropolità amb relació al conjunt del territori (tram. 300-00024/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre la política ferroviària dels serveis de rodalia i regional (tram. 300-00026/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de gestió de l'aeroport de Barcelona (tram. 302-00013/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a afavorir la relació de l'Administració amb els ciutadans en les dues llengües oficials (tram. 302-00014/08). Grup Mixt. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques en matèria de joventut (tram. 302-00015/08). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model d'immersió lingüística en l'àmbit de l'educació (tram. 302-00016/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

Així mateix, els proposo que la declaració institucional amb motiu del Dia Internacional de les Dones la puguem llegir aquesta tarda a les quatre, en començar la sessió.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat inclosos al dossier de la sessió, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que se'ns n'eximeixi de la lectura.

Projecte de Llei del Memorial Democràtic (debat de totalitat) (tram. 200-00014/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei del Memorial Democràtic. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació. Té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, representants de diverses entitats que han treballat per

la recuperació de la memòria democràtica, passo avui a presentar el projecte de Memorial Democràtic, un projecte que ja va ser presentat a l'anterior legislatura que les eleccions anticipades no en van permetre l'aprovació definitiva.

I d'entrada, vull dir que el text és el mateix. La modificació del text hauria significat un retard important des del punt de vista de la tramitació parlamentària, però en la meua intervenció d'avui i en l'esperit amb què afrontem el procediment legislatiu hi ha una gran voluntat de consens que aquesta sigui una llei, si és possible, que s'aprovi per unanimitat de tots els grups parlamentaris del Parlament català.

Aquest projecte s'inscriu en la voluntat d'aquest Govern d'impulsar una política pública de recuperació de la memòria democràtica. El Memorial Democràtic, institució que crea i impulsa aquesta llei, tindrà com a funció principal convertir la memòria democràtica dispersa en un patrimoni col·lectiu, en un capital ètic i polític que alhora commemori la lluita per l'assoliment dels valors democràtics, reconegui els seus protagonistes, estimuli la formació i la investigació i traslladi cap al futur els valors inestimables de la pau, la llibertat i la democràcia.

Aquesta llei ve a cobrir un buit, un dèficit, una assignatura pendent per part de les nostres institucions. Després de més de vint-i-sis anys de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya el nostre país no compta encara amb una institució semblant, malgrat l'enorme patiment sofert per la pèrdua de les nostres institucions d'autogovern, la persecució de la nostra llengua i de la nostra cultura, per l'empresonament, tortura i mort de tants catalans i catalanes en defensa de la democràcia i les llibertats nacionals de Catalunya.

És, tanmateix, innegable que en els darrers anys hi ha hagut un increment de les activitats relacionades amb el tema de la memòria democràtica, llançades tant des d'institucions, com des d'entitats, com des de mitjans de comunicació. Aquest dinamisme de la societat civil fa palesa la necessitat de la implicació del Govern de Catalunya com a màxima institució del país en la recuperació de la memòria democràtica.

En aquest sentit, vull fer referència a dues cites molt destacables. Una es va produir l'any 1997. El dia 8 de març, la senyora Enriqueta Gallinat, en nom de l'Associació de Dones del 36, acabada de constituir en aquella data, va expressar al Saló de Cent una reflexió i una inquietud. Va dir la senyora Gallinat el següent: «Vàrem viure la guerra al front i a la rereguarda, l'exili, els camps de concentració, les presons i la repressió per la nostra lluita en la clandestinitat, i en aquesta lluita hi hem anat deixant els millors anys de la nostra vida. Però també aquesta lluita ens va fer dones responsables, dones amb sentit del que és la pàtria, dones amb moltes vivències i molts records. I són aquestes vivències i aquests records els que no volem que es perdin. Volem transmetre a les noves generacions el patrimoni de la nostra història, la història de les dones del 36.»

L'altra cita es va produir l'any 2002, en un acte d'homenatge als represaliats pel franquisme celebrat al Liceu i organitzat per l'Associació Catalana d'Expresos Polí-

tics. Es va llegir una declaració que deia: «Volem, demanem que la memòria de l'experiència de la dictadura i les seves conseqüències, que la memòria i l'experiència de la lluita per la llibertat s'incorporin al coneixement comú de les futures generacions, perquè és la història d'aquest país, és la història del seu país. Conèixer i difondre la història no és garantia que els desastres no es repeteixin, però contribueix a consolidar i a aprofundir la cultura democràtica, una èpica de l'esforç col·lectiu, de la llibertat i de la pau. Volem que aquest sigui el nostre llegat i, per aquesta raó, proposem a l'Administració catalana la creació del Memorial Democràtic, un llegat de coneixement que faci els ciutadans civilment més savis i més lliures.»

Són dues cites que crec que avui prenen una gran dimensió. Així, doncs, aquestes dues cites el que ens diuen és la demanda ciutadana llargament expressada i esperada. I aquest injust retard fa encara més necessaris i més efusius els deguts agraïments que vull fer arribar a totes les entitats que treballen per la recuperació de la memòria històrica..., i que avui ens acompanyen moltes d'elles –l'Amical de Mauthausen, l'Associació d'Expresos Polítics, les Dones del 36, l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica, l'Associació d'Exinternats del Franquisme, l'Associació Pro Memòria dels Immolats per la Llibertat de Catalunya...–, i a tantes i a tantes d'altres. A elles, a les persones que hi han treballat, els devem en primer lloc el manteniment de la memòria històrica durant tots aquests anys. En bona mesura, la llei que avui presentem és producte de la seva –de la vostra– importantíssima tasca durant tants anys.

Vull també fer referència a moltes iniciatives tant en el camp acadèmic i museístic..., així com a l'acció investigadora d'historiadors i mitjans de comunicació, que han elaborat nombrosos documentals monogràfics i publicacions. Aquest ric teixit social que he esmentat ha estat ben present en el procés d'elaboració de la llei que ha volgut comptar en tot moment amb la seva opinió i participació directa, així com amb la dels acadèmics més prestigiosos.

El primer projecte –avantprojecte– del memorial va ser elaborat pel Centre d'Estudis sobre les Èpoques Franquistes i Democràtiques. Ja va ser presentat davant prop de vint entitats destacades en aquest àmbit per tal que poguessin expressar la seva opinió. Tot seguit, es va crear una comissió assessora per tal de comptar amb l'assessorament, propostes i recomanacions, i consens, de l'acadèmia. La formen quinze historiadors i historiadors que contempen i conformen el bo i millor d'aquest país en aquest àmbit: Borja de Riquer, que la presideix, Cristina Borderias, Manuel Borja-Villel, Joan B. Culla, Àngel Duarte, Josep Fontana, Manel-Josep Risques, Anna Sallés, Antoni Segura, Montserrat Iniesta, Paul Preston, Ricard Vinyes, Conxita Mir, Carme Molinero i Montserrat Duch. A tots ells i elles els vull agrair l'esforç i el treball que han fet.

Un cop va ser elaborat aquest avantprojecte, es va enriquir també amb les aportacions d'entitats del món acadèmic i d'altres departaments del Govern.

Per tant, podem constatar que aquesta llei arriba al Parlament després d'un procés intens de debat social i acadè-

mic i d'enriquiment de tot aquest procés. I ho fa, a més, gaudint del consens d'aquest dos àmbits. No tindria sentit, doncs, que aquest consens social i acadèmic no es traduís..., no s'hi sumés el consens polític.

D'altra banda, considerem que la manca d'una política pública de recuperació de la memòria democràtica és un dèficit que afebleix l'educació democràtica, civil i moral dels nostres joves, deixa sense el respecte meregut els protagonistes dels esdeveniments i ens situa fora d'una de les polítiques culturals i civils més importants que es realitza en els principals països de la Unió Europea.

Per això, aquesta llei ens situa al capdavant en aquest camp dins d'Espanya i ens homologa a la resta de països europeus que fa ja molts anys que compten amb institucions semblants. A França tenen més de vint-i-vuit institucions d'aquestes característiques, lligades als processos de resistència i deportació. A Alemanya hi ha memorials al voltant de les ànsies de perdó i de monuments simbòlics. Sense anar més lluny, recentment a Berlín s'ha inaugurat el monument als jueus assassinats durant la Segona Guerra Mundial. Mai un país havia reconegut d'una manera tan evident com s'està fent a Alemanya –evident, monumental i permanent– els crims comesos en el seu mateix país. I accions i institucions semblants s'estan fent a Itàlia o, més recentment, a Xile o a Argentina.

En definitiva, no estem inventant res, no estem davant de res nou, sinó que simplement estem traslladant experiències d'altres països que basen la seva democràcia en els valors de l'antifeixisme i el rebuig a tota forma de totalitarisme. Si a França, si a Alemanya, si a Itàlia ha estat possible, per què no ho ha de ser a Catalunya, que ha patit una de les dictadures feixistes més llargues i cruentes d'Europa? Seria lamentable que les forces polítiques catalanes no poguessin compartir un mínim relat comú, des de la pluralitat, del nostre passat immediat, havent compartit la mateixa lluita antifranquista.

Per això, per esvair recances, vull exposar en primer lloc com entenem des del Govern de la Generalitat la memòria col·lectiva i, en segon lloc, explicaré com es plasma tot plegat en el contingut de la llei amb la creació de la institució del Memorial Democràtic i les seves funcions.

Quina és la nostra visió, com entenem la memòria democràtica? Amb freqüència, aquells que no volen una política pública de la memòria democràtica argumenten que es pretén ocultar deliberadament els desastres de la violència republicana a la rereguarda durant la Guerra Civil. Certament, no és possible referir-se a la Guerra Civil des de les institucions democràtiques sense reconèixer totes les víctimes. El rebuig a la violència, el respecte per totes les víctimes amb independència de la seva adscripció política és un valor indiscutible.

En aquest sentit, una política pública de la memòria democràtica ha d'avaluar qualsevol actuació que assumeix les víctimes de la rereguarda republicana, perquè també són víctimes. És així que la declaració institucional del 2006 del Govern de Catalunya..., va aprovar amb motiu del setantè aniversari de la Guerra Civil una declaració que deia que «des dels valors de la democràcia,

els drets humans i la pau, el Govern de la Generalitat reivindica la memòria de totes les persones que van perdre la vida com a conseqüència de la Guerra Civil espanyola en els camps de batalla o a la rereguarda, per la seva ideologia, les seves creences i el seu compromís polític». I afegeix, la declaració: «La vida de les persones és i ha de ser un altíssim valor inviolable.»

Per tant, reconeixement a totes les víctimes. Ara bé, aquest reconeixement de totes les víctimes no es pot traslladar a totes les ideologies. El franquisme no mereix cap respecte polític ni moral de cap mena. Per tant, respecte personal a totes les víctimes, assumptió per part d'una política pública del reconeixement a totes les víctimes, però una condemna claríssima, rotunda, des del punt de vista moral, ètic i polític, del que va significar per a aquest país, per a Catalunya, el franquisme.

I és des d'aquest punt de vista que no podem oblidar la superioritat ètica de la República respecte de l'aixecament feixista. No es poden tractar de la mateixa manera els colpistes, que es van aixecar contra la legalitat republicana i van seguir una política organitzada i sistemàtica d'extermini i de liquidació de la identitat nacional de Catalunya, que un govern legítim i democràtic. I, per descomptat, no podem ignorar tots aquells que durant quaranta anys de franquisme van continuar lluitant per la recuperació de la llibertat, de la democràcia o de l'autogovern de Catalunya.

La nostra democràcia, senyores diputades i senyors diputats, també necessita referents ètics sobre els quals fonamentar els valors democràtics. I aquests referents polítics en el nostre cas no són altres que la Generalitat republicana i la lluita antifranquista. Per això és tan clau ressaltar l'adjectiu «democràtic» quan parlem del Memorial Democràtic. Aquesta llei impulsa la creació d'una institució per recuperar la memòria democràtica. Aquest és el fil argumental i l'essència de la seva raó de ser. La proclamació dels valors que la fonamenten implica necessàriament la preservació de la memòria de la llarga i dura lluita que va portar al seu assoliment. I això implica també, al seu torn, homenatge i desgreuge a totes les persones que ho van fer possible.

Com la resta de països europeus, la nostra democràcia necessita referents ètics sobre els quals fonamentar els valors que la sustenten. I aquests referents, com he dit abans, són la Generalitat republicana –la Segona República– i la lluita antifranquista. És en aquests termes, doncs, que creiem del tot imprescindible impulsar una política pública de restitució de la memòria democràtica.

En primer lloc, per justícia, perquè durant molt de temps, durant massa temps, s'han condemnat com a culpables aquells defensors de la legalitat i de la democràcia, i és un símptoma de democràcies consolidades la capacitat per assumir els fets que va viure, sense esperit de revenja, sinó per reconèixer la importantíssima lluita de tantes persones, a les quals devem la defensa, el manteniment i la recuperació dels valors que avui inspiren la nostra democràcia.

En segon lloc, és necessari per pedagogia política i salut democràtica, perquè un poble perd la seva identitat si no coneix la seva història i deixa els joves i les generacions futures sense referències ni instruments per fer

front a les noves amenaces que puguin aparèixer a la democràcia. La memòria democràtica és un capital ètic, polític, que contribueix a la formació de la ciutadania en els valors democràtics i a explicar el cost del seu assoliment.

En definitiva, aquesta llei significa també el compliment d'allò que estableix el nou Estatut de Catalunya, en el seu article 54, quan diu que la Generalitat ha de vetllar perquè la memòria històrica esdevingui un símbol permanent de tolerància, de dignitat dels valors democràtics, de rebuig als totalitarismes i de reconeixement de totes les persones que han sofert –i vull destacar un altre cop el «totes»– persecució a causa de les seves opcions personals, ideològiques o de consciència.

Què volem que sigui el Memorial Democràtic? Volem que sigui una institució que disposi dels mitjans necessaris per desenvolupar amb eficiència les actuacions civico-culturals pròpies del seu mandat. Fonamentalment serien sis: les de commemoració, les de conservació, les de recerca, les de difusió, les de formació i les de participació.

Commemoració. La finalitat última d'una política pública de la memòria democràtica és proclamar la vigència dels valors democràtics. Volem que, per tant, la finalitat última sigui una finalitat commemorativa: tornar a dir amb la veu ben alta la vigència dels valors democràtics. A aquesta funció s'afegeix la d'homenatge i desgreuge a totes les víctimes directes o indirectes de la lluita per la democràcia. Hem fet coses en aquest sentit; en vull destacar la commemoració del 75 aniversari de la proclamació de la Segona República, que vam efectuar al Teatre Nacional de Catalunya.

Segona funció, la de difusió. S'ha de potenciar i garantir el dret civil al coneixement històric i dels fonaments democràtics. La difusió es farà mitjançant exposicions, pàgina web, el recolzament a projectes externs al memorial, convenis amb mitjans de comunicació. Aquí destaca la creació o la futura creació del servei d'informació documental, que serà un centre de documentació que reculli i informi sobre el que hi ha en el conjunt de tot el país. En aquests anys també hem fet força coses: al programa del Memorial Democràtic, hem establert convenis amb BTV, amb TV3, amb Catalunya Ràdio, amb *Sàpiens*, amb *L'Avenç*, amb *Regió 7* i amb diverses editorials.

La tercera funció seria una funció de recerca, impulsar des del memorial investigacions de recerca.

La quarta, una funció de conservació. Creiem important que el memorial tingui, entre les seves funcions, preservar determinats espais, senyalitzacions de commemoració de la lluita antifranquista. En aquests moments tenim una experiència, un pla pilot a Lleida per a la localització i senyalització dels llocs d'interès de la Guerra Civil.

I, per últim, les funcions de formació i de participació. Les de formació, organitzant seminaris, editant material didàctic per a les escoles. I la de participació, per fer que tothom, les entitats que treballen en aquest camp o en el món universitari, pugui participar en la definició de la dinàmica del Memorial Democràtic.

Acabo simplement dient que en aquests tres anys des del Govern català hem impulsat tot un seguit d'iniciatives que prefiguren el que volem que sigui el Memorial Democràtic. He de dir, a més a més, que hem tirat endavant en els darrers dos anys una línia de subvencions a què s'han acollit molts ajuntaments –l'any 2005 van ser 146, el 2006 van ser 274, quasi el doble–, ajuntaments de tots els colors polítics; i quan dic «de tots els colors polítics» vull dir *de tots* els colors polítics. Això implica que en aquests moments la dinàmica, el treball de la recuperació de la memòria democràtica està en l'interès de la societat.

Simplement vull acabar fent una crida al diàleg i a la voluntat de consens. Que ningú s'apropri a aquesta llei amb apriorismes, amb tòpics, amb prejudicis. Tots els grups polítics compartim uns mateixos valors democràtics, així com la necessitat de reforçar-los. Amb aquesta voluntat voldria que participessin activament en un procés legislatiu per crear a Catalunya una institució que fa temps que havia d'estar creada i que espero que en el decurs de l'any pugui ser creada: el Memorial Democràtic.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Molt bé. Gràcies, president. Honorable president de la Generalitat, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, així com les organitzacions que ha posat de manifest el conseller que ens acompanyen, una cordial i respectuosa salutació. El conseller ha posat de manifest que fa tot just un any ja debatíem sobre aquest Projecte de Memorial Democràtic, i en aquell debat ja, des del meu grup parlamentari, ens vam posicionar contraris que aquesta llei tirés endavant, motiu pel qual, doncs, avui lògicament –«el projecte de llei és idèntic», paraules textuais del conseller–, en bona lògica, avui també defensem des del meu grup parlamentari l'esmena a la totalitat, que interessa la devolució al Govern d'aquest projecte de llei.

I ara fa al voltant d'un any dèiem: «I la nostra oposició és més de forma que de fons, al projecte de llei.» Més de forma que de fons, perquè nosaltres podem estar d'acord amb un tant per cent molt elevat de l'exposició o de la presentació d'aquest projecte que ha fet el conseller. Ara bé, nosaltres també posàvem de manifest tot just fa un any que una llei és una norma jurídica, que una llei és una norma jurídica de caràcter obligatori, dictada pel poder legislatiu, lògicament, a l'efecte de regular conductes o establir òrgans necessaris per al compliment de determinats fins o finalitats, i que la seva inobservança comporta una determinada sanció. Una llei es caracteritza per ser general, abstracta i impersonal, i opera per si mateixa, *erga omnes*. És universal quant a la seva aplicació; és d'execució general, i resta dispensada de la prova de la seva existència *a contrario sensu* del dret consuetudinari. És, en definitiva, una llei,

l'expressió positiva del dret, i és la concessió d'uns drets o la imposició d'unes obligacions. Mai, entenem, com és el cas d'aquest projecte, la llei ha de servir d'aixopluc de la politització d'organismes.

Doncs bé, per escriure o reescriure la història, o part d'aquesta, lògicament no creiem, des del nostre grup parlamentari, ni oportú ni necessari fer-ho mitjançant una llei. No creiem tampoc que aquesta sigui una tasca a desenvolupar pel Parlament. Tenim el convenciment que els historiadors, els científics, els programes de recerca científica, els programes de recerca universitària, atorguen a la història la veritat quasi objectiva, la veritat quasi absoluta. I considerem, en definitiva, que no ha de ser el Parlament l'autor d'escriure o reescriure la història. No és el seu paper, no és la seva tasca.

I no cal dir, lògicament, que les ferides obertes costen de cicatritzar, les ferides obertes costen de tancar, especialment quan el passat és, en certa manera, encara present. No és bo, entenem, que les diferents alternatives o majories parlamentàries s'atorguin la potestat de reescriure la història segons els seus propis interessos. I creiem que no es banal aquesta afirmació; l'article 6 del projecte que se'ns ha presentat, pel que fa a l'òrgan més important del Memorial Democràtic, la Junta de Govern, i pel que fa, lògicament, a la seva composició, que són catorze membres, els que la componen, la Junta de Govern..., onze són directament nomenats pel Govern –onze directament nomenats pel Govern, pel govern de torn, lògicament– i els tres restants també són nomenats pel Govern –també lògicament, i com no pot ser d'altra manera, pel govern de torn– de forma indirecta. En resum, un organisme absolutament controlat pel Govern i conseqüentment polititzat de principi a fi, d'alfa a omega.

Creiem nosaltres que el necessari... (*Adreçant-se al conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.*) Jo entenc que no li agradi la meua intervenció, la qual cosa en certa manera em conforta. (*Rialles.*) Ajudem, entenem, des de la nostra òptica, els historiadors, ajudem i potenciem els programes de recerca, però deixem que els fets del passat s'escriuin avui obeint raons científiques i objectives i no pas per raons polítiques, com pretén aquesta llei. I som profundament respectuosos, com no pot ser d'altra manera, amb les persones que anònimament van lluitar per defensar les llibertats democràtiques; respecte que ens fa que avui rebutgem aquest projecte de llei, perquè és un projecte dirigista, un projecte partidista, un projecte per aconseguir-ne uns i deixar en l'oblit els altres.

Les generacions d'avui no tenen cap deute, a diferència del que posa de manifest el projecte en la seva exposició de motius. Des de la nostra òptica, des del nostre grup parlamentari, entenem i repetim que les generacions actuals no tenen cap deute amb el passat, amb el nostre passat. Els deutes, honorable conseller, per als morosos; el present i futur, per a la nostra societat civil, i la història, per als historiadors. I des del Partit Popular de Catalunya, i especialment des del nostre grup parlamentari, sempre hem estat favorables a la justa reparació de les víctimes, a les víctimes de la repressió franquista, però també –però també– és obligat fer-ho extensiu a

tots els que varen patir la violència incontrolada en la zona republicana durant la Guerra Civil.

Però per a homenatjar les víctimes, unes i altres, cal evitar sectarismes, cal evitar l'ús oportunista de la memòria més dramàtica de la nostra història i cal, en definitiva, evitar que el Parlament assumeixi el rol d'historiador, que el Parlament assumeixi el rol d'inquisidor i que el Parlament assumeixi el rol de jutge i part; jutge i part de la nostra història, de la de tots i de la memòria de tots.

En definitiva, no podem acceptar l'ús dirigista del passat des del poder, ni la utilització política de la memòria, de la memòria que cal tenir present: la col·lectiva; l'altra, la individual ha de ser imperativament selectiva. Ara pretén aquesta llei, pretén aquest Govern imposar el revisionisme històric, el revisionisme històric d'un passat ja superat per la societat. Tant la Segona República espanyola, com la Guerra Civil i el franquisme són avui història, i com a tal entenem que han de ser tractats.

Els revisionismes no tenen cap sentit en la Catalunya actual, i des del meu grup parlamentari defensem la història dels historiadors i, com a tal, l'acceptem, per aprendre d'ella i mirar de millorar el present i el futur.

És per tot el manifestat, honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, pel que mantenim la nostra esmena a la totalitat i interessem la devolució del projecte de llei al Govern.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades..., convidats en aquesta cambra, benvinguts. Abans de començar m'agradaria fer una reflexió respecte al que representa no només un grup parlamentari, sinó, en aquest cas, una generació que ha nascut en democràcia, com represento jo. Una generació que ha nascut després d'una constitució i que, evidentment, ha de conèixer i ha de saber els errors del passat. Ha de conèixer quines són les errades que ha comès la nostra història, les persones que han format part de la nostra història i fins i tot els nostres polítics.

Això ha quedat plenament assumit i això crec que és una necessitat, sens dubte. Dit això, i reconeixent aquesta necessitat, també m'agradaria dir i m'agradaria reconèixer aquí la repressió, la persecució, les violacions de drets que van haver-hi durant la dictadura franquista. Això és una realitat, ningú pot negar-ho. Això és així d'evident. Això ho sabem tots i ho sap tothom.

És cert també que durant la República també es van cometre criminalitats per part de determinats col·lectius, i, per tant, vam tenir una guerra civil on van morir germans, amics, familiars..., i on vam tenir, sens dubte, un dels punts negres de la nostra història, que es coneix aquí i es coneix a tot Europa. Per tant, el primer reconeixement abans de començar a fer la meua exposició és

a les errades i a la repressió, a l'exili i a la violació de drets que es van cometre durant la dictadura i durant la nostra història en general.

Però dit això, la nostra esmena a la totalitat és sobretot per un concepte de forma i per un concepte també de fons, o de part del fons, perquè, evidentment, que estem d'acord amb aquesta condemna a la dictadura, al totalitarisme, al feixisme, totalment d'acord. Però, com els exposaré, hi han alguns punts d'aquesta llei que no quadren amb aquesta visió.

En primer lloc, parlarem de la pròpia filosofia de la llei, de l'exposició de motius. Una llei, com vostès saben, es basa en la seva exposició de motius per veure quina és la finalitat de la legislació. Doncs, bé, en aquesta llei hi ha una frase que parla que Catalunya té el seu origen i s'ha construït en l'antifranquisme. Sens dubte que Catalunya, doncs, ha viscut l'antifranquisme, però a mi m'agradaria –no sé si per la meua edat o per la meua generació– veure-ho en sentit positiu, m'agradaria dir que Catalunya es fonamenta en els valors democràtics i en les valors constitucionals. I, evidentment, que hem comès errors en el passat, però nosaltres, a ple segle XXI, no podem dir que Catalunya es basa en l'antifranquisme, perquè el senyor Franco, per sort, l'any 75 va morir.

Per tant, avui dia –avui dia– tenim una situació en què hem de mirar cap al futur, i si volem fer una llei de memorial democràtic, i amb aquest nom de «memorial democràtic», hem de parlar de democràcia. Democràcia significa pacte constitucional, acord, contracte social entre els ciutadans d'una nació, i això és el que va haver-hi l'any 78.

Per tant, li voldríem donar la volta, i és un dels motius perquè critiquem això. Perquè creiem que s'ha de basar Catalunya i Espanya en els valors democràtics i constitucionals que reconeixen les nostres lleis.

Per altra banda, també, hem de dir que aquesta condemna a la dictadura, evidentment, comporta també el reconeixement i indemnitzacions, tant morals com econòmiques, de qualsevol tipus, a les víctimes –que algunes d'aquestes víctimes estan aquí presents. Evidentment que el nostre partit està d'acord amb això. És tan evident com que un dels fundadors del nostre partit –com vostès coneixen–, l'Albert Boadella, va ser una de les persones que va estar empresonada i perseguida pel franquisme, lluitant per les llibertats de Catalunya, lluitant per les llibertats d'Espanya, lluitant perquè es pogués parlar català aquí i avui en aquesta cambra. Per tant, crec que no hi ha cap tipus de dubte respecte a quina és la nostra posició en el franquisme i la lluita antifranquista que han portat fins i tot a alguns dels diputats que estan aquí presents a..., com els meus companys de partit. Per tant, queda clar això.

Ara bé, el que no creiem convenient –i s'ha de marcar una línia important– és la línia entre la política i la història. Aquí estem fent política, i això és un parlament on es fa política, però la història, sens dubte i ho creiem així sincerament, la fan els historiadors. Perquè la memòria històrica no és la història, és la memòria. La memòria: una foto determinada, un moment determinat, una percepció subjectiva d'un col·lectiu, de dos col·lectius,

d'una ciutadania..., però en qualsevol cas memòria, no història.

L'any 2005 a França es va aprovar una llei que parlava del paper positiu de la colonització francesa al nord d'Àfrica. Davant d'aquesta llei, un col·lectiu important de dinou historiadors de renom, francesos, amb més de quatre-cents signatures de professors universitaris, va fer un manifest que parlava... per la llibertat de la història. I en aquest manifest es declaraven una sèrie de premisses que crec que són importants portar a terme avui aquí. Una d'elles deia que la història no és una religió; deia que l'historiador no accepta els dogmes, no respecta les censures, no reconeix els tabús; la història pot ser pertorbadora. També deia que la història no és la moral, que la funció de l'historiador no consisteix a exaltar ni condemnar, sinó a explicar. També deia aquest manifest que la història no és l'esclava de l'actualitat; diu que l'historiador no aplica al passat esquemes ideològics contemporanis. També deia que la història no és la memòria –com els deia–, perquè l'historiador mitjançant una operació científica recull els records dels homes, els compara, els confronta amb documents, amb objectes, i dibuixa els fets i esclareix els fets.

La història pren, doncs, en compte la memòria, però no es redueix a la memòria. I aquesta és la clau de per què estem oposats a això. La memòria és una foto determinada de la història, una percepció, i la història és una altra cosa. La història és el que fan els historiadors. I nosaltres volem que la història la continuïn fent els historiadors.

A més a més, hem de dir també que en aquesta línia divisòria, sens dubte, és fonamental reconèixer que tenim avui dia una situació contínua de percepció de la història, contínua en aquest mateix Parlament; en els nostres textos fins i tot es parla de la història. L'Estatut de Catalunya sens dubte fa una gran referència a la història. Per tant, jo crec que toca avui dia reconèixer les víctimes del passat, reconèixer la repressió, reconèixer l'època franquista, però no toca avui dia utilitzar la història com a eina política.

I per què dic això? Doncs perquè és evidentment –perquè és evidentment– una visió sens dubte esbiaixada, una visió determinada. Perquè en aquesta exposició de motius es parla de feixisme, de totalitarisme, es parla de la Guerra Civil, però, parlant de feixisme i de totalitarisme, no he vist cap menció a ETA. No he vist cap menció a la banda terrorista ETA, que també és feixista i totalitarista; no he vist cap menció al terrorisme de Terra Lliure –no n'he vist cap menció. No penso que de l'exposició de motius es derivi la condemna al terrorisme –que és feixisme– que tenim avui dia, per desgràcia, en plena democràcia, que veiem com avui dia copa i forma part del nostre dia a dia de la nostra realitat política.

On està la condemna...? Si volen parlar de memorial democràtic i no d'una determinada visió sectària, sinó de memorial democràtic, on està la condemna expressa, en aquesta exposició de motius, del totalitarisme que representa el terrorisme avui dia? On està la crítica a la tradició xenòfoba i racista del nacionalisme basc?

Ara els diré una frase, que suposo que els deu sonar a alguns de vostès, que diu: «Más que hombres semejan

simios, poco menos bestias que el gorila. No busquéis en su rostro la expresión de la inteligencia humana ni de virtud alguna. Su mirada solo revela idiotismo y brutalidad.» Això ho podria subscriure el senyor Hitler, però ho subscriu el senyor Sabino Arana, fundador del Partit Nacionalista Basc. Però no he vist cap condemna aquí, en aquest Parlament, ni en aquest Memorial Democràtic a aquests valors xenòfobs i racistes.

Per tant, el que demanem nosaltres com a grup és que, aquí, si es parla de democràcia i de valors democràtics, serem els primers a reforçar-ho, sempre que es faci constar qualsevol –qualsevol– violació dels valors democràtics, no només determinada visió dels valors. Perquè, evidentment, els nacionalismes, en aquest cas, en aquest cas dels totalitarismes nacionalistes, també han comès sens dubte moltes atrocitats i moltes violacions de drets avui dia en plena democràcia.

Per tant, trobem a faltar, sens dubte, en aquesta exposició de motius també una condemna expressa a aquest totalitarisme que, per desgràcia, fins i tot tenim avui als nostres dies.

També ens preocupa –ja amb una altra visió més formal– que aquest ens públic evidentment genera, doncs, això, un altre ens públic; tornem a parlar de més burocràcia sens dubte en aquest país. Però no és només preocupant això, sinó que veiem un ens públic on totes les designacions són governamentals. És a dir, parlem de memorial històric –de memorial democràtic–, volem que sigui la memòria de tots –segons s'ha dit en aquesta cambra–, però el Govern es reserva totes les persones designades en aquest Memorial Democràtic. Per tant, si això és pluralisme, si això és mà estesa, si això és col·laboració..., jo crec que, sens dubte, aquí tenim un problema que la visió d'aquest Memorial Democràtic no és d'aquesta cambra, sinó que és un òrgan sens dubte de govern i de visió política de la història per part del Govern.

Per tant, és molt preocupant que no constati aquest ens la realitat de la pluralitat d'aquesta cambra. Per tant, set persones nomenades per les conselleries; quatre, pel Govern, i tres persones directament vinculades a institucions històriques, com el Museu Nacional d'Història, per exemple. Després, «solapament», és a dir, estem veient que hi ha museus que avui dia poden tractar la història, que en aquells museus es pot fer història, es poden fer aquestes propostes de debat, aquestes propostes de col·loquis, aquestes propostes de recull, de compilació històrica, però..., per què hem de crear un ens –ho torno a dir– orgànic, un ens governamental, per parlar d'una determinada visió de la història i no de tota la història? Això sens dubte no és bo per a la conciliació de totes les forces polítiques i de tots els ciutadans de Catalunya.

Per altra banda, també li hem de dir, com ja els manifestava, i no ens n'amaguem, que, home, no ens enganyem, segons quines visions polítiques tinguem en aquesta cambra i segons quines manifestacions es facin de la història, doncs, ens preocupa que en mans d'un govern de torn –com deia abans un company– quedi el que és i el que no és memòria històrica.

I per què ho diem? Doncs perquè evidentment històricament el nacionalisme sempre utilitza la història –sem-

pre–, tradicionalment tots els nacionalismes, des del nacionalisme franquista fins al nacionalisme serbi, fins al nacionalisme alemany, fins al nacionalisme català, sempre s'ha utilitzat la història (*remor de veus*) per basar-se en la política dels sentiments... Sí, el nacionalisme espanyol del senyor Franco, que, com avui saben aquí moltes víctimes, sens dubte, tots vostès l'han patit. (*Remor de veus*.) Però avui dia, ja sé que a alguns els agradaria alguna visió determinada, és més, els diré més, ara els faré menció del que vostès pensen i per això ens preocupa: «Govern nacionalista que vol fer sectarisme polític, i deixem en mans d'aquest Govern la memòria històrica de Catalunya: perill!»

I ara hi ha una frase que diu: «Yo pertenezco a una generación de vascos que nunca ha vivido en libertad.» Aquesta frase és d'una companya de partit seu, la senyora Rosa Díez, eurodiputada, que diu que mai ha pogut viure en llibertat. I té tota la raó del món, perquè ha patit el franquisme i ara pateix el terrorisme. I això és una companya de partit d'una persona i de persones que formen part d'aquest Govern.

Doncs, bé, a vostès no se'ls acudeix una altra cosa –al seu partit o, en aquest cas, al Partit Socialista– que titllar aquesta senyora i les persones que formen part d'una organització com Basta Ya, el senyor Fernando Savater i altres persones, i a Ciutadans, el senyor Albert Boadella –com deia abans–, d'extrema dreta. No sé, facin-s'ho mirar. Si aquesta és la visió política objectiva que faran servir per fer el Memorial Democràtic, sens dubte no volem que estigui a les seves mans el Memorial Democràtic, perquè és una visió absolutament subjectiva –subjectiva– de la visió política actual. I si vostès consideren alguns dels seus membres de partit d'extrema dreta, doncs, home, potser que s'ho facin mirar.

Però, en qualsevol cas, aquesta realitat, aquesta visió totalment sectària no correspon amb la realitat dels ciutadans de Catalunya, que el que volen, sens dubte, és reconèixer els errors, reconèixer les víctimes del franquisme, reconèixer les víctimes del terrorisme i mirar una societat de futur, de valors democràtics constitucionals i no continuar vivint i retroalimentant els propis mites que, en aquesta cambra, sonen ja massa comuns durant els últims vint-i-sis anys.

Per tant, aquest sectarisme, aquesta mentida instaurada en la visió d'unitat de pensament que vostès tenen a l'hora de titllar qualsevol que no pensa com vostès, no volem que sigui sens dubte el Govern qui determini què és i què no és la història de Catalunya.

En aquest sentit, per tant, nosaltres sabem evidentment, com és real i tan habitual en aquesta cambra, que aquesta esmena a la totalitat no proliferarà, sabem perfectament que això passarà sens dubte a una segona fase d'esmenes parcials. Nosaltres, amb aquestes esmenes parcials, ja els diré, ja els direm que no estarem d'acord –no estarem d'acord– en aquesta visió. Si vostès pretenen fer una recerca de la memòria democràtica i dels valors democràtics, estarem allà per redactar els valors democràtics, però sempre que siguin valors democràtics de tothom i sempre que reconeguim no només víctimes d'una dictadura, sinó també la víctima de dictadures com el terrorisme que avui tenim present.

Per tant, els demano, ara com a govern, que evidentment entrarà a tràmit aquesta llei, que tinguin en compte..., i que si realment volen fer una llei que reconegui la pluralitat i la realitat social de Catalunya avui dia i d'Espanya no facin –no facin– només menció de determinades visions, no posin només vostès persones de govern en aquests òrgans, sinó que tinguin en compte la pluralitat de la societat catalana.

Per tant, i acabant i resumint, els diria, i ara ja també com a persona que representa una generació, que mirem el futur, que aprenguem dels errors, que reconeguem les víctimes, totes les víctimes –totes les víctimes–, que muntem, que fem servir un òrgan que representi tota la cambra, no només el Govern, i sobretot –sobretot– que quan parlem de relats comuns, que quan parlem de memòria històrica no intentem fer, els polítics, el que no ens toca; això ho han de fer els historiadors. I estarem sempre al costat de crear qualsevol fòrum, qualsevol situació per parlar de la història de Catalunya i de la història d'Espanya en qualsevol moment, però per això calen historiadors i no polítics. Per tant, en la nostra posició com a polítics creiem que la història ha de quedar en mans dels historiadors.

Moltes gràcies.

El president

Per fer el torn en contra té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Jo voldria començar fent ressaltant la importància d'aquest moment: tornem a iniciar la tramitació parlamentària del Projecte de Llei del Memorial Democràtic. És un moment especial, més encara després de la frustració de no veure'l aprovat la darrera legislatura. Ara s'aprovarà, ben segur, i donarem satisfacció a l'exigència manifestada per totes les entitats relacionades amb la memòria històrica i que avui, en un exercici de paciència i perseverança, ens tornen a acompanyar, i que varen comparèixer per donar la seva opinió durant l'anterior tramitació.

Finalment serà l'any 2007, amb molts i molts anys de retard injustificat, que Catalunya disposarà de l'instrument per impulsar una política pública de recuperació de la memòria democràtica. I aquesta, senyor Rivera, és una exigència, també, de molts i molts joves, que, a diferència del senyor Rivera –que, per cert, en estricte sentit democràtic, no representa cap generació–, comparteixen la necessitat de recuperar la memòria històrica.

En parlar de les esmenes a la totalitat he de començar agraint al grup més nombrós de la cambra, Convergència i Unió, el fet que no hagi presentat esmena a la totalitat. Fa uns mesos, en discutir l'esmena que llavors CiU va presentar, finalment no sotmesa a votació, potser tots ens vàrem equivocar, jo també, d'adversari, i passat el període electoral, jo crec que les coses es veuen més clares i som on era lògic que siguem.

Qui presenta les esmenes a la totalitat són el Grup Parlamentari Popular i el Grup Mixt; qui no en presenta,

malgrat tenir posicions diferents, que hem d'intentar apropar, són Convergència i Unió, el PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Perquè no deixa de ser significatiu que els dos grups *més* nacionalistes d'aquesta cambra, nacionalistes espanyolistes, siguin els que presentin l'esmena; els grups que es varen oposar a l'Estatut i s'hi continuen oposant, els grups que aquest cap de setmana han convocat manifestacions que, suaument, podríem qualificar de nostàlgiques.

A Convergència i Unió li volem transmetre la voluntat de consens en tres àmbits que poden donar lloc a canvis en el projecte de llei inicial. El primer, en la necessitat de fer ressaltar més la realitat nacional catalana i la repressió patida per les nostres institucions, la nostra cultura i la nostra llengua. En segon lloc, evitar possibles duplicitats amb altres serveis de la Generalitat i amb la mateixa Direcció General de Memòria Democràtica. I, en tercer lloc, afavorir una presència plural, política i social, en els òrgans de direcció del memorial. A mi m'agradarà veure que, si solucionem aquests aspectes, els punts de vista de discrepància que han expressat PP i el Grup Mixt es transformen en un vot favorable al projecte de llei. Estem convençuts que l'acord serà possible i que, en tot cas, l'acord és necessari.

Aquest projecte de llei s'emmarca dins de les previsions del nou Estatut, que ja eren presents en el primer redactat, tot i ser anterior a l'aprovació del mateix Estatut. L'article 54, que va ser acordat i transaccionat en aquest Parlament per Convergència i Unió, PSC, Esquerra i Iniciativa, fa ressaltar dos aspectes. Un primer, el respecte a totes les víctimes. Diu l'Estatut: «Reconeixement de totes les persones que han patit persecució a causa de llurs opcions personals, ideològiques i de consciència.» I, en segon lloc, l'obligació dels poders públics de vetllar pel coneixement del patrimoni col·lectiu que testimonia la resistència i la lluita pels drets i les llibertats democràtiques.

Analitzem un moment les objeccions principals al projecte: diuen que el projecte vol obrir ferides i que el projecte vol reescriure la història. Davant d'aquests arguments volem afirmar que aquest projecte no vol obrir ferides, vol tancar-les, i que aquest projecte no vol reescriure la història, vol recuperar-la, donar-la a conèixer, explicar-la, especialment als més joves. Mentre l'Administració pública no reconegui el patiment de les víctimes de la repressió, no senyalitzi dignament els espais de la memòria, mentre a l'Estat espanyol continuï intacte el Valle de los Caídos, no es tancaran les ferides.

Cal que les administracions, i això és el que no vol entendre el Partit Popular, que les administracions públiques disposin d'una política pública de memòria democràtica com passa a països com Itàlia o Alemanya, o en nombrosos països llatinoamericans. Cal honorar les víctimes de totes les intransigències, totes les persones que han patit la repressió a causa de les seves idees, però alhora cal promoure els valors de la democràcia i les llibertats. L'Estat, la Generalitat no poden ser neutrals, han de promoure els drets democràtics enfront dels que volen presentar la dictadura franquista com un simple període excepcional, de caire autoritari, justificat per les circumstàncies. Cal explicar que l'origen de la Guer-

ra Civil fou un cop d'estat contra l'ordre legítim de la República i que aquest país va patir una dictadura cruel i il·legítima. La història l'escriuen els historiadors amb total llibertat, però la llibertat la garanteixen les institucions democràtiques, i avui és més necessari recordar-ho quan en alguns carrers tornen a aparèixer banderes i símbols que crèiem oblidats.

Vicent Andrés Estellés, que va escriure molt bé sobre el període de la postguerra, va escriure: «Lentament edifi- que i dolorosament aquest cant, que és un cant més que d'amor de ràbia, d'una ràbia que funda les dinasties bíbliques, d'una ràbia que crea més que els versos els pobles. És la ràbia d'un poble o la ràbia d'uns pobles creuats de banda a banda pel senyal de la guerra; una vida precària, un amor clandestí, les paraules ocultes cautament als calaixos; tot allò que no fou possible i és possible i hauria estat possible, però no fou possible.»

Aquest Parlament no pot, dissortadament, canviar una història tràgica, aquest Parlament no té cap intenció de reescriure la història, però aquest Parlament té l'obligació de fer possible allò que havia estat impossible: atorgar als que lluitaren per les nostres llibertats el reconeixement que es mereixen i la seguretat que els valors que defensaren es mantindran.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Doncs, poden fixar, si no hi ha cap paraula..., poden fixar la seva posició sobre l'esmena a la totalitat els altres grups parlamentaris. En primer lloc, l'il·lustre senyor Santi Vila, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Vila i Vicente

Senyor president, il·lustres diputats, membres del Govern, entitats aquí presents de defensa i preservació de la memòria històrica, senyor Vendrell, senyora Bono, en primer lloc, doncs, agrair la seva presència i que segueixin el que sens dubte és una llei important i transcendent.

És per mi, com a nét de la guerra i del franquisme..., per tant, adreçar-me per primera vegada en aquest plenari i fer-ho per una llei que podria semblar-nos aparentment intranscendent –el mateix Govern l'ha titllat d'instrumental–, però que, de fet, com salta a la vista, és una llei sensible, és una llei important per amplis sectors de l'opinió pública i que sens dubte ha de contribuir a la dignificació dels valors democràtics.

S'han dit algunes intervencions que ens feien pensar, mentre escoltàvem atentament les posicions dels diversos grups, en un article escrit els anys trenta per Agustí Calvet, *Gaziel*, que es titulava «Això acabarà malament». Afortunadament, després d'escoltar també les posicions dels diversos grups, ens adonem que té ben poc a veure aquella imatge i aquella discussió política que a vegades veiem que ens arriba des d'Espanya, amb el debat més serè, més tranquil, més precís que es produeix en aquesta cambra, malgrat algunes intervencions que sincerament penso que són desafortunades.

Dit això, i, per tant, valorant i centrant en primer lloc la transcendència i la importància de la llei que avui tenim a discussió, el cert és que aquesta llei i aquest debat es produeixen en un moment ple de prejudicis, ple d'afirmacions, senzillament, en la nostra opinió, errònies, que no per ser reiteradament repetides canviaran. Lamentablement, en la nostra opinió, aquesta és una llei ben intencionada però que parteix d'una premissa absolutament i rotundament falsa.

La premissa de què parteix aquesta llei és la consideració que d'ençà del final de la dictadura, d'ençà en definitiva de l'inici d'aquest període democràtic, el procés o l'exercici de recuperació de memòria històrica ha estat entorpit o ha estat obertament impedit per una mà fosca que no podem acabar de localitzar ni dimensionar. Frases com «l'obligació de recuperar la memòria històrica enfront de l'oblit» o «posar fi a la tirania del silenci, els secrets, els enigmes», o invocar permanentment la necessitat d'acabar amb el teòric pacte d'amnèsia que segons sembla s'hauria subscrit en la transició..., són, senzillament, errònies, no s'ajusten a la realitat. La mateixa exposició de motius de la llei afirma: «Un dels dèficits de la transició a la democràcia fou la institucionalització de la desmemòria.» Aquestes són afirmacions, senzillament, errònies, que no tenen cap mena de connexió amb la realitat, que no resisteixen cap mena de contrastació empírica, que no assumiria ningú mínimament informat.

Només cal donar una ullada a les revistes de divulgació, per exemple, que eren publicades a Barcelona el 77, el 78, el 79... Vostès deuen recordar perfectament els reportatges, els amplis reportatges que escrivien revistes com *Interviú*, com *Ruedo Ibérico*, com *Historia 16*, o la tasca ingent que van fer editorials com *Crítica* o com *Ariel*..., per adonar-se que, en la mesura que el públic va reclamar informació i va reclamar recuperació de materials memorials, aquestes editorials, aquestes revistes van dur a terme aquesta activitat ingent de donar a conèixer quina havia estat l'experiència de les víctimes de la Guerra Civil, l'experiència de les víctimes de l'exili; quina havia estat, fins i tot, l'experiència..., i el final tràgic en fosses o moltes altres iniciatives vinculades al període de la Guerra Civil i del franquisme. A Barcelona una editorial com Planeta va arribar fins i tot a premiar, el 77, el 78, el 79, personatges directament compromesos amb la memòria i amb la recuperació de la memòria: Semprún, Marsé, Vázquez Montalbán.

Repasant aquest cap de setmana la biblioteca de casa per preparar aquesta intervenció, vaig constatar, per exemple, que l'edició que tinc, de Rovira i Virgili, d'*Els darrers dies de la Catalunya republicana* és una edició que data de 1976. Fa més de vint anys, d'altra banda, que Josep Maria Solé i Sabaté publicava els seus primers estudis sobre afusellats, sobre represaliats del franquisme.

Tot això sense esmentar la bateria inacabable d'iniciatives impulsades pel Centre d'Història Contemporània de Catalunya, fundat –potser és bo recordar-ho– per governs de Convergència i Unió l'any del 1984. Lluís Ferran Tolledano, en una compareixença en aquest Parlament en l'anterior legislatura, xifrava en més de mil –en més de mil– les iniciatives endegades pel Centre d'Història Con-

temporània directament vinculades, no a la recuperació del carlisme, sinó directament vinculades a la memòria de la Guerra Civil i a la memòria del franquisme.

No és cap exageració afirmar que ara com ara comptem amb milers de títols publicats sobre l'experiència de la Guerra Civil i del franquisme, des de totes les perspectives ideològiques i metodològiques; el que diguem a propòsit d'aquest tipus de materials periodístics o acadèmics val també per a la resta de polítiques i memorials. Qui els parla viu a Figueres; a Figueres disposem d'estatutària i de referències en carrers i places des dels anys vuitanta, subscrits, a més, per governs tan terribles i temuts com governs de Convergència i Unió i de, aleshores, Alianza Popular, i no van tenir cap mena de problema per arribar a això.

Cert és que aquesta llei arriba en un moment de soroll. Per tant, potser és veritat..., d'asserenar els ànims i de dimensionar-la com el que el mateix Govern ha dit que era, una llei instrumental. Per tant, no es tracta de cap mena de victòria èpica de la veritat sobre l'oblit, ni és, i ho hem de dir ben clar, la primera iniciativa destinada al reconeixement de les víctimes de la Guerra Civil ni del franquisme. Els governs de Jordi Pujol van legislar indemnitzacions per a les víctimes de la Guerra Civil. Segur que l'Administració catalana és l'Administració de l'Estat que ha destinat més recursos i diners, justament, a honorar, a reparar el dolor de les víctimes a la Guerra Civil.

Tampoc no és una llei de reconeixement ni d'ampliació de drets a les víctimes; diguem-ho clar. És una llei instrumental, hi insisteixo.

Tampoc no ha de ser –i això s'ha dit pels que m'han antecedit– una oportunitat per investigar la història col·lectiva del país. Correspon, efectivament, al món acadèmic i, en tot cas, al suport d'altres departaments, la tasca de recerca a l'hora d'impulsar la recerca històrica.

Perills o paranys d'aquesta llei. Podríem dir: què no ha de ser aquesta llei? Sens dubte no ha de ser l'inici d'una bateria de reinversions, de manipulacions interessades, fetes des del present, de la memòria, destinades en definitiva a rescatar o a reinventar algunes tradicions liberal-democràtiques en espais polítics que sens dubte, als anys trenta, difícilment podrien acreditar aquesta tradició i aquest compromís amb la democràcia.

Tampoc no ha de ser, certament, l'inici d'una política dirigista de la memòria històrica, des del Govern. Hi ha una feina ingent que s'ha fet des de la societat civil, que s'ha fet des de persones amb noms i cognoms, que han de poder continuar fent, això sí, amb el recolzament del Govern, però no amb el Govern al seu davant. Entre d'altres coses, perquè la memòria i la història no tenen res a veure; la memòria, segons i com, no té res a veure amb la veritat en singular. La memòria és, per definició, subjectiva, per tant remet al subjecte, i, si remet al subjecte, totes les memòries han de ser estimulades i reconegudes en una societat democràtica. Parlar, segons com, de memòria democràtica, en singular és una aberració, un oxímoron, és com dir «negra neu». La democràcia, necessàriament, ha de donar curs a moltes memòries.

Ens preocupa, per tant, la visió –que, segons i com, pot ser excessivament reduccionista– que vostès puguin donar al concepte de «víctimes». Ho saben, que més de quaranta mil persones van haver d'abandonar el país l'estiu del 1936, senzillament perquè tenien diners, o perquè anaven a missa, o perquè eren gent d'ordre? Ho saben, que molta gent va ser víctima del franquisme després d'haver hagut de sortir precipitadament de Barcelona? És important que no els oblidem.

Ens preocupa, anant a l'articulat –i amb això acabaré–, certament, la composició de la Junta de Govern del futur memorial. Que onze dels seus catorze membres, d'entrada, siguin nomenats pel Govern, diu poc del seu compromís amb el pluralisme. Veurem, en el període de negociació d'aquesta llei, si realment això es pot esmenar.

Dit això, per què la recolzem? L'Estatut d'autonomia es refereix a la memòria històrica com un dret civil fonamental. Per tant, la cultura política del nostre país s'ha de comprometre i els néts de la Guerra Civil o del franquisme ens hem de comprometre en la preservació, certament, de l'ideal democràtic.

Bé, per tant –i amb això acabo–, des de l'escepticisme intel·lectual sobre aquest projecte de llei, fent abstracció de, en la nostra opinió, el cúmul de disbarats que, sincerament, consten en l'exposició de motius, però sens dubte amb la convicció política que finalment tot el que es faci en reconeixement dels valors democràtics i de les víctimes –com ha dit molt bé el senyor conseller– de la violència, així com tot el que puguem fer per minimitzar la ignorància dels néts de la guerra sobre com els seus pares van gestionar la Transició i han fet possible que avui, des d'aquesta tribuna, puguem parlar com ho estem fent, el nostre grup valorem el projecte de llei, ens desmarquem nítidament de les esmenes a la totalitat i garantirem en el procés d'esmenes, si volen el nostre recolzament, la posició de Convergència i Unió vinculada a la defensa del pluralisme, del no-intervencionisme en el Govern i el respecte a la veritat històrica.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, consellera, senyores diputades i diputats, permetin-me també una salutació especial per a la nova diputada del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Rosa Maria Ferrer, que avui s'incorpora a les tasques parlamentàries. Salutació també a les amigues i amics de les associacions relacionades amb la lluita per les llibertats. S'ha parlat i parlarem molt avui de memòria, i vostès són, sortosament encara, memòria viva. Gràcies per la seva presència.

És la meva primera intervenció des de la tribuna parlamentària, i pujo a defensar en nom del meu grup el Projecte de llei del Memorial Democràtic. Em sento

especialment motivat, potser pel fet de ser el menys jove de la cambra. Jo vaig néixer l'any 40, i sovint he recordat les paraules de Raimon quan canta: «L'any 40, quan jo vaig nèixer, jo crec que tots, tots havíem perdut.» És cert, havíem perdut la democràcia, havíem perdut la llengua, havíem perdut les institucions, la Generalitat, l'escola catalana, havíem perdut les llibertats, havíem perdut la dignitat. I a poc a poc ens van fer perdre una altra cosa importantíssima: vam perdre la memòria. El franquisme va institucionalitzar l'oblit i la desmemòria.

Per això celebro d'entrada que ens acompanyin avui en el debat del memorial unes persones, unes associacions que són encara memòria viva, no només de tot allò que van perdre, de tot allò que els va tocar sofrir, sinó que ho són també d'un resistència, d'un compromís, d'un combat per les llibertats que, precisament amb la llei que avui entra al Parlament, volem preservar com a patrimoni que hem de saber donar en herència a les noves generacions.

Debatem i votarem la tramitació parlamentària del Memorial Democràtic amb dues esmenes a la totalitat sobre la taula i un posicionament crític o escèptic, em sembla que ha dit, per part del Grup de Convergència i Unió. M'hi referiré després, però abans vull explicar o defensar el sentit del suport del meu grup, les raons o consideracions que avalen el nostre posicionament favorable a la iniciativa del Govern d'entesa a presentar aquest projecte de llei al Parlament.

Deixin, tanmateix, que reconegui que fem una mica tard; que costa d'entendre que ni aquí ni al conjunt de l'Estat no existeixi encara una institució encarregada de recollir, de preservar, de conservar el testimoni col·lectiu dels que van patir la repressió i dels que van lluitar per les llibertats. No entro en els perquè d'aquesta tardança. Segur que uns tindran més responsabilitats que uns altres. Deixem-ho aquí, de moment.

Però finalment podem dir: ara sí, ara toca. En primer lloc, per imperatiu de l'Estatut, que el conseller ha recordat. Remarca dues coses, l'Estatut: primer, insta a adoptar les iniciatives institucionals necessàries per al reconeixement i la rehabilitació de tots els ciutadans que han patit persecució com a conseqüència de la defensa de la democràcia i l'autogovern, i segon, vetllar perquè la memòria històrica es converteixi en símbol permanent de la tolerància, de la dignitat dels valors democràtics, del rebuig dels totalitarismes i del reconeixement de totes les persones que han patit persecució a causa de llurs opcions personals, ideològiques o de consciència. Reconeixement, memòria, salvaguarda de valors: aquest és el mandat de l'Estatut.

El Memorial Democràtic respon a aquest mandat. El Memorial Democràtic és un instrument de la política pública de la Generalitat destinat a gestionar la memòria democràtica col·lectiva. Amb quina finalitat? Proclamar solemnement la vigència dels valors democràtics com a base de la convivència; garantir que la recopilació de tots els testimonis vinculats a la defensa d'aquests valors pugui convertir-se en un referent i un llegat per a les generacions futures, i permetre que aquesta iniciativa política es converteixi també en homenatge i reconeixement

de totes les víctimes directes o indirectes de la lluita per la democràcia.

Per tant, el Govern i els grups que li donem suport no prenem la iniciativa del memorial per raons partidistes, com s'ha dit, ni per ganes de reescriure la història, com s'ha dit. M'atreveiria a dir: no fem memòria, fem política pública de memòria. No volem suplir la feina dels historiadors ni duplicar la tasca que fan altres entitats públiques o privades, ni volem absorbir la tasca dels ajuntaments o de les associacions que han treballat per mantenir viu el record i el testimoni dels que van defensar..., o van patir com a conseqüència de la defensa d'aquests valors. Al revés, que quedi clar, volem donar-los suport, volem donar instruments de coordinació, volem oferir un espai de referència per visualitzar aquest període i aquesta noble causa de la defensa de les llibertats durant aquest període que agafa des de la República fins a la recuperació plena de les llibertats i de l'autogovern, passant per la Generalitat republicana, la Guerra Civil i la negra nit del franquisme.

Jo voldria insistir que amb el memorial no pretenem reobrir ferides ni demanar responsabilitats, ni canviar sentències; el memorial no serà un tribunal de cassació. Posem en marxa un centre estable de memòria democràtica, entre altres coses per vacunar-nos per al futur. És una eina de pedagogia política, de pedagogia democràtica, de pedagogia de compromís en defensa de valors que són la base de la nostra convivència democràtica i de les llibertats nacionals. I, naturalment, aquest projecte ha d'esdevenir un instrument per retornar l'honorabilitat als lluitadors per la democràcia i per la llibertat. Hi insisteixo, ha de ser un referent també visible de la voluntat de la nostra generació de transmetre la vigència d'aquest patrimoni democràtic a les generacions més joves. És un deute generacional.

Naturalment, haig de fer referència a les esmenes a la totalitat presentades i defensades pel Grup Popular i pel Grup Mixt. Els ha contestat bé ja el portaveu d'Iniciativa. Jo penso que no han entès o no han volgut entendre el fons de la llei i s'han quedat amb les branques. No s'aguanten els arguments. Amb arguments de forma o amb arguments jurídics volen bloquejar una iniciativa política.

Vostès preferirien que el record i la memòria es quedessin en els arxius privats o en les aules universitàries de recerca, i no sistematitzats i a l'abast de tot el públic. Jo no sé si tenen por del passat o del futur, si tenen por de sortir esquixats del passat. No pateixin, no es tracta de passar llista de res ni de ningú. Però em temo que al darrere del seu rebuig hi hagi una altra por: la por al futur immediat, la por que un sector nostàlgic potser encara del franquisme els pugui retreure una complicitat excessiva en el reconeixement dels lluitadors antifranquistes i els negui al seu moment suport electoral. Jo els demano que en el discurs freqüent que fan vostès del reconeixement de les víctimes del terrorisme, que tots compartim, hi incloguin també ara i aquí el reconeixement de les víctimes d'un altre terror: el del franquisme i de la dictadura. Vull pensar i espero que en la tramitació de la llei, que estic segur que tindrà el vot majoritari de la cambra, podrem comptar amb la seva complicitat, tanmateix, i amb les seves aportacions constructives.

I el senyor Santi Vila, els senyors de Convergència, m'ha complagut que finalment en aquest terreny no s'hagin volgut sumar a l'estratègia de la dreta. Penso que les reticències encara existents potser tenen alguna cosa a veure amb la mala consciència de no haver pres una iniciativa similar quan vostès governaven, que era quan tocava. (*Remor de veus.*) Però és important que com a mínim no facin pinya amb els que voldrien bloquejar-ho.

Penso que la tramitació parlamentària ajudarà a trobar fórmules que permetin sumar i que evitin que aquesta llei pugui tenir cap ombra de sectarisme. Des de l'Entesa voldrem garantir la presència plural en els òrgans de govern del memorial, i vostès també hi podran dir la seva.

S'ha parlat –vostès ho han dit– de pluralisme de memòries; per què no?, m'agrada el concepte. No em negaran, tanmateix, que fins al dia d'avui la història, fins i tot democràtica, ha estat una mica injusta amb els perdedors, perquè, mentre per un costat s'han impulsat processos que porten directament al santoral, en d'altres hi ha hagut l'oblit o passivitat en el reconeixement públic dels que es van podrir a la presó o van ser enterrats en fosses comunes i en l'anonimat més absolut.

Acabo. Busquem consensos, busquem complicitats i apostem per fer pedagogia de la lluita democràtica. El memorial ha de ser una eina de pedagogia política, deia. El que va passar, el que es va patir, el que es va amagar ha de ser recuperat i conservat, ha de ser conegut, i afegeix amb èmfasi, tot aquest patrimoni ha d'anar o ha de passar per l'escola, ha d'anar al teatre, ha d'anar al cinema, ha d'anar a la televisió, perquè arribi a tothom. S'ha de convertir en homenatge permanent a tots aquells que van lluitar per la democràcia i que van morir pels valors que fonamenten avui les nostres llibertats i la nostra autonomia.

Deixin que acabi citant unes paraules de Federico Mayor Zaragoza que va pronunciar en l'acte de constitució de la Comissió per la Veritat de València, fa ben poques setmanes: «L'última cosa» –deia– «que desitjaria és que alguns dels nostres descendents mirés enrere i ens menyspreés perquè vam poder fer tantes coses però no ens hi vam atrevir.» Atrèvim-nos avui a posar en marxa el memorial i que els joves que prendran el nostre relleu es puguin sentir orgullosos d'aquells que els van llegir el testimoni de la lluita per les llibertats.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, honorable consellera, senyores i senyors diputats, vull saludar abans de res totes les persones que ens acompanyen: historiadors, representants d'associacions, particulars, moltíssimes gràcies per la vostra presència.

Hi ha una llegenda germànica que explica que els cavallers ferits són atesos en el camp de batalla per deesses i per fades amigues, que per cosir-los les profundes ferides que tenen de guerra en comptes d'utilitzar fil i agulla utilitzen paraules. I les ferides es tanquen i els ferits es curen.

Hi ha molta poesia realment en aquesta llegenda, però també hi ha una idea que és veritat, i és que les paraules curen i són una arma contra la solitud, un conjur per fer fora la por. «Són el poder, les paraules», ho deia Lewis Carroll a l'*Àlícia en terra de meravella*, li deia: «L'important és saber qui és l'amo de les paraules, perquè les paraules són el poder.» I les paraules són també l'arma dels humans per acostar-nos els uns als altres, i, a través de les paraules, podem aclarir situacions confoses, situacions molt antigues, confoses. La paraula, doncs, sempre és salvadora, posa llum a la foscor pesant, castradora del silenci imposat. Un silenci que condemna a l'oblit i que fa emmalaltir les persones, i els pobles també, fa emmalaltir els pobles.

Tenim, doncs, avui, ens n'hem d'alegrar tots, amb aquest debat a la totalitat del Projecte de Llei del Memorial Democràtic, la possibilitat de posar paraules –qui diu paraules, evidentment, diu anàlisi, investigació, recerca, exposició dels fets, noms, etcètera– a la nostra memòria. Memòria, la memòria personal i la memòria de tot un poble, que vol dir cultura, perquè, en definitiva, només sabem allò que recordem; memòria que vol dir moltes vegades consciència, memòria que ens dóna capacitat de reflexió i que ens dóna la possibilitat d'aprendre dels encerts i també dels errors; memòria que ens enriqueix, perquè tant les persones com els pobles només tenim allò que recordem: tenim els ideals, els fets, les il·lusions, allò per a què hem lluitat, allò que ens hem cregut, tot allò que hem estimat.

Però fer memòria, realment, no és tan fàcil ni és gens còmode; no, recordar és un art molt complex. En literatura, per exemple, recordar, fer memòria és molt més difícil que crear de nou. I no és fàcil fer memòria, perquè la memòria té un lligam molt estret amb el temps i amb el sentiment i perquè la memòria ens fa sentir el dolor per totes les coses que hem perdut i perquè la memòria, ho deia Josep Pla, en totes les seves formes, que en té moltes, és enormement misteriosa i pertorbadora, deia «misteriosa i pertorbadora». I la memòria de la història ho és especialment, perquè està feta de realitats molt profundes, sovint molt doloroses.

Doncs bé, aquest Projecte de Llei del Memorial Democràtic –jo ja anuncio, evidentment, el vot negatiu del meu grup a les esmenes a la totalitat–, aquest projecte de llei, tot i aquestes dificultats de què parlo de la memòria, ens ha de permetre justament això: la memòria de les víctimes de la guerra i de la dictadura, de totes les víctimes, de totes, la pervivència de les idees, la reivindicació de la democràcia i la lluita per les llibertats. I ha de posar fi al silenci, aquesta llei. Ha de ser una eina potent, absoluta, de la lluita contra l'oblit. És així com precisament es titula un llibre de la Montserrat Roig que parla de la deportació: *La lluita contra l'oblit*. I ha de permetre, recuperant la memòria, que les ferides de les víctimes, que són, evidentment, unes ferides morals, que, per tant, són molt més importants que les ferides aquestes dels

cavallers del camp de batalla que les deesses cosien, doncs, que aquestes ferides es tanquin de veritat. Reconeixent les víctimes, la il·legalitat del cop militar i del règim totalitari, sense ànim de revenja, tancarem les ferides i finalment serem un país adult i autènticament democràtic.

Però només les tancarem del tot, aquestes ferides, si som capaços de treure a la llum totes les contradiccions que ens portarà la memòria dels fets. A la llei, doncs, hi han de cabre totes les veritats que van passar en aquesta pluralitat de memòries de què ja s'ha parlat. Aquesta pluralitat de memòries la demanaven moltes de les persones que van comparèixer a la passada legislatura a la subcomissió que portava aquest projecte de llei. «Conèixer és imprescindible», deien aquelles persones, i cal conèixer allò que ens fa estar orgullosos i també allò que ens fa avergonyir.

Aquesta és una llei l'esperit de la qual és inqüestionable: vol evocar la memòria democràtica d'un país, vol estudiar el període de la Guerra Civil, de la república, els grups de la repressió, els grups reprimits, els que van lluitar contra el franquisme, vol honorar les persones que hi van deixar la vida, els que van perdre els béns, els que van veure com assassinaven les seves famílies; vol acabar amb el silenci, aquesta llei, amb el silenci familiar, amb el silenci personal, amb el silenci llegat obligatòriament de pares a fills. I per què tot això? Per què aquesta urgència, en què tots estem d'acord, per què aquest deure moral que tenim per recuperar ja d'una vegada per totes la memòria de la nostra història? Per què aquest interès que tenim tots a donar llum a aquesta memòria crítica i lúcida que ens ha de permetre de veritat d'encarar el futur amb decisió? Doncs perquè recuperar la memòria no és només una cosa tan simple com divulgar els fets que van passar, també és sobretot refermar els valors democràtics i de cohesió nacional del nostre poble. I en aquest sentit, és molt important que tot allò que s'aprengui, que tot allò que quedi sigui com una mena de matèria socialment compartida per tothom, apresada per tothom, sobretot pels més joves, com també s'ha comentat, que han d'entendre el que han viscut els que han anat davant seu i que, d'alguna manera, els han fet ser com ara són ells. Aquest, deia, és l'esperit de la llei.

Nosaltres en aquesta llei hem fet algunes aportacions i algunes propostes, que ens sembla que l'acaben de completar del tot, que vehicularem conjuntament amb els altres dos grups que donen suport al Govern. Ens agradaria també comptar amb l'acceptació del Grup de Convergència i Unió, perquè, com s'ha dit, aquesta llei té una clara vocació de consens.

Bé, en primer lloc, creiem que el text parla de repressió democràtica; hauria també de remarcar verbalitzant-lo —estem dient que les paraules són importants, que s'han de dir—, doncs, verbalitzar la repressió política, cultural, lingüística, social i nacional de Catalunya. El text ha de reflectir d'una manera transparent, sense cap mena de dubte, insistent, diria jo, la repressió concreta que va patir la llengua i la cultura catalanes, que va ser una repressió única, un intent de genocidi que només van viure els catalans.

En segon lloc, ens agradarà que la llei atorgui més protagonisme a les institucions catalanes: al Parlament i a la Generalitat. Hi ha d'haver una referència explícita a la tradició institucional de Catalunya i s'ha de destacar la persecució d'aquest Parlament i esmentar concretament la Generalitat com a víctima també de la repressió franquista. És a dir que quedi molt clar en el text que el punt de referència de la llei ha de ser sempre —sempre— el poble de Catalunya i les institucions que l'han representat en aquesta etapa contemporània.

I també ens agradarà que es posi l'accent en el fet que els orígens democràtics a Catalunya han nascut amb el moviment republicà, que històricament república i democràcia han estat sinònims, no es poden dissociar, i que la llei faci constar els períodes democràtics ocorreguts en la nostra història, fent una menció especial a les institucions democràtiques de la Generalitat i del Parlament de Catalunya.

I per últim, dues qüestions que van molt lligades: en primer lloc, al text voldríem posar-hi una referència explícita a la condemna a la dictadura franquista i, en segon lloc, volem que la llei demani el reconeixement no només moral, sinó jurídic de la condició de víctimes de les persones físiques i de les institucions i organitzacions: els partits polítics, sindicats, associacions de mestres, ateneus, etcètera. I aquest reconeixement sabem i volem que implica l'anul·lació de les causes judicials produïdes durant el franquisme.

I això és tot. Acabo, si em permeteu, amb un poema molt conegut, molt senzill, és emotiu en la seva autenticitat, que segur que coneixeu, perquè l'ha cantat molt Teresa Rebull. És corprenedor sentir-lo en els llocs on van passar els fets de què parla el poema. Us demano que, ja que som aquí, facin vostès un exercici d'imaginació. És de Josep Gual, és un poeta de la «lleva del biberó», va morir fa dos anys, el 2005. I diu així: «Avui he tornat / a la serra de Pàndols. / I a la cova he trobat / les sabates d'en Jaume. / Un forat a les soles / i una pinta de bales, / dins d'un plat enfangat / tres cascots de metralla. / Des de l'any trenta-vuit / jo no havia tornat / a la serra de Pàndols. / I a la cova han quedat / les sabates d'en Jaume.»

El que pretén aquest Projecte de llei del Memorial Democràtic, senyores i senyors diputats, és simplement per fi il·luminar la cova.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a votar l'esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup parlamentari Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades, el projecte de llei continua la seva tramitació.

Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00015/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El president

Honorable conseller, té la paraula. (*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats, els prego...

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president... Senyores i senyors diputats, és un honor comparèixer davant d'aquesta cambra per presentar el Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya, agència tributària prevista als articles 204.1, punt 4 i punt 5, i creada d'acord amb el que preveu la disposició final segona. I és un honor, pel contingut d'aquest projecte de llei, per allò que està en joc –la creació de l'Agència Tributària de Catalunya– i, també –em permetrà, senyor president, que ho assenyali–, perquè és la primera llei, el primer projecte de llei que presentem davant d'aquest Parlament fent ja el desplegament de l'Estatut, de desplegament estatutari.

I voldria començar aquesta intervenció subratllant tres aspectes fonamentals: el primer és que aquest projecte de llei constitueix una expressió de la voluntat decidida del Govern de desplegar l'Estatut d'autonomia de Catalunya en totes les seves potencialitats, és a dir, en aquest cas, amb el compliment fins a les últimes possibilitats d'allò que preveuen els articles 204.1, punt 4 i punt 5 i la disposició final segona, una agència tributària de Catalunya que tindrà la responsabilitat de la gestió, en totes les seves fases: gestió, liquidació, recaptació i inspecció, dels tributs propis i els tributs cedits totalment, i de fer-ho, a més, dins del termini..., amb la voluntat, naturalment, que es compleixi el termini previst en la disposició final segona de l'Estatut, i és que a l'any de l'entrada en vigor de l'Estatut, que va ser el 9 d'agost de l'any 2006, tinguem ja aprovada per aquest Parlament l'Agència Tributària de Catalunya. De manera que constitueix l'expressió d'aquesta voluntat, anava a dir del compliment estricte de l'Estatut, no només del compliment estricte, per descomptat que el Govern ha de ser estricte en el compliment de l'Estatut, però de la voluntat d'anar tan enllà com ens permet l'Estatut en la millora de l'autogovern, de fer-ne una interpretació que permeti el desenvolupament en les màximes potencialitats de l'autogovern. Això és el que fem en presentar aquest Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya.

I per això aquest projecte de llei està inspirat en dos principis fonamentals: el primer, desplegament decidit de l'Estatut per millorar el nostre autogovern, per poder fer possible que Catalunya decidim el màxim en un terreny tan important com el de l'Administració tributa-

ria, i segon gran principi, tan important com el primer, naturalment el servei als ciutadans; volen que aquesta Agència Tributària de Catalunya simplifiqui al màxim els tràmits dels ciutadans, ens permeti avançar en una administració tributària cada cop més al servei dels ciutadans, i això vol dir, per descomptat, una agència que faciliti les coses, que simplifiqui els tràmits, i també una agència el més eficient possible en el compliment de les seves tasques. Aquests dos objectius –més i millor autogovern, millor servei als ciutadans– són els que inspiren el projecte de llei que avui tinc l'honor de presentar en aquesta cambra.

En segon lloc, voldria assenyalar, en aquestes paraules prèvies, la importància d'aquest pas en el desenvolupament d'un dels temes clau de l'Estatut: el finançament. L'Estatut, saben les senyores i els senyors diputats, en aquest punt ens suposa un salt endavant molt important; ens permetrà disposar d'un finançament que ens permeti tenir més recursos, més capacitat de decisió sobre aquests recursos, en tots els terrenys, vol dir més autonomia per decidir les característiques dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya i més responsabilitat per a l'Administració d'aquests impostos, i ens permetrà també tenir uns mecanismes d'anivellament que a la vegada que suposin un compromís clar amb la solidaritat amb les altres comunitats autònomes, permetin una major transparència i permetin també que no succeeixi com passa ara, que una vegada produït el mecanisme d'anivellament la situació de Catalunya és inferior a la d'altres comunitats autònomes, és a dir, acaba penalitzant una comunitat com Catalunya que realitza un esforç fiscal clarament superior a la mitjana.

En tercer lloc, voldria assenyalar també la voluntat de consens amb què es presenta aquest projecte de llei. És important que en unes matèries com aquestes de desplegament de l'Estatut puguem anar junts. És important, perquè realment Catalunya és forta quan es presenta unida, i en negociar qüestions com l'autogovern, per descomptat. I és important també perquè el denominador comú és molt ampli; amb el projecte de llei que presentem el Govern entén que els aspectes essencials han de ser compartits pel conjunt de les forces d'aquesta cambra, del Parlament de Catalunya.

I, de fet, ha estat així, la voluntat de consens. Aquest projecte de llei es presenta en aquests moments, però jo vull recordar ja que l'anterior Govern tenia l'avantprojecte de llei en un estat d'elaboració molt avançat. No es va presentar, podent-ho fer, perquè ja hi havia l'anunci de dissolució del Parlament; però aquell avantprojecte de llei, que en bona part inspira l'actual, va ser ofert al conjunt dels grups parlamentaris, perquè de cara a les eleccions precisament en aquesta qüestió, que era una qüestió important, una qüestió de país, poguéssim anar-hi amb plantejaments coincidents i que no fos utilitzada per tal d'alimentar la lluita política partidista.

El contingut del projecte de llei és el de crear una agència tributària que tindrà un àmbit de responsabilitat que és aquell que preveu l'Estatut. L'Estatut diu clarament, l'article 204.1, que l'Agència Tributària de Catalunya serà responsable de la gestió dels tributs propis i dels tributs cedits totalment. I aquest és un pas previ i imprescindible per poder-ne donar d'altres. Avui el que

estem fent és presentar aquest projecte de llei, i quan la cambra l'aprovi el que farem és crear una agència tributària, que tindrà aquesta responsabilitat, la que diu l'article 204.1 de l'Estatut: tributs propis i tributs cedits totalment.

Naturalment serà un pas imprescindible per poder avançar en altres direccions, en la creació del Consorci Tributari, conjuntament amb l'Estat, previst en l'article 204.2, i per avançar també en la simplificació dels tràmits administratius que han de dur a terme les diferents administracions tributàries en la creació d'això que n'hem donat a anomenar «finestreta única», és a dir que els ciutadans puguin dur a terme els seus tràmits administratius en la liquidació dels diferents impostos en qualsevol administració tributària amb independència de qui en sigui el responsable de la titularitat d'aquell impost.

Ara no estem debatent si tenim o no una administració tributària única, sinó si volem o no crear l'Agència Tributària de Catalunya. Aquesta és la qüestió que es debat avui. Després, un cop creada aquesta agència tributària, estarem en condicions de, en primer lloc, crear el consorci, juntament amb l'Agència Estatal d'Administració Tributària, com diu l'article 204.2 de l'Estatut, i en aquell moment veurem quin és l'abast de la responsabilitat del consorci. Naturalment des de Catalunya tractarem que sigui el màxim possible, sabent que aquí hi haurà una negociació amb l'Estat, perquè l'Estat deixa aquest tema amb un marge de negociació. I en segon lloc, d'avançar cap a una administració tributària a Catalunya, tal com diu l'Estatut. Però ara el que estem discutint és això: la creació de l'Agència Tributària de Catalunya, tal com preveu l'Estatut en l'article 204.1. Amb l'àmbit de responsabilitats que li dona l'Estatut, que és els tributs propis i els tributs cedits totalment.

Les característiques de l'agència són les següents: en primer lloc, com a principi inspirador, l'agència és una eina imprescindible per a l'autogovern en matèria tributària; en segon lloc, l'autonomia de gestió; en tercer lloc, la professionalitat i l'excel·lència; en quart lloc, la flexibilitat organitzativa i de funcionament; en cinquè lloc, l'eficiència, és a dir, una agència pensada per tal que existeixin incentius i es puguin avaluar els resultats, amb criteris i sentit empresarial en la seva gestió, i en sisè lloc, una agència homologable a aquests tipus d'organismes que existeixen en països que ens poden servir de referència.

És precisament en base a aquests principis inspiradors que les característiques de l'agència són les següents.

L'agència és una entitat de dret públic, amb personalitat pròpia; això vol dir que deixa d'estar com actualment està l'Administració tributària, com un servei del conjunt de l'Administració de la Generalitat, per adquirir personalitat pròpia. En segon lloc, l'agència tindrà autonomia de gestió i flexibilitat, amb el règim pressupostari previst per als ens de dret públics sotmesos al règim jurídic privat. En tercer lloc, l'agència funcionarà, en el seu finançament, a través del mecanisme d'un contracte programa; vol dir això que el finançament de l'agència estarà vinculat a l'assoliment d'objectius quantificables i fixats prèviament.

En quart lloc, l'estructura organitzativa de l'agència vol garantir el doble objectiu de l'autonomia de gestió, l'autonomia dels seus responsables per a la gestió. Però també la necessària vinculació al Govern i a l'Administració. Per això els òrgans de l'agència seran un president o presidenta, figura que recaurà en el secretari general del Departament d'Economia i Finances; una junta de govern integrada pels alts càrrecs, a nivell de director general, del Departament d'Economia i Finances, més experts; el director, nomenat pel Govern, i un comitè executiu que serà el que durà a terme la responsabilitat de govern intern de l'agència, integrat pels responsables de les principals àrees en què s'estructurarà el treball de l'agència.

I en cinquè lloc, dins d'aquestes característiques de l'agència, no puc deixar d'assenyalar aquelles que fan referència al personal de l'agència. L'agència disposarà de personal funcional i de personal laboral; personal funcional, perquè hi ha un conjunt de funcions de l'agència, aquelles que responen a la delegació de potestats públiques, que han de ser dutes a terme per personal amb característiques de personal al servei de la funció pública. En l'agència, el projecte de llei dona una enorme importància a tot el que té a veure amb els aspectes de formació i capacitació; volem una agència d'excel·lència, una agència que sigui un punt de referència en aquest camp, un punt de referència per descomptat per a Espanya, però també un punt de referència per a aquells països amb què ens volem homologar, i a tal efecte es creen dos cossos específics, que avui no hi són, avui són escales d'altres cossos, com és el Cos Superior d'Inspecció i Tècnica Tributària, que formarà part del grup A, i el Cos Tècnic de Valoració Tributària.

Vull acabar aquesta intervenció, senyor president, reiterant la voluntat de consens en l'aprovació d'aquesta llei. Avui presentem el projecte de llei, el presenta el Govern, com ha de ser, però nosaltres volem oferir al conjunt de la cambra que aquesta llei es pogués aprovar amb el suport de tots els grups parlamentaris. Primera, perquè hem de ser conscients que estem en un tema important, desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, l'instrument fonamental del nostre autogovern. I nosaltres quan parlem d'autogovern som forts quan anem units, i ens afeblim quan presentem divisions a Catalunya. De manera que voluntat de consens; voluntat de consens també, perquè en aquesta llei hi ha d'haver un denominador comú molt ampli, hi ha de ser. És difícil, al nostre entendre, discrepar realment d'una manera essencial sobre els punts bàsics que constitueixen el canemàs d'aquest projecte de llei; sobre aquests punts hi ha d'haver un acord fonamental, després en voldré assenyalar els dos que ens semblen més importants.

En tercer lloc, naturalment, voluntat de consens, sabent que això implica incorporar totes les millores que es puguin incorporar, atendre les observacions d'altres grups parlamentaris en tot allò que sigui millorar aquests objectius fonamentals que jo he volgut assenyalar; ara bé, naturalment, sempre que siguin millores reals, sobre punts bàsics.

I en aquest sentit jo voldria assenyalar dos aspectes molts importants. Com he dit, avui estem creant l'Agència Tributària de Catalunya, no estem debatent si

podem crear en aquest Parlament, avui, amb aquesta llei, l'Administració tributària única de Catalunya. No ho podem fer, d'acord amb l'Estatut. De manera que és crear confusió plantejar com a alternativa a aquesta agència l'Administració tributària única de Catalunya que administri tots els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya. No ho podem fer, perquè no ho permet l'Estatut! I aquells que estem al servei del desplegament de l'Estatut per tal de potenciar al màxim el nostre autogovern servint els ciutadans de Catalunya ho hem de saber. Avui l'Estatut és la llei que ens hem donat tots, de manera que tots hem de fer tots els possibles per desplegar-lo al màxim. Aquells que proposen altres coses, o bé desconeixen el que diu l'Estatut, o bé avui han deixat de donar suport al que diu l'Estatut, la qual cosa resulta sorprenent.

En segon lloc, nosaltres volem que l'agència tingui la màxima independència i autonomia de gestió; però «independència» no vol dir dependència d'institucions no governamentals, no vol dir designar els òrgans de govern per criteris de quotes partidistes, no vol dir traslladar els òrgans de govern al debat polític partidista. Això seria fer un flac favor a l'agència. I no té comparació amb el que succeeix en altres països. A ningú no l'interessaria una agència en la qual en els òrgans de govern tinguéssim cada dia reproduït a escala el debat partidista per una disputa de quotes de poder. De manera que «independència» vol dir autonomia de gestió, vol dir regles clares i precises, vol dir criteris de gestió empresarial, vol dir professionalitat, vol dir avaluació de resultats. Això és el que oferim al conjunt de la cambra, un projecte de llei que conté uns criteris bàsics que nosaltres voldríem que poguessin ser compartits per tothom, al servei de l'autogovern, al servei naturalment dels ciutadans de Catalunya, per tal de tenir una administració tributària de primer nivell, d'excel·lència, caracteritzada per la seva eficiència i caracteritzada, per descomptat, perquè constituïm un punt de referència en matèria d'autogovern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat que presenta el Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, de fet farem una intervenció centrada en tres punts: un primer farà referència al context polític en què aquesta llei arriba al Parlament; en un segon, ens centrarem en els elements clau respecte a la proposta que el Govern ens presenta, i en un altre, farem referència a l'alternativa que des de Convergència i Unió volem proposar aquí a la cambra.

Comencem pel principi, que vol dir: és oportuna parlamentàriament una proposta com la que el Govern remet avui a la cambra? Indiscutiblement. Tenim un termini; aquest termini està marcat amb data 9 d'agost, així es

recull al nostre Estatut, i volem donar garantia al Govern –naturalment que sí– que estem compromesos amb el fet que aquesta cambra finalment aprovi a temps el Projecte de llei sobre l'Agència Tributària. És oportuna parlamentàriament.

Segona pregunta: en quin context polític apareix aquesta proposta, aquest projecte? Diguem-ne, si més no, senyor conseller, que en un context polític força complicat. Diu: «El context polític invalida la tasca parlamentària que hem de realitzar avui?» Naturalment que no, però hauríem de tenir-lo en compte, i, si m'ho permet, senyor conseller, i ho he trobat a faltar en la seva exposició, en quin context polític arriba a aquesta cambra, un projecte.

Diu: «Tenim una obligació estatutària.» Prou. «Tenim un text que ha d'estar aprovat al Parlament.» Prou. En quin context polític arriba aquest projecte de llei? Doncs en un context polític molt i molt complicat. Des de quin punt de vista? Des del desenvolupament de l'Estatut. Per qui exactament? Per tots una mica i molt particularment per una certa passivitat –vostè ja em perdonarà...– que nosaltres pensem que veiem al Govern de Catalunya, i per una voluntat per part del Govern d'Espanya i del Parlament espanyol de posar algunes rodes al desenvolupament del nostre Estatut durant aquests últims mesos. No cal que parlem d'invasió de competències –no cal que en parlem–, però hem tingut projectes de llei on tenim la percepció –jo, si no m'equivoco, crec que vostè també, senyor conseller– que això no va ni amb la velocitat ni amb la voluntat que hauria d'anar. I, a més, tenim un argument prou gràfic: el ministre Sevilla, que diu: «Hemos de aplicar el Estatuto sin prisas. No queremos multa por exceso de velocidad», diu el ministre. Què vol dir això? Què hi ha darrere de tot això? Una voluntat de «senyors catalans, això s'ho prenen vostès amb tranquil·litat i ho diuen objectivament als nostres aliats, que veurem com finalment acaba.» Això, senyor conseller, no podem deixar de tenir-ho en compte, quan discutim, com vostè deia molt correctament, de la primera llei molt important que enviem al Parlament.

Dos. La sentència del Tribunal Constitucional. Jo no hi dedicaré un segon, però em consta –i estic segur que és així– que a vostè li preocupa. Com em consta que preocupa el Govern, com em consta que preocupa aquesta cambra, com em consta que preocupa la ciutadania de Catalunya. I evidentment forma part d'un debat que tenim, com el que ara tenim, com després m'hi referiré.

I des d'aquest punt de vista ens arriba tot el tema del finançament. Hem avançat en el finançament? Senyor conseller, n'està vostè tranquil? Més enllà, n'està confiat que traurem en l'àmbit del finançament avantatges per al Govern de Catalunya? Resta tranquil davant de les paraules del ministre Solbes? Resta tranquil davant de la voluntat del Govern espanyol? Resta tranquil davant de les forces en l'àmbit parlamentari? Estarà tranquil al Consell de Política Fiscal? És allà on discutirem del nostre finançament? Podrem aplicar finalment la clàusula relativa a les inversions? Sí? No? Quan?

Senyor conseller, jo sé que això el preocupa. Diu: «Teixidó, diputat, això exactament què té a veure amb l'Agència Tributària?» Molt –molt. Hi té a veure molt, per-

què vostès ens presenten aquí la primera llei per desenvolupar l'Agència Tributària, justament com un instrument de finançament. I tenim l'oportunitat de dir al poble de Catalunya i dir a la cambra que el representem que els àmbits del finançament estan molt complicats, i vostè està preocupat i jo en sóc pessimista, i que el seu Govern està preocupat i que el nostre grup parlamentari és pessimista respecte a això. Tot això forma aquest context.

I un últim element, petit però significatiu. El tercer punt de la seva intervenció, senyor conseller, ha estat oferir un consens. Jo me'l crec; quan vostè ens ofereix consens tinc el costum de creure'l. Però després ens agradaria que la pràctica tingués alguna cosa a veure respecte a això. Diu: «En aquesta llei, sí.» I en les comissions bilaterals? Una altra vegada en les comissions i una altra vegada en les comissions bilaterals. No són tan importants les comissions bilaterals; fins i tot no les presideix ni el ministre Solbes ni el conseller Castells. Són més instrumentals les comissions bilaterals. Allà teníem l'oportunitat de materialitzar aquest consens. No hauria estat oportú i intel·ligent políticament que en una comissió d'aquestes característiques vostès fessin de govern i nosaltres féssim el paper d'oposició, i junts defenséssim el que necessita Catalunya? No hauria estat oportú? Per què no? Amb quin argument no? Però: «Si us plau, facin-nos confiança i tinguem consens en l'Agència Tributària.» Ja en parlarem després. Però varen tenir vostès una magnífica oportunitat per tenir consens i ens van oferir una comissió de seguiment. Senyor conseller, de comissions de seguiment ja tenim aquest Parlament. No hi ha millor comissió de control i seguiment de l'acció de govern que aquest Parlament. I reivindiquem el paper d'aquest Parlament. Vàrem tenir una magnífica oportunitat, subjectivament, d'apropar-nos, senyor conseller. I no en faig responsable a vostè directament, ja ho sap bé, en faig al Govern col·lectivament. Vàrem perdre una bona oportunitat.

Primer punt de la intervenció, doncs: el marc polític, objectivament i subjectiva, és un marc diguem-ne que complicat des del punt de vista de la nostra acceptació del conjunt del projecte.

Es podrien referir vostès al projecte pròpiament dit? Sí. Anem a aquest punt. Què diem d'aquest projecte de llei? Diem que ens sembla, senyor conseller, senyores i senyors diputats, mancat d'ambició. Diu: «Escolti'm, és la transposició del que diu l'Estatut, el que diu concretament l'article 204.1.» Sí, però mancat d'ambició. I hem de recordar exactament com això ha estat concebut. El debat de l'Agència Tributària, justament –justament– abans que arribés a aquesta cambra i abans que arribés al Parlament espanyol, va ser objecte d'una amplíssima discussió –vostè sap amb quins protagonistes–, de tal envergadura que la redacció que figura exactament en l'Estatut ens permetia camp per córrer. Vostè ho ha acceptat. Diu: «No es preocupin, que tenim camp per córrer.» I els diem als diputats de la majoria: «Doncs, tenint camp per córrer, correm a partir d'avui, junts, amb el plantejament més ambiciós possible, de més alta volada, de més voluntat de plasmar això.» Diu: «No, perquè vostè està preocupat per l'Agència Tributària única.» També –també. «I avui estem parlant

de l'Agència Tributària i no del consorci.» Posem les bases, junts, per una ambició que creiem que aquest projecte no té.

Què és aquest projecte? Senzillament, senyor conseller, ens sembla que és la transposició de la Direcció General de Tributs amb quatre cosetes més. És com ho veiem i així li ho diem, amb la franquesa que cal caracteritzar la relació entre els nostres grups parlamentaris.

M'agradaria fer unes preguntes que són preguntes que vostè ha tingut l'habilitat –li ho hem posat molt fàcil aquesta vegada, senyor conseller– de ja amb la seva intervenció donar part de les respostes. Vàrem presentar ahir la nostra alternativa. Ve vostè aquí, ha llegit la nostra alternativa, planteja una intervenció, contesta part de les preguntes que teníem, naturalment. Però jo li faré les preguntes igual, perquè les respongui justament la diputada socialista i els diputats que vindran en nom del Govern, que ens donin informació respecte a això, molt breument, per passar al punt que ens sembla decisiu, que és justament l'alternativa.

Vostè creu sincerament que aquest model d'agència tributària que ens plantegen és el reflex, com diu vostè –ens ho ha dit aquí dues vegades; dues vegades–, dels models més avançats d'Europa? Jo tinc la percepció que no. Em consta que vostè té literatura respecte a això i jo també. I pràctica respecte a això? Crec que no.

Dos. Aquest no és un projecte una mica d'esquenes a la societat civil catalana? Ha estat consensuat amb algú? Ha estat discutit amb algú? Hem demanat l'opinió d'algú? Li hem demanat l'opinió preceptiva al CTEEC, per exemple? No ho hem sabut veure. Perquè recordi, senyor conseller, que aquest projecte ve d'una iniciativa que teníem a la passada legislatura, que vostè molt cordialment ens va fer arribar a mans, que la vam poder analitzar. És el mateix projecte. Però aquí la societat civil està una societat civil una miqueta a l'expectativa de què passarà amb l'Agència Tributària. Parli amb els professionals. No amb els professionals que estan al món de l'Agència Tributària avui, sinó els professionals que conformen tot el món de la fiscalitat catalana. Ningú en sap res. Per tant, tinc aquesta percepció.

Tres. Veritablement no creu que finalment avui als contribuents, malgrat l'esforç que fem des d'aquesta cambra, la confusió respecte als models no és patent?

Quatre. Vostè creu veritablement que l'agència no està una mica allunyada del que ha de ser el control parlamentari respecte a l'agència?

Cinc. Pot dir de veritat que aquesta no serà una agència controlada pel Govern? Ho pot dir? Ja ho ha dit. Ho ha dit: «Dos punts –dos; ho vull deixar aquí ben clar per acabar la meua intervenció– molt importants.» Tindrà clar que sigui independència respecte al Govern, i naturalment hi haurà un element de control per part del Parlament. Està segur que amb el text que tenim això és veritat? O vostè es posa justament la vena davant de la ferida i llança en funció de la nostra alternativa?, la qual cosa, no cal dir-ho, té tot el dret a fer, faltaria més!

Creu veritablement que aquesta és una agència orientada al mercat? Jo no en tinc la percepció. És veritat que

quan la desenvolupem podríem tenir elements que ho configuren. Jo no en tinc aquesta percepció.

De veritat creiem que hi ha una finestra única? Diu: «Home, tenim no una finestra única, tenim dues finestres úniques. Hi poden anar els dos models i a partir d'aquí veurem com ho configurem.» Creu que és aquesta la solució?

I la qüestió clau, amb què nosaltres començarem la tercera part de la meua intervenció: Creu que l'esperit, la lletra, l'alè d'aquesta proposta va orientada al consorci, a una única administració a Catalunya, com vostè vol i com nosaltres volem? En aquell debat a què li feia jo referència, un dels elements clau –amb el president Zapatero, per cert– és: «Deixem obert el camp de l'Agència Tributària perquè finalment arribem a acord en una única agència.» Només tenim un problema: que el Govern i els aliats del Govern estan en contra d'aquest tipus de plantejament. Vostè ho sap. El ministre Solbes està en contra d'aquest tipus de plantejament, el ministre Sevilla està en contra d'aquest plantejament, el Govern socialista està en contra d'aquest plantejament; i ja no diguem de l'oposició del Partit Popular, que ens ha portat al Constitucional.

No hauríem de tenir un element –per exemple, un–, quan volem caminar cap a aquesta administració única de què parlem a Catalunya –el consorci–, una disposició addicional en aquest projecte de llei per tenir l'objectiu d'una única administració tributària? És una de les propostes que li fem. Pactem, com crec que hem de pactar, una disposició addicional; la incorporem a aquest projecte i, conseller i senyores i senyors de la majoria, donem l'avís de per on anem. No podem dir: «Tenim una voluntat arrecerada, quan arribi el moment la defensarem.» Sabem com ens paguen quan arribem amb aquest tipus d'actitud. Diu: «Per això els hem demanat anar junts.» Després en parlarem, si podem anar junts. Però anem a buscar un instrument que ens permeti, clar que sí, tenir un objectiu d'administració única a Catalunya correctament plantejat.

Hem dit que el president de l'agència veritablement, si vostè vol una opció professional i independent, ha de ser nomenat pel Parlament de Catalunya. Només vostè ha parlat de quotes, senyor conseller. Nosaltres no parlem de quotes; nosaltres creiem que hi ha d'haver una proposta, que farà el Govern i que per majoria aprovarà el Parlament, a proposta feta pel Govern. Naturalment, sense parlar de quotes. Com tampoc la Junta de Govern. Que parlem de professionals independents, al marge de les quotes. Prenguin-ne nota perquè si això prosperés, li ho dic: al marge de les quotes.

Tres. Que el president nomeni el director general. Aquest president que ha nomenat aquest Parlament després nomena un director general de la seva confiança –normal i corrent–, i el dotarem pressupostàriament i financerament; d'això en parlarem durant el debat parlamentari, però sé que hi coincidirem plenament.

Finalment, quan parlem d'un instrument de competitivitat a l'economia catalana, volem crear aquest Consell Assessor de l'Agència Tributària. Crec que ens podríem posar d'acord en aquesta qüestió. Qui són? Col·legis professionals, agents socials, totes les persones involucra-

des, que ens ajudin en la interpretació de la normativa. Crec que ens hi podem posar d'acord.

Com també ens podem posar d'acord, penso, en un element clau, que configuraria una agència moderna: una carta dels drets dels contribuents i un defensor del contribuent, que permetria tenir aquesta visió de conjunt i aquesta visió d'una agència, d'un instrument orientat al mercat, que dona serveis i que defensa clarament els interessos dels contribuents.

I finalment, criteris transparents, fixació de criteris i objectius transparents per a la lluita contra el frau i el coneixement d'aquests incentius variables de la retribució, des del punt de vista que no cal que, en la situació actual, la lluita contra el frau, i l'eficàcia i l'eficiència en l'àmbit de la feina de la inspecció, vingui sotmesa per incentius, no per variables específiques per cadascuna de les inspeccions.

Vaig acabant, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor president. Això aniria acompanyat –clar que sí–, com ho hem dit, contra la lluita també de l'economia submergida, que jo crec que aquests són elements que de per si formaran part de qualsevulla agència tributària que vulgui tenir aquest nom.

Nosaltres, ahir i avui, varem oferir al Govern un acord sobre l'Administració tributària única a Catalunya. El reiterem. Volem mà estesa al Govern i volem una mà estesa del Govern. Hem vist alguna vegada que aquesta mà estesa s'atansa perillosament al coll del que els demanem l'acord. No és aquest el consens que reclamem; és el consens de la participació. Hem presentat un model que té tres eixos; aquests eixos tenen deu propostes; les convertirem en esmenes i aquestes esmenes les discutirem amb els grups que donen suport al Govern.

Acabo, president, per dir el següent: estem disposats a tenir una agència tributària a Catalunya, a tenir-la en termini adequat, a què sigui aquest element del consorci, anant vostès a Madrid, i a batallar i a defensar-ho. Però crec que, en el moment processal en què ens trobem, una esmena a la totalitat il·lustra millor quina és la nostra posició d'alternativa i de visió diferencial respecte al seu projecte, i ens esperonarà –això espero– que el debat sigui possible en el tràmit parlamentari.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Per a un torn en contra de l'esmena a la totalitat té la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la diputada senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Teixidó, oi que em permet saltar-me un segon les regles i fer-li una confessió personal? Miri, jo venia aquí amb un cert respecte, perquè vostè no només és un brillant orador, sinó un experimentat parlamentari; jo, en canvi, és la segona vegada que estic en aquest faristol, la primera que defenso un projecte de llei, però li he de dir, senyor Teixidó, que m'ho ha posat vostè

bastant fàcil, cosa que li agraeixo, perquè, a part de fer-nos partícips del seu pessimisme i la seva actitud de braços creuats davant la situació política, l'única resposta possible, l'únic argument polític rellevant que vostè ha mencionat durant la seva intervenció està aquí, està escrit en aquest llibre. I no em miri així, que això no és el *Pequeño libro rojo*; és l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que va aprovar aquesta cambra, que van aprovar les Corts i el Senat a Madrid i que va referendar el poble de Catalunya.

Independentment que a un li agradi més o menys aquest Estatut, que cregui que va molt enllà o poc enllà, és la llei que tenim en vigor, eh?, és la llei que tenim en vigor en tot l'Estat espanyol, i que regula en el seu títol sisè el finançament de la Generalitat, i en el seu article 204, el que ha de ser l'Agència Tributària de Catalunya. No els vull avorir amb la lectura detallada de l'article, però és que deixa molt clar què ha de ser l'Agència Tributària, tant en termes de continguts com en termes de terminis.

Miri, jo entenc molt bé que vostès han de fer d'oposició, i no només ho entenc, sinó que és absolutament necessari que ho facin en democràcia. Però el que no poden fer és intentar fer d'oposició seriosa i, en canvi, presentar la proposta d'agència tributària que han presentat, perquè no m'atreveixo a dir que és una proposta al marge de la legalitat existent, però sí que no té cap sentit en el context estatutari que tenim, ni en el marc fiscal que tenim en l'Estat, que, com vostè sap, és de tributació compartida.

Amb el projecte de llei que ha presentat el Govern i que avui el conseller Castells ens ha exposat, el Govern ha fet la feina que li pertoca. Què vol dir? Desplegar l'Estatut segons el que comporta aquesta llei, i desplegar-lo en els terminis que marca aquesta llei. Una feina que, si vol, li resumiré en tres actituds molt clares: lleialtat, rigor i fermesa. Lleialtat a tot el que contempla l'Estatut i com ho contempla l'Estatut, i no, en canvi, una doble vara de mesurar. Rigor i fermesa en el calendari establert, sense permetre cap dilació injustificada per part de l'Estat –perquè de moment no en tenim notícia de cap, només és política-ficció segurament–, i no, en canvi, aquesta fallera que vostès tenen de voler córrer quan no toca, perquè haurien de saber que qui corre a deshora normalment acaba ensopegant.

I és en aquest sentit que vostès entendran perfectament que els grups que donem suport al Govern votarem en contra de l'esmena a la totalitat que vostès han presentat.

Dit això, eh?, i per intentar desgranar el gra de la palla, m'agradaria detenir-me per uns instants en el que hem de debatre avui aquí, que és la proposta de creació d'aquesta agència tributària –és la discussió que avui pertoca–, com un ens que recapiti i gestioni, liquidi i inspeccioni els tributs propis i els cedits totalment a la Generalitat de Catalunya.

Jo estic convençuda que en el fons tots estem d'acord en els dos eixos fonamentals que implica aquest projecte de llei. El primer eix, que és l'augment d'eficàcia i d'eficiència que implica el canvi de passar d'un model d'administració tributària a un model d'agència tributà-

ria; un augment d'eficiència que és avalat pels exemples internacionals –tenim indicadors dels casos més propers, de França, que té un model d'administració, respecte a Espanya, que té un model d'agència. Aquest canvi de model, que és el que preveu el text presentat, basa aquest augment d'eficiència en tres pilars bàsics, que estan desenvolupats en el projecte de llei: estem parlant d'una política pròpia de recursos humans, d'una potent àrea econòmicofinancera i de sistemes d'informació, més concretament informàtics, potents i adequats.

I el segon eix, amb el qual estic segura que estaran d'acord, implica, encara que sembli una obvietat, la necessitat de crear una agència per poder constituir el futur consorci amb l'agència de l'Estat. Necessitem una agència per poder-la consorciar, no una direcció general, com és obvi, perquè no podem barrejar plàtans amb pomes, i per tant necessitem un instrument per poder actuar amb igualtat en aquest consorci i poder pactar sobre la gestió del que suposen els tributs parcialment cedits, amb equilibri de forces envers l'Agència Estatal d'Administració Tributària.

Per tant, i recapitulo, una llei que avui hem presentat que crea un ens públic que formalitza aquests dos principis a què m'acabo de referir: canvi a un model de gestió tributària més eficient i creació d'un ens que es pugui consorciar *de facto* amb l'Agència Tributària Estatal.

Com no podia ser d'una altra manera, i seguint la mà estesa que els va oferir el president de la Generalitat en el seu debat d'investidura, que els acaba d'oferir el conseller Castells, nosaltres estem totalment disposats a treballar conjuntament per millorar en ponència el text que avui es presenta, tot i que hi ha alguns punts que vostès ja han avançat avui i ahir en roda de premsa, i que vostè ha formulat amb preguntes, als quals em voldria referir; no sé si podré a tots, però almenys a uns quants.

En primer lloc, i respecte a la independència, només dir-li que independència no vol dir traslladar el debat polític al si de l'agència, ni tampoc fer-la dependent d'aquells que han de ser justament objecte de control per part d'aquesta agència, eh? A mi això em sembla que és així, i passa a tot arreu del món.

Respecte al fet que el text que presentem és una proposta mimètica de l'Agència Tributària Estatal –ho va dir ahir el senyor Mas–, sincerament no crec que ara nosaltres haguem d'inventar res, eh?; simplement hem de copiar el que funciona i no reproduir el que no funciona. I, si vostès comparen el Projecte de llei d'Agència Tributària amb la normativa de l'Agència d'Administració Tributària de l'Estat, que està regulada en l'article 103 de la Llei 31/1990, hi trobarà molt poques coincidències.

És en aquest sentit que el model que avui es proposa aquí sí que és un model propi, que té elements diferenciadors, eh? I, per tant, això que deia dels exemples internacionals..., sí que crec que l'agència que aquí es proposa ha fet bona feina. Li'n cito dos exemples, en finançament: es preveu que mitjançant el contracte programa es puguin ajustar els crèdits de despeses i inversions vinculats a la consecució d'objectius –article 16.3. S'ha defugit de forma expressa el finançament en base

a la recaptació derivada d'actes de liquidació propis. I amb relació als recursos humans, segon exemple: no es generalitza la creació de cossos de l'agència a nivell de tots els funcionaris que en formin part, com passa a nivell estatal, sinó que només se'n creen d'específics pel que fa a funcions típiques, com són la inspecció, la liquidació i les valoracions. En aquest sentit, la disposició addicional quarta crea dos cossos: el superior d'inspecció i tècnica tributària i el tècnic de valoració tributària.

El que han mencionat que l'agència, tal com està formulada, no té en compte el servei als contribuents ni altres elements tan essencials, com és el foment de la competitivitat o la lluita contra el frau... Per parts. Instrument al servei de l'economia catalana: vostè sap tan bé com jo que això té a veure amb l'ús de la capacitat normativa i que l'Estatut ens dona augment de capacitat normativa en l'IRPF, en l'IVA i en els impostos especials, però no té a veure amb la definició de l'ens públic de la mateixa agència. Abans parlàvem de plàtans i pomes; ara no em barregi les peres amb les pomes. Prioritat en la lluita contra el frau: no podria ser d'una altra manera tractant-se d'una agència tributària, i així ho recull l'article 3, apartat c. I, respecte a l'orientació de serveis, també estan recollits dins els principis d'actuació previstos en l'article 3.

Parlen d'establir una carta de drets dels contribuents. Aquesta carta de fet ja existeix, eh?, perquè la Llei de Derechos y Garantías de los Contribuyentes, que es va aprovar l'any 1998 i es va incloure en la nova Llei tributària, contempla en el seu article 34 un extens repertori de drets i garanties dels obligats tributaris, i és d'aplicació al conjunt de les administracions públiques.

També fan la referència de crear la figura del defensor del contribuent dins de la mateixa agència. Si ho féssim, justament estaríem copiant el model de l'Estat, que a més no és privatiu de l'agència, sinó que afecta altres organismes, com el cadastre o els tribunals econòmic-administratius. Si en el futur es vol configurar en l'àmbit de Catalunya, certament hauria de ser al marge de la normativa específica de l'Agència Tributària de Catalunya.

I, respecte a convertir l'agència en un ens vertaderament professional, només recordar-li que el fet que l'agència pugui dur a terme la seva pròpia política de recursos humans és justament la millor garantia de professionalitat. I el que no té de cap manera sentit és que el consell assessor de l'agència contribueixi a interpretar la normativa tributària. La interpretació oficial de la normativa tributària ha de correspondre al Govern, i l'agència ha de ser coherent amb la interpretació, per aplicar correctament els tributs. Si uns tercers s'ocupen d'aquesta qüestió, certament això aniria en contra d'aquesta professionalitat que prediquen.

Jo acabo fent-los una petició que té molt a veure amb la convicció que el principi d'autoexigència passa per davant de tot. És certament pecar d'una ingenuïtat política molt gran el fet de pensar que l'Estatut, un cop aprovat, estava desplegat en un obrir i tancar d'ulls. No crec que sigui jo la que els hagi de recordar tot el que va costar desplegar l'Estatut de 1979. El projecte de llei

que estem avui discutint inaugura la tasca legislativa del desplegament de l'Estatut, però a més a més és una de les poques mesures a desplegar que depèn exclusivament de nosaltres, d'aquest Parlament, i és en aquest sentit que no s'entendria que no féssim tot el que està en les nostres mans per aprovar la llei en el calendari establert pel mateix Estatut.

L'executiu ha fet el projecte de llei que avui estem debatent, va tenir la seva primera exposició davant els representants dels grups parlamentaris a la sessió de l'antiga Comissió Mixta de Valoracions Estat - Generalitat, que es va celebrar exactament el 28 de juliol del 2006, on es va explicar l'avantprojecte i es va distribuir el text. El nou Govern va aprovar el projecte de llei el 23 de gener, en una de les seves primeres sessions, i el va entrar al Parlament el 6 de febrer, amb sollicitud de procediment d'urgència.

Ara ens toca a nosaltres. Presentant aquesta llei i fent entre tots els possibles per aprovar-la en les terminis que marca l'Estatut, tenim l'oportunitat de demostrar-nos l'exigència amb nosaltres mateixos de què parlava, l'oportunitat de no buscar excuses per no fer les coses ben fetes, l'oportunitat de tenir més autoritat davant l'Estat per reclamar el que ens pertoca, autoritat per reclamar lleialtat mútua al pacte que suposa l'Estatut, o l'oportunitat, si ho vol dir de manera més vulgar, d'anar carregats de raons.

La nació no es proclama, es construeix. I avui tenim oportunitat de fer-ho.

Senyores i senyors diputats, senyor president...

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició, poden intervenir ara, en primer lloc, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta intervenció m'agradaria iniciar-la centrant una mica el debat. De fet, aquest Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària neix del mateix Estatut. S'ha dit per les persones que m'han precedit, per la diputada i el diputat que m'han precedit, però sembla que no acabi d'estar clar: neix del mateix Estatut. En concret, desenvolupa els principis de l'article 204 d'aquest Estatut, que és l'article que fa referència a l'Agència Tributària de Catalunya.

Per tant, l'Estatut marca un terreny de joc en aquesta matèria –i en moltes altres més, però avui ens centrem en l'Agència Tributària–, marca un terreny de joc allà on s'ha de construir aquesta Agència Tributària, marca un límit, marca un sostre, un sostre sobre el qual no es pot anar, perquè, si no, el que faríem no seria desenvolupar els principis que han de regir l'Agència Tributària de Catalunya; el que faríem seria qüestionar i modificar aquests principis.

Davant aquesta situació, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana fem, doncs, una clara aposta pel desenvolupament al màxim d'aquests principis que

marca l'Estatut. Ens agradaria anar molt més enllà? I tant, que ens agradaria anar molt més enllà! Però avui, ara per ara, no podem anar més enllà. Malauradament, senyor Teixidó, el debat d'avui no ens porta a anar més enllà. Podia ser un dia històric, el d'avui, podia ser un dia històric per a aquesta cambra, però malauradament no ho és. Seria un dia històric.

Imaginín-se per un moment que ara estiguéssim desplegant la llei de l'Agència Tributària. Sota quins principis? Li'n diré un parell. Primer principi: la gestió, la recaptació, la liquidació, la inspecció de tots els impostos suportats a Catalunya corresponen a l'Agència Tributària de Catalunya. Segon principi: l'Agència Tributària de Catalunya s'ha de crear per llei del Parlament i disposa de plena capacitat i atribucions per a l'organització i l'exercici de les funcions abans referides.

Senyores i senyors diputats, els sonen, aquests principis? –els sonen, aquests principis? (*Remor de veus.*) La memòria falla. Va existir un 30 de setembre de l'any 2005, però també va existir un 21 de gener del 2006, i aquí està el problema –i aquí està el problema.

Avui dóna, doncs, la sensació que algú se n'ha oblidat –que algú se n'ha oblidat–, de tot això? Podem fer tot el debat que vulguin; ara bé, no caiguin en la temptació d'apuntar-se al que podríem anomenar «el mètode PP», és a dir..., és aquell que diu: «Dir una mentida mil vegades fins que al final sembli veritat, no només per qui la diu, sinó per qui l'escolta.»

L'esmena a la totalitat del Grup de Convergència i Unió, senyor Fernández Teixidó, és una esmena política –és una esmena política–, i el que pretenen és amagar els seus propis errors comesos aquell 21 de gener. Tenen mala consciència, els entenem, tenen mala consciència, però no es poden esmenar aquells errors del 21 de gener: xec en blanc, pacte Mas - Zapatero... És el que té un xec en blanc. Els entenem: la seva mala consciència. Pretenen confondre, fan confusionisme amb aquesta esmena a la totalitat. Una esmena a la totalitat a la Llei de creació de l'Agència Tributària no pot canviar els principis que la inspiren, i aquests principis sí que estan a l'Estatut.

En definitiva, som on som i tenim l'Estatut que tenim. A partir d'aquí el que toca és desenvolupar el cent per cent d'aquests principis. I aquí sí que hem de ser ambiciosos. I aquí sí que ens hi trobaran, el Grup d'Esquerra Republicana: en el debat parlamentari, en el debat de les esmenes a l'articulat, per portar aquest projecte a la banda alta d'aquests principis que inspiren l'Estatut, en el seu desenvolupament, en la seva potencialitat.

El conseller Castells ho deia ara mateix. Quins són els principis inspiradors d'aquest text que avui tenim aquí? Desplegament al màxim de l'Estatut –ens hi trobaran, i afinarem–, servei als ciutadans, simplificació al màxim dels tràmits, eficiència, eficàcia d'una agència tributària, voluntat de consens –voluntat de consens amb l'articulat, no fent esmenes a la totalitat polítiques–, importància de tenir una agència, per al país, una agència que sigui símbol d'excel·lència, màxima independència i autonomia. En parlarem; en parlarem a les esmenes, en parlarem a la ponència.

Deia que havíem d'afinar. Hem d'afinar, òbviament, molts aspectes, les mateixes funcions de l'Agència Tributària –queda clar a l'Estatut–: la gestió, la recaptació, la liquidació, la inspecció de tots els tributs propis de la Generalitat i també, per delegació de l'Estat, dels tributs estatals cedits totalment. Això és el que fixa per a l'Agència Tributària. Ara bé, respecte a la gestió dels altres tributs, els que no són ni els propis ni els cedits totalment, l'Estatut preveu dues possibilitats: o bé per delegació a la Generalitat o bé per la col·laboració. I és aquí on ens hem de centrar, i és aquí on hem d'afinar, és aquí on hem de portar aquest text al màxim de la seva potencialitat, al màxim dels seus principis. Un altre punt on hem d'afinar. Aquesta col·laboració no ha de quedar limitada només als impostos cedits parcialment, deixa la porta oberta –deixa la porta oberta. En podem parlar, n'hem de parlar.

Altres aspectes, que potser no són tan propis de la llei, però sí que afecten el calendari. El Govern espanyol, ja ha dit la seva, ja sabem quines són les seves intencions; de fet, en aquesta mateixa cambra n'hem parlat més d'una vegada: volen posposar al 2009 tot el paquet de negociació del finançament. Doncs, bé, segons l'Estatut, el Consorci Tributari entre l'Administració tributària de Catalunya i de l'Estat..., tenim un termini de dos anys per ser constituït. Això vol dir que el termini finalitza el 9 d'agost del 2008. Aquí és on ens hem de trobar. Aquest és el consens, i no només consens a l'hora de debatre en ponència les esmenes a l'articulat, també consens i anar tots junts i anar a l'una per negociar amb l'Estat. Aquí també es demana el consens.

En definitiva, senyor Fernández Teixidó, siguem rigorosos, siguem seriosos; vostè ho és però no ho ha demostrat avui. No valen tàctiques per confondre els ciutadans: l'esmena a la totalitat és una esmena política i és una esmena que pretén esmenar un error d'origen. Allò està fet, allò està allà, i, per tant, ara centrem-nos a desenvolupar el cent per cent dels principis que inspiren l'Estatut. Anem per feina seriosa, doncs, anem per feina rigorosa; en el tràmit parlamentari, en les esmenes a l'articulat, allí ens hi trobaran, a treballar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor De los Ríos. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats i senyores diputades, la veritat és que semblava mentida que pogués succeir, però en la primera llei que parlem de finançament al Parlament de Catalunya ja ha quedat una cosa clara, i és que el tema del finançament es va tancar malament en l'Estatut. És evident; ho hem vist des de l'oposició, ho hem vist des dels grups que donen suport al Govern. Realment, si a l'Estatut estava tan ben tancat, si el finançament que se suposava que quedava, se'ns ha dit, en el *Libro gordo...*, en el *Libro rojo*, jo no sé si és el *Libro gordo de Petete*, però el que realment mostra és que tenim una assignatura pendent.

Se'ns ha dit que aquesta expressió de voluntat de govern era per desplegar i per donar millor servei als ciutadans de Catalunya. I jo, abans de continuar el meu plantejament respecte a l'esmena a la totalitat i respecte a la llei que ens presenta l'honorable conseller, volia llençar una aposta i, per tant, una afirmació, cap als representants de l'Agència Tributària que fins ara han vetllat pels drets dels ciutadans de Catalunya, en aplicació d'aquests principis, que també estan dintre del text que ens presenta avui a debat, i que, per tant, sembla que quedi qüestionat que una agència tributària, pel fet de no ser catalana, doncs, no estava respectant els drets dels contribuents. Em sembla que, això, no podem permetre que des d'aquest Parlament es posi en qüestió; el que estem fent avui, en tot cas, és veure una norma que desenvolupa l'Estatut i que preveu que aquesta agència es veurà en clau catalana. Però dir que no s'han respectat els drets dels contribuents i que fins ara els funcionaris, per ser estatals i no autonòmics, no estaven complint la seva missió em sembla que és fer un greu favor a Catalunya i als contribuents catalans.

Hi ha una cosa clara, vostè ens presenta una agència tributària, senyor conseller, però cap a on? Aquest consorci, en dos anys, quin contingut tindrà? I això li ho dic perquè, com sap molt bé, el nostre grup té recorreguts, en concret, l'article 204.1 i la disposició final segona.

I molt breument repetiré els elements pels quals el meu grup parlamentari ha recorregut al Tribunal Constitucional contra aquests preceptes. No perquè el Partit Popular de Catalunya no aposti per un millor finançament, naturalment que sí, però aquest pacte s'ha tancat malament. Nosaltres no veiem que el senyor Solbes i el senyor Sevilla ens hagin dit que es modificarà la LOFCA; no veiem que ens digui que aquest tema és realment prioritari per a Catalunya, i que, per tant, convoca el Consell de Política Fiscal i Financera, de conformitat amb el que preveu l'Estatut de Catalunya. Si fos d'aquesta manera, nosaltres ja li vam dir en el debat estatutari, potser hauria trobat l'acord d'aquest grup parlamentari.

Miri, hi ha dues maneres de fer i d'apostar pel finançament de Catalunya: una era el que s'havia fet abans i que ha estat el millor pacte de finançament que s'ha fet a Catalunya, que va ser el que es va fer l'any 2001, amb propostes clares, principis clars i amb una porta oberta cap al futur. Però no, aquesta no era la via, s'optava per una via moderna que ens portava a...? No ho sabem, no ho sabem perquè vostès ens estan parlant d'un imaginari, de política ficció, i efectivament, això és el que veiem que s'ha venut per part d'alguns grups a la gent de Catalunya; política ficció, perquè no sabem ni quan ni de quina manera.

Nosaltres, realment, considerem que és irresponsable tancar una llei que ha de vincular la política fiscal i econòmica de Catalunya pels propers vint-i-cinc anys. Realment, el pacte de finançament del 2001, en el qual, doncs, ja hi va haver el Govern tripartit 1, amb aquests diners que ara estem realment plasmant en el pressupost..., provenen d'aquell pacte: línies clares dintre de la normativa. S'ha volgut, realment, anar a un desplegament més encoratjat, més valent, però sense substància, perquè aquests compromisos eren polítics, però no eren jurídics.

En concret, en el que en teoria és la gran aportació de la llei de creació de l'Agència Tributària, ens parla dels tributs propis i dels tributs cedits. I aquí ve la gran qüestió plantejada pel Partit Popular; ho ha dit el Tribunal Constitucional en algunes sentències, una de les quals, la 192/2000, que ho diu molt clar: mentre no es modifiqui la Constitució. Hem parlat avui de moltes dates, de setembre, del gener...; doncs jo parlo del 78, i fins que no es modifiqui la Constitució no podrà tenir una altra cabuda. Ens diu que aquesta potestat tributària originària és de l'Estat i que l'Estat, mentre no es modifiqui, podrà tenir realment la possibilitat de retrotreure aquesta possibilitat en mans de les comunitats autònomes. Aquests impostos són cedits, no són pas nostres, i això vostè ho sap.

Sí, realment, tota l'aposta per millorar el finançament de Catalunya prové exclusivament de fer cants al vent, de fer propostes, de fer promeses –i no mentides, senyor Sergi de los Ríos–, el nostre recurs està fonamentat en el contingut de la LOFCA, i vostè ho sap, i sap perfectament, encara que doni suport al Govern, que mentre no es modifiqui aquesta llei no serà realitat el nou finançament de Catalunya.

I, per cert, avui no hem parlat de balances fiscals, perquè sembla que el senyor Montilla no vol quantificar ara quins seran els projectes de govern per a Catalunya. Per què no parlen de balances fiscals? Deu ser, potser, que el tema d'anivellament no el podem tancar nosaltres i depenem del que digui el senyor Solbes? Segurament deu ser per això. I vostè ho sap perfectament.

En aquesta Agència Tributària, que nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat i que sí que intervindrem positivament en el consens d'intentar una nova redacció –esperem esdeveniments, si és que de veritat s'ha d'anar per aquesta via de consens–, canvi de nom i d'assignació de cossos funcionaris. I quant ens costarà tot això? Vostès han fet números, realment? El contribuent haurà de pagar alguna part dels seus impostos per la creació de l'agència? És que realment els principis que estem introduint en l'esperit de l'Agència Tributària no inspiren ja la Llei general tributària i totes les normatives fiscals? Home!, no hem creat cap tipus de principi nou: estan reconegudes dintre de les lleis tributàries.

Per tant, parlar de finançament, parlar d'Agència Tributària com una peça d'un puzzle i no dir-nos quin serà el puzzle total, nosaltres considerem que és una trampa, una trampa i que torna a donar-nos una imatge d'una aposta de presumpcions polítiques i no ben tancades en el text estatutari. Consell de Política Fiscal i Financera, implicació del Govern, modificació de la LOFCA; aquest era el camí correcte i aquest no ha estat el camí que va agafar el tripartit i el principal partit de l'oposició.

Em sobta molt, senyor Teixidó..., i lamento molt dir-li ho, perquè moltes vegades hem coincidit i en aquest pacte de finançament a què feia referència, el del 2001, sap que coincidíem, però si realment no va veure clar el tema del finançament, per què el va votar a favor? És que vostè confiava en la foto del senyor Mas i del senyor Rodríguez Zapatero? És que realment un pot comprometre quin serà el futur econòmic i fiscal d'un país per unes bones intencions?

Saben que el pacte que van fer el 2001 estava basat en lletra, en percentatges, en compromisos. Aquesta era la bona línia. I, realment, nosaltres considerem que l'oportunitat no s'està perdent avui; l'oportunitat, realment, es va perdre en el moment de negociació de l'Estatut de Catalunya.

Nosaltres considerem que no es tracta de dir: «Manca d'ambició»; es tracta d'agilitat en el servei als ciutadans. I, per tant, aquí, parlar de «velocitats», de «complicitats» i de «donar xecs en blanc», considerem que va més enllà del que es pot demanar a un grup parlamentari.

Per tant, ho torno a reiterar, el nostre grup parlamentari, en espera d'aquesta sentència que obri la porta, o no, per veure quines són les possibilitats, realment, que té el Govern de Catalunya en el desenvolupament de l'Estatut, no ha presentat l'esmena a la totalitat i tampoc donarà suport a la presentada per Convergència i Unió, perquè considerem que exclusivament, en aquests moments, són els tribunals, el Tribunal Constitucional, qui dirà al Govern i qui li marcarà el temps i la manera de fer-ho.

Però, sense voler ser, doncs, previsor del que passarà, ja li anuncio que qualsevol aposta que no vagi realment vehiculada dintre del que és el sistema legal i que no aposti per aquesta modificació del que suposa la LOFCA, considerem que són cants al vent i que realment no són compromisos que cap partit pot assumir en defensa dels contribuents i dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bé, avui tenim sobre la taula un projecte de llei molt esperat. Encara que no ho sembli, pel poc interès que susciten a vegades els temes tributaris a la cambra, jo sí que penso que és una llei esperada; esperada per gran part de la ciutadania i la societat civil, després de l'intens debat que vam tenir sobre el model de finançament en el debat estatutari, un debat que penso que hem de tancar, que el vam tenir, que s'ha de tancar i que ara el que cal fer és implementar l'Estatut.

Jo pensava que també era un projecte molt esperat per la cambra, i no només pels grups que donen suport al Govern, sinó per alguns dels grups de l'oposició. Però sorprenentment sembla que no és així i que es volen posar pals a les rodes precisament al desenvolupament d'aquesta llei.

Miri, senyor Teixidó, podem estar parlant de política, d'actualitat i dels possibles esdeveniments futurs que es donin, però jo crec que aquest projecte de llei el que fa precisament és donar compliment als articles 203 i 204 de l'Estatut, que ho diu molt clar: «La gestió, la recaptació, la liquidació i la inspecció de tots els tributs

propis de la Generalitat de Catalunya són funcions de l'Agència Tributària de Catalunya.» I en segon lloc: «La gestió, la recaptació, la liquidació i inspecció d'altres impostos de l'Estat recaptats a Catalunya corresponen a l'Administració Tributària de l'Estat, sens perjudici de les seva delegació o que pugui rebre la col·laboració amb la Generalitat.» I finalment: «L'Agència Tributària de Catalunya s'ha d'aprovar per llei al Parlament, en un termini d'un any.» Per tant, el que estem fent avui és precisament donar compliment i anar, diguéssim, al cor del model de finançament de l'Estatut.

Per tant, el que avui decidim és si posem fil a l'agulla per implementar el sistema de finançament que recull l'Estatut, un sistema de finançament que és més just amb els impostos que paguem i que, al cap i a la fi, ens ha de permetre tenir millors serveis públics i més diners públics i més polítiques socials. Aquest model, i no altres, com deia la senyora Olano, aquest model sí que ens dota de més recursos i més capacitat de control sobre els nostres impostos, i garanteix que els ingressos de la Generalitat procedeixen dels rendiments dels impostos pagats a Catalunya.

Aquest nou model necessita al més aviat millor un ens públic com l'Agència Tributària de Catalunya, que gestioni, recapti, liquidi tots els tributs propis de la Generalitat i els estatals cedits parcialment. I és precisament el que estem fent avui amb aquest projecte de llei. I com ho fa?, amb quins mecanismes? Doncs, creant un ens que actua des de la perspectiva de la gestió i amb plena independència, amb potestat autoorganitzativa i d'acord amb els principis de legalitat, objectivitat, eficàcia, eficiència, i també de descentralització. Però jo, de tots els principis i disseny d'aquesta agència, en vull destacar dos als quals des del nostre grup donem molta importància.

En primer lloc, la lluita contra el frau fiscal. Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa creiem que hi ha molt per fer en aquest camp. Aquesta és una matèria que fins ara ha estat exclusivament en mans de l'Administració de l'Estat i en la qual hi ha hagut molt pocs avenços. Mentrestant a Catalunya hi continua havent un elevat frau fiscal, que ja supera el 5 per cent del producte interior brut, i per tant des de la nostra coalició celebrem que aquesta llei doni instruments per millorar la inspecció i combatre el frau.

I una segona cosa que volem destacar és que l'objectiu d'aquesta agència és també la proximitat a la ciutadania. Des del nostre grup entenem que cal avançar per apropar el servei i millorar l'atenció a les persones; hem de simplificar els tràmits i facilitar el compliment de les obligacions tributàries. En aquest projecte de llei, doncs, s'articulen els fonaments de la creació de la tan demanada finestra única, que millorarà la transparència de l'Administració i l'accessibilitat dels contribuents.

També vull dir, i com posa de manifest també aquest text, aquesta llei, que cal treballar per enllestir al més aviat possible el consorci tributari entre l'Agència Tributària de Catalunya i l'Estat i concretar la delegació dels impostos cedits parcialment i coordinar-ne les funcions, per tal d'avançar cap a aquest model d'administració tributària única.

Bé, en definitiva, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa rebutjarem l'esmena a la totalitat, perquè creiem que aquest projecte de llei permet fer un canvi substancial en l'estructura de gestió dels tributs i assolir una administració tributària catalana, moderna, accessible i propera a la ciutadania.

I, per acabar, no vull deixar de dir que avui tenim l'oportunitat de demostrar lleialtat a l'Estatut d'autonomia, donant suport a aquest projecte, i no fer demagògia i generar confusió sobre qüestions que estan molt clares sobre el paper.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo té la paraula, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, diputados, diputadas, el grupo parlamentario de Ciudadanos..., el Grupo parlamentario Mixto, integrado por diputados de Ciudadanos, no dará apoyo a la enmienda a la totalidad presentada por el Grupo de Convergència i Unió.

El proponente ha hablado de contexto político a la hora de reflejar las razones por las que presenta él la enmienda, y fundamentalmente lo ha valorado en un principio de desconfianza hacia la situación en que se encuentra actualmente el desarrollo del Estatuto de Autonomía y la relación de fuerzas políticas que están apoyando el desarrollo del Estatuto de Autonomía. Evidentemente, si hablamos de contexto político tenemos que hablar de partidos políticos, y en materia de financiación es evidente que los partidos políticos aquí cambian como las veletas, en función del viento. El marco con el que nos encontrábamos hace unos meses no es el actual, y también se ha producido un desplazamiento de intereses, e incluso de posiciones, en función de si se está en la oposición o se está en el Gobierno.

Lo que está claro es que aquel modelo de la LOFCA que hablaba del sistema de financiación autonómica como el definitivo era un brindis al sol y ha devenido realmente una situación que no se ha avenido con la realidad.

Desde Ciudadanos sí que entendemos las cautelas que puede plantear el Grupo de Convergencia en cuanto a que lo que hoy aquí no se está debatiendo o no se plantea por la enmienda a la totalidad no es en sí el proyecto de Agencia Tributaria catalana, sino la Administración tributaria catalana, y ese no es el debate hoy, como bien han señalado antes algunos representantes de otros grupos parlamentarios. No es el debate porque lo que se debate aquí es si procede o no procede la creación de la Agencia Tributaria catalana. Es evidente, es un mandato del Estatuto, el artículo 204.1 del Estatuto así lo establece, y en este contexto cuenta, el proyecto de ley presentado, con el apoyo del Grupo Mixto, integrado por diputados de Ciudadanos.

Es así que consideramos, efectivamente, que es necesaria una agencia tributaria catalana, un nuevo ente al que

se dota de una extraña personalidad jurídica, como ya ha sido puesto de manifiesto por algún informe que obra en los antecedentes, pero sí que no acabamos de entender esa necesidad de separarse de lo que constituye la Agencia Estatal de la Administración Tributaria. En definitiva, nosotros creemos que el modelo que se presenta aquí tiene una gran similitud, amplia, con la del Estado, y eso nos parece positivo, y por ello no acabamos de entender la necesidad de marcar esas diferencias con la Agencia Tributaria; Agencia Estatal que ha demostrado un buen funcionamiento hasta ahora.

Sí que hemos observado algunas carencias en el Proyecto de la Agencia que aquí se plantea. Se preocupa más de establecer una..., atar una vieja máquina a unos procedimientos nuevos, pero se olvida de un aspecto fundamental, a nuestro juicio, que es la figura del defensor del contribuyente, a la que anteriormente se ha hecho referencia. El hecho de que esté contemplada por la legislación del Estado no es sintomático de maldad, sino todo lo contrario; entendemos que esta figura debiera ser incorporada, aun cuando fuera mediante una disposición adicional, en el cuerpo del proyecto de ley.

No se ha contemplado con suficiente potencia, por decirlo así, los instrumentos que pudieron evitar arbitrariedades en la aplicación de los mecanismos de recaudación, gestión e inspección, y sería conveniente que se implantaran en el cuerpo del proyecto de ley.

También se ha hablado aquí de eficiencia y responsabilidad en la gestión. Esperemos que sea mejor que en algunos supuestos de procedimientos informáticos, como el del programa Gaudí, y que la Agencia precisamente contribuya a la mejora de ello.

También –y entrando en el fondo del cuerpo de la norma–, no nos queda demasiado clara la necesidad de crear nuevos cuerpos propios, y en este sentido será objeto de alguna enmienda por parte de nuestro grupo.

Igualmente, no acabamos de comprender por qué se mantienen las estructuras de las oficinas liquidadores, cuando se podría estructurar una cadena de administraciones de la agencia especializadas en la gestión y la recaudación de los impuestos.

Y tampoco consideramos bien precisado cómo se va a producir la evolución de los técnicos valoradores, que son los garantes de la seguridad jurídica de los contribuyentes, a efectos de la motivación correcta de las bases imponibles de sucesiones y donaciones.

Dicho esto, dichos los aspectos que no acabamos de ver bien perfilados en el proyecto de ley y que serán objeto de enmiendas parciales, sí que nos gustaría entrar ahora a abordar el tema del consorcio, que ha sido objeto de amplia discusión por los oradores que me han precedido.

Se ha hablado de día histórico, de la posibilidad de que fuera un día histórico. Evidentemente, no lo entenderíamos así si se hubieran aceptado las propuestas del modelo de confederación tributaria por las que ha apostado algún orador que me ha precedido en la palabra; para nosotros, ese día sería un día histórico pero en lo negativo, no en lo positivo. Y decimos que no sería en lo positivo en cuanto no somos partidarios del desapodera-

miento de la competencia estatal de establecer los tributos más destacados del sistema fiscal.

Evidentemente, cuando se hacen estas propuestas de confederación tributaria, como aquí se ha tenido ocasión de formular por un partido que forma parte del equipo de gobierno, y al que se ha apuntado otro partido que forma parte de la oposición, estos modelos está claro que no se están planteando desde un punto de vista solo financiero, sino que tienen una trascendencia, una gran carga política, con la que nosotros no participamos.

No entendemos que se deje al Gobierno del Estado en una posición subordinada, que solo se financie a través de recursos que se obtengan mediante la aportación que llega desde la comunidad autónoma; somos radicalmente contrarios a esta postura. Y, con independencia de la situación final en que quede el Estatuto de Cataluña en el tema financiero –pues no hemos de olvidar que todavía ha de pasar por el tamiz de la sentencia del Tribunal Constitucional, y veremos cómo queda finalmente este modelo–, nos parece prudente la postura del proyecto de ley de no concretar en esa disposición adicional que propone el Grupo de Convergència i Unió..., o avanzar las posiciones de la cámara; entre otras razones, porque precisamente –y el Estatuto de autonomía es una buena muestra de ello– no hemos de generar tensión ni incrementar la tensión en esta materia, cuando ya tiene bastante carga, ya tiene suficiente carga de tensión.

En este sentido, nosotros apostamos, desde Ciutadans, por una propuesta imaginativa y de sentido común y que ya tuvimos ocasión de formularle, honorable *conseller*. Pudiera darse una interpretación al artículo 204 del Estatuto de Autonomía, precisamente para evitar la fragmentación tributaria y potenciar la coordinación en esta materia a la que se alude en la exposición de motivos del proyecto de ley, mediante la creación de un consorcio tributario único en el que participaran todas las comunidades autónomas y el Estado. De esta forma podríamos tener una única administración tributaria, profesional, independiente y neutral, que se encargaría de recaudar los impuestos de forma, desde luego, mucho más económica, mucho más barata y eficiente posible para los distintos gobiernos.

Atrévanse, y lideren este modelo de consorcio tributario único, y háganlo suyo y propónganlo al Gobierno de España. En esta materia no es cuestión de maximalismos como los que un reputado profesor, que es referente para muchos grupos de esta cámara, formuló en su día: la llave de Letamendi no admite matices, o está en Madrid o está en Cataluña, vino a decir. Para nosotros, el ideal es que esta llave sirva para abrir todas las puertas.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Acabat el debat, cridem a votació... El senyor Fernández Teixidó demana la paraula?

(*El Sr. Fernández Teixidó intervé sense fer ús del micròfon.*)

Senyor Teixidó, és que no el sento...

El Sr. Fernández Teixidó

Ara? (*Pausa.*) Senyor president, volia fer ús de l'apartat 3 de l'article 75 i poder tenir un torn, com estableix el Reglament, d'aquests tres minuts, per contradiccions clarament..., en fi, explicitades.

El president

El que passa és que el torn de rèplica i contrarèplica s'hauria d'haver fet anteriorment. De tota manera, vostè vol la paraula... Té un minut, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

De fet, no li sembla, president, que en tinc tres...

El president

No...

El Sr. Fernández Teixidó

...atenent l'article 75?

El president

Sí, el que passa és que, hi insisteixo, aquest torn s'hauria d'haver fet després del torn en contra. Però, en qualsevol cas, senyor Fernández Teixidó, té la paraula, parli tranquil·lament.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies... (*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) Gràcies per la seva benevolència –ara sí–, gràcies. Quatre consideracions, i només quatre.

La primera, sí, aquesta és una esmena política, és clar que sí, naturalment. I ho és tenint en compte el projecte que se'ns presenta i el context polític en què aquest projecte es presenta. Per cert, només fer veure als responsables de tots els grups que donen suport al Govern, fins i tot aquells que no l'hi donen, que no hem pogut sentir ni una sola paraula respecte al context polític parlant de desenvolupament de l'Estatut, de finançament i dels problemes que Catalunya té.

Dos. Senyora diputada Martínez-Sampere, el fet que vostè pugi a la tribuna per segona vegada no l'exonera de dir exactament la veritat; i la veritat no la manté vostè quan diu que la proposta presentada per Convergència i Unió és una proposta que no s'ajusta a l'Estatut. Primer, deu conèixer el que vostè ha llegit als diaris, com ara m'hi referiré, i segona, que crec que hauria de, vostè, ser precisa, ser prudent i no fer aquest tipus de plantejaments. Li he fet vuit preguntes, no n'ha contestat cap, ha fet referència a les propostes llegides als diaris, i jo crec que aquesta, senyora Martínez-Sampere, no és la manera d'intervenir al Parlament, si més no com jo ho veig, atenent al que hem dit a la tribuna; no el que han llegit als diaris, sinó el que hem dit a la tribuna.

Tres. Ens parla i ens diu vostè: «Pensin que haurem de desplegar l'Estatut.» Què es pensa que vam fer nosaltres durant vint-i-tres anys? Què pensaven, quan el president Maragall ens deia per què hem trigat vint-i-tres anys a plantejar un nou estatut? Senyora diputada, perquè el

desplegàvem! (*Remor de veus.*) Amb una observació: amb unes comissions en què comptàvem amb vostès; aquesta és la diferència. I ara tenim comissions en què vostès no compten amb nosaltres. Sí, sí, hi ha una comissió de seguiment; per això tenim el Parlament.

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

I acabo, senyor president, per referir-me a Esquerra Republicana de Catalunya. Visualitzava Esquerra Republicana de Catalunya un dia històric, un dia històric amb posicions plantejades a l'Estatut del 30 de setembre. Memòria, senyor diputat, per recordar les propostes que vostès van plantejar aquella tarda del 30 de setembre, rebaixant el que nosaltres dèiem i sent nosaltres els que les vam aixecar. (*Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Aquesta era la proposta, i aquesta és la memòria que...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president, molt amable.

(*Veus de «Molt bé!». El Sr. De los Ríos i Martínez demana per parlar.*)

El president

Senyor De los Ríos...

El Sr. De los Ríos i Martínez

Per al·lusions.

El president

Sí, sí, té la paraula –té la paraula.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Senyor Fernández Teixidó, ja ho hem debatut. Recordem el 30 de setembre, però nosaltres també li recordem el 21 de gener. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Doncs, procedirem a la votació.

Votem l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 87 vots en contra.

El Projecte de llei de creació de l'Agència Tributària de Catalunya, doncs, continua la seva tramitació.

Projecte de llei del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00016/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, que, d'acord amb l'article 105.2, presenta l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Presento, en nom del Govern, el Projecte de llei del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya. L'objecte d'aquest projecte de llei és dotar el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* d'una regulació amb rang de llei, fins ara inexistent més allà d'una ordre del 7 de gener del 78, i la novetat principal que presenta és la futura edició del diari exclusivament en format digital. Aquesta, doncs, serà la versió oficial i autèntica, a diferència del que passa en l'actualitat, en què l'única versió oficial és la que s'edita en paper; si bé ara ja existeix una versió en format electrònic, aquesta no té caràcter oficial.

Quins són els antecedents? El *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* té els seus antecedents històrics en el *Butlletí de la Generalitat de Catalunya*, el número 1 del qual aparegué el 3 de maig de 1931, amb la instauració de la Generalitat republicana. A partir del 31 de desembre següent, passà a anomenar-se *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*, fins que el 26 d'agost de 1936 esdevingué *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. El darrer número d'aquesta època fou publicat el 25 de gener de 1939.

La voluntat de supervivència a l'exili es manifestà en l'edició de tres números, que sortiren amb la mateixa capçalera del diari oficial, publicats pel president Josep Tarradellas a França. El número 1 porta data de juny del 56; el número 2, de maig de 1977, i el número 3, d'agost del mateix any.

Amb el restabliment de la Generalitat de Catalunya, el 5 d'octubre del 77, s'inicià la segona època de la Generalitat contemporània i es repregué la publicació del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. El 5 de desembre de 1977 aparegué el número 1, amb la publicació del Reial decret de restabliment provisional de la Generalitat de Catalunya; en el número 2, el 12 de gener de 1978, es publicà, entre d'altres, l'Ordre del president de la Generalitat de 7 gener del 78, per la qual s'oficialitzava la represa de la publicació, que es convertia novament en l'òrgan d'edició oficial de les disposicions d'interès i observança general emanades d'aquest organisme d'autogovern.

La publicitat de les normes, com vostès saben, és un principi general del dret garantit a l'article 9.3 de la Constitució. L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu article 65, estableix el requisit de la publicitat de les lleis de Catalunya en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i a l'article 68.5 disposa que totes les normes,

disposicions i actes emanats del Govern o de l'Administració de la Generalitat seran publicats en el diari oficial. Aquests requeriments també estan expressats als articles 52 i 60 de la Llei estatal 30/92, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

El temps transcorregut des de l'Ordre del 7 de gener del 78 i l'experiència acumulada en la seva aplicació i el posterior desenvolupament del que anomenem «tecnologies de la informació» aconsellen avui una nova regulació del diari oficial, d'acord amb les exigències socials actuals, i dotar de validesa jurídica la versió digital del diari oficial, accessible per internet, en coherència amb l'article 45 de la Llei 30/92, segons el qual les administracions públiques han d'impulsar la utilització i l'aplicació de les tècniques i els mitjans electrònics, informàtics i telemàtics per desenvolupar la seva activitat i exercir les seves competències.

L'anomenada «societat del coneixement», és a dir, la plena incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació a les activitats socials, econòmiques, culturals i administratives, constitueix un factor estratègic essencial per al desenvolupament del país, en un escenari de vertiginós avenç tecnològic i de mundialització de les comunicacions i de la informació. A més, les administracions públiques estan cridades a realitzar un paper fonamental per aconseguir una efectiva extensió i implantació de l'ús de les eines informàtiques entre els ciutadans i les ciutadanes. Dit d'una altra manera, els poders públics poden contribuir més que cap altre agent o entitat a la generalització d'una cultura digital, mitjançant els serveis públics electrònics, a la possibilitat de relacionar-se amb l'Administració a través dels esmentats mitjans.

En aquest sentit, el Decret 324/2001, de 4 de desembre, relatiu a les relacions entre els ciutadans i l'Administració de la Generalitat de Catalunya a través d'internet, ja preveu un primer pas pel que fa a la difusió pública de l'Administració a internet, que ha de ser com a mínim, diu, «la mateixa que es doni presencialment o per altres mitjans, i haurà de subjectar-se als mateixos principis i garanties», segons diu el seu article 4. Pel que fa a les publicacions oficials, en canvi, aquesta norma estableix que la informació administrativa facilitada a través d'internet no substitueix la publicitat legal de les lleis, de les disposicions generals i dels actes que hagin de ser publicats formalment al *Diari Oficial de la Generalitat*.

La llei que presentem ara trenca aquesta subjecció a l'edició impresa en suport paper i significa un avenç molt important en l'aplicació de les noves tecnologies, que han de fer possible la implantació de la societat de la informació i del coneixement. Així doncs, un dels eixos fonamentals d'aquesta llei és el reconeixement del diari oficial com a servei públic universal i gratuït, d'acord amb l'article 3, lliurement accessible a internet per tots els ciutadans i les ciutadanes, mitjançant l'edició en format digital, que la present llei oficialitza i dota de plena autenticitat i validesa jurídica.

La llei garanteix també que l'Administració de la Generalitat faciliti la consulta pública i gratuïta del DOGC digital. Mitjançant reglament es determinaran els llocs i les formes de consulta, que en tot cas es podrà efec-

tuar sempre a les entitats locals i a les universitats públiques de Catalunya. La llei estableix també que les persones interessades poden obtenir una còpia en paper o una descàrrega en format digital de les edicions del DOGC expedides o obtingudes a través dels mitjans de la Generalitat.

En cas que es produeixin incidències greus de caràcter tècnic i general que afectin la xarxa i facin impossible d'accedir al DOGC digital a través d'internet, l'Administració de la Generalitat ha de posar a disposició pública còpies de les imatges de pàgina del DOGC que conté els documents autèntics.

Atès, d'altra banda, que la Llei 5/2002, del 4 d'abril, reguladora dels butlletins oficials de les províncies, ho autoritza, la present llei també preveu la possibilitat d'integració dins el DOGC dels butlletins oficials de les províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, evidentment sempre amb l'acord previ de les diputacions provincials respectives, a fi que les institucions i les administracions públiques catalanes disposin d'un mitjà de publicació conjunt, segons diu la disposició addicional primera.

L'òrgan gestor del DOGC garanteix l'autenticitat i la integritat de tots els continguts del DOGC editats digitalment i la confidencialitat en els accessos a aquests continguts. En aquest sentit, i prèvia comunicació de l'òrgan competent, es pot limitar l'accés a les dades de caràcter estrictament personal quan hagi transcorregut el termini d'exposició pública previst a la norma que n'exigeixi la seva publicació.

El DOGC digital s'edita oficialment en versió catalana i castellana, i les disposicions i els actes que afecten exclusivament la Vall d'Aran s'hi publiquen també en versió aranesa, tal com es va fer ara en l'edició en suport en paper. En aquest sentit, compleix els preceptes de la Llei 1/98, de 7 de gener, de política lingüística, que estableix que les lleis que aprova el Parlament de Catalunya, així com les disposicions generals i les resolucions normatives de les institucions de la Generalitat i de les administracions locals de Catalunya, es fan en edicions simultànies en català i en castellà. Així mateix, les normes que afecten exclusivament la Vall d'Aran es publiquen també en aranès, d'acord amb el que estableixen l'Estatut d'autonomia de Catalunya i les lleis de normalització lingüística.

La llei preveu que l'estructura de l'edició del DOGC s'ha de regular per reglament. A la capçalera hi figura com a mínim el senyal de la Generalitat de Catalunya i la denominació *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Mentre aquesta llei no es desplegui, es manté l'estructura actual en seccions.

La gratuïtat de l'edició digital obliga a modificar el règim econòmic del DOGC, amb la supressió de la taxa d'adquisició i subscripció a l'edició impresa.

La llei també regula el procediment de publicació de disposicions, actes i anuncis, com també el règim econòmic del diari oficial. Una part molt important d'aquest règim econòmic és constituït per la taxa d'inserció d'anuncis regulada a la Llei 15/97, del 24 de desembre, de taxes i preus. Justament, en una disposició final el projecte dó-

na una nova redacció a alguns dels preceptes d'aquesta llei relatius a les taxes del diari oficial, en particular per tal d'eliminar les relatives a l'adquisició i subscripció de l'edició en paper del DOGC, que desapareixerà amb l'entrada en vigor d'aquesta llei.

En darrer terme, dir que convé diferenciar les normes reguladores del DOGC digital compreses en aquesta llei de les normes que afecten l'organització, el funcionament i el finançament de l'entitat de la Generalitat que el gestiona, que queden fora de l'àmbit d'aquesta llei.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició dels grups parlamentaris, té la paraula, en primer lloc, la il·lustre senyora Pilar Pifarré, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Convergència i Unió està convençuda de la importància que les administracions públiques del nostre país es relacionin amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i també amb el món empresarial, a través de les tecnologies de la informació i de la comunicació. Per Convergència i Unió, aquest fet té dos objectius essencials: la modernització real de l'Administració, defugint la retòrica conceptual, que moltes vegades no concreta res, i l'impuls de modernització i innovació de les empreses petites i mitjanes del nostre país.

De fet, precisament el Govern de Convergència i Unió, l'any 2001, ja va impulsar de forma decidida aquests objectius, a través de la signatura, precisament en aquest Parlament, d'un pacte amb tots els grups polítics i Localret per al desenvolupament de la societat de la informació a totes les administracions catalanes. Un dels resultats d'aquest pacte fou que l'any 2003 el Govern posava en funcionament més de cent serveis transaccionals, perquè els ciutadans i empreses es poguessin relacionar electrònicament amb les administracions, sobretot amb la de la Generalitat, ja que amb la resta van sorgir determinats entrebancs, no difícils d'imaginar, però que ara no vénen al cas.

D'altra banda, a finals del 2003, ja érem conscients que havíem de renovar la plataforma tecnològica i modernitzar altres mitjans tecnològics, pel volum que havien pres els serveis que en aquell moment ja prestàvem.

Bé, amb el canvi de govern a l'Administració de la Generalitat, malauradament no s'ha avançat en aquesta direcció. De fet, només s'han mantingut els serveis que ja s'havien posat en marxa, i el que s'ha fet és modernitzar la web de la Generalitat. I ara podem afirmar de manera contundent que hem passat de ser una administració capdavantera a ser superats per altres administracions i per altres comunitats autònomes, lamentablement.

Aquest fet, el coneix el sector empresarial, ho sap, i estic segura que el conseller responsable d'aquesta matèria també ho sap. Per això esperàvem del conseller de Governació un compromís clar i sòlid quan en el Ple del Parlament del 31 de gener d'aquest any va respondre a una interpellació sobre l'Administració electrònica subs-

tanciada pel mateix grup que Esquerra Republicana. Dic que n'esperàvem molt més perquè, a banda d'una declaració de principis i bones intencions, no disposem d'un pla d'actuació concret i periodificat, i per tant estiguin convençuts que li demanarem al senyor conseller que ens el presenti.

Dit això, el projecte de llei que avui es presenta conté algun dels elements –no tots, n'hi ha molts més– que formen part de la nostra concepció de com han de ser les relacions dels ciutadans i les empreses amb les administracions públiques, i per tant no hi podem estar en desacord. En aquest sentit, i en conseqüència, Convergència i Unió li donarà el seu suport. Pel que fa al contingut del projecte de llei, tot i que el conseller l'ha explicat molt extensament, sí que fem o volem fer unes consideracions, per fer posteriorment unes matisacions.

La publicitat de les normes és un principi general del dret, i per tant és un requisit per a la seva eficàcia i una garantia del principi de seguretat jurídica. L'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix efectivament que les lleis, els actes, les disposicions generals i les normes emanades del Govern o de l'Administració de la Generalitat han de ser publicats al *Diari Oficial de la Generalitat*. El DOGC digital, efectivament, ha de donar garanties d'autenticitat, integritat, conservació dels documents i confidencialitat dels seus continguts. El DOGC ha de ser també un servei públic d'accés universal i gratuït, i pot integrar, com també deia el conseller, els butlletins oficials de les províncies de Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida, com ja establia la Llei 5/2002, de 4 d'abril, que regulava genèricament els butlletins oficials de les províncies.

Per últim, Convergència i Unió demana que el Govern i l'Administració de la Generalitat impulsin la innovació i millora tant en la tramesa dels documents a publicar com en la prestació dels serveis d'aquest *Diari Oficial de la Generalitat*. També demanem que s'integrin ja els butlletins oficials de les províncies de Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida per simplificar la consulta als usuaris i per una qüestió d'economia administrativa, que es faciliti la consulta pública al DOGC a tots els ciutadans mitjançant l'habilitació de punts o espais que garanteixin la igualtat d'accés a aquesta consulta a tots els ciutadans de Catalunya i que, un cop s'aprovi la llei, es desenvolupi amb caràcter immediat tota aquesta reglamentació que s'hi preveu i a què també ens feia referència el conseller.

A partir d'aquestes actuacions valorarem si l'eficàcia de la gestió, com a pretès senyal d'identitat d'aquest Govern, són fets, i no només paraules.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, moltes gràcies. De fet, la llei

que avui es presenta perquè en aquest Parlament passi a tramitació –abans s'esmentava– ja ve d'un compromís, doncs, que el juliol del 2001, impulsat per Localret, va signar amb el Govern català d'aleshores, i també amb tots els grups parlamentaris; per tant, parteix també d'un ampli consens polític. En aquell moment, el pacte accentuava especialment els aspectes d'integració de tots els processos administratius i el disseny de la prestació de serveis públics mitjançant tots els canals possibles, però especialment feia èmfasi en el que és la incorporació de les TIC a l'Administració electrònica.

De fet, els seus acords principals plantejaven, dins el Projecte de creació de l'Administració Oberta de Catalunya, la certificació i la signatura electròniques, com una eina d'ús i de transacció segura, i la integració i la prestació de serveis públics a través d'internet, l'observatori TIC al món local, l'extensió d'una xarxa pública d'accés a internet i un pla de formació específic per a treballadors de l'Administració.

D'aleshores ençà podem dir i afirmar que s'ha recorregut un llarg camí, i aquest projecte de llei que avui es pren en consideració n'és un pas més en aquest recorregut.

Per altra banda, també volem posar de manifest, fer conèixer que el Pla d'acció sobre l'Administració electrònica que la Unió Europea es va plantejar amb la fita al 2010 i que s'anomena «Pla d'acció sobre administració electrònica i2010», arran de la revisió de l'iEurope 2005, planteja com a eixos principals, doncs, que cap ciutadà ha de poder quedar-se enrere. Per tant, cal promoure l'Administració electrònica com a eina d'impuls cap als ciutadans; han de fer-se realitat l'eficàcia i l'eficiència, contribuint a la satisfacció dels usuaris –entesos aquests com els ciutadans i les empreses–, a la transparència i a la rendició de comptes, tot alleugerint els processos administratius; implantar serveis clau –aquest que estem avui regulant per llei n'és un–, doncs, per tant, que tinguin una gran repercussió per als ciutadans i així impulsin que aquests en siguin usuaris, i establir eines clau, com la signatura electrònica, per tal que es pugui fer amb les màximes garanties i seguretat possibles. En resum, aquest pla d'acció que ens planteja com a objectiu preveu accelerar l'obtenció de beneficis per als ciutadans i les ciutadanes, tangibles i de forma més o menys immediata.

Per tant, així doncs, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi veiem i creiem que l'Administració pública té la responsabilitat de fer créixer les expectatives dels ciutadans i de les empreses envers l'alta qualitat i l'eficiència dels serveis, tot orientant-los cap als serveis electrònics. I en aquests moments de ben segur que els èxits i els potencials de l'Administració electrònica ja són clarament visibles a l'Administració catalana. De fet, especialment en els darrers temps, el vam sentir al conseller Puigcercós, però hem tingut l'ocasió de conèixer quines accions des de l'Administració Oberta de Catalunya ja són reals i efectives en moltes administracions, especialment del món local, però també l'Administració de la Generalitat, i en molts departaments.

Fixant-nos específicament en el Projecte de llei del diari oficial, que prendrem en consideració, doncs, les

seves finalitats –abans ho esmentava el conseller–..., fer realitat la incorporació plena de les noves tecnologies de la informació i la comunicació a l'Administració pública, pel que fa al vessant de la necessària publicitat dels seus actes. Amb aquesta finalitat, i segons estableix el seu preàmbul, la Llei del DOGC preveu, doncs, com a servei públic, universal, gratuït, lliurament accessible per internet per tots els ciutadans i les ciutadanes..., mitjançant edició en format digital, amb plena autenticitat i validesa jurídica.

De fet, durant el segle xx, sens dubte el canal de distribució dels diaris oficials havia de ser el físic. Però ja ben entrat el segle xxi, en el qual, doncs, gairebé més del cinquanta per cent dels catalans i les catalanes ja són usuaris habituals d'internet, fa que creiem que el paper hagi d'esdevenir gairebé un format obsolet, pel que també té de nociu per al medi ambient i, per tant, per al consum d'arbres i de paper. Per tant, creiem totalment adequat donar carta de principal instrument de publicitat legalment vàlida al diari digital. També podem considerar que és la millor manera de satisfer, doncs, aquesta necessitat social que els nostres ciutadans ens reclamen, que les disposicions públiques i les normes jurídiques siguin segures i fefaents.

Pel que fa a l'atorgament del DOGC digital de l'atribut de l'autenticitat, creiem que és una declaració molt oportuna i que no deixa lloc a dubtes. L'article 3, que n'estableix el format i l'edició i garanties, a més de declarar que el DOGC és un servei públic d'accés universal i gratuït, manifesta que s'edita exclusivament i oficialment en format digital, accessible per internet, i, per tant, l'edició eventual i puntual en format de paper.

També creiem oportuna la declaració de l'article 3.5, relativa a la facultat tecnològica de limitar l'accés a dades de caràcter personal, quan la fase d'instrucció procedimental, denominada «exposició al públic», ha finalitzat, si bé supedita la prèvia comunicació de l'òrgan competent.

Respecte al procediment de publicació, al capítol II, cal fer esment respecte a l'obligació de les entitats locals i universitats de facilitar la consulta pública i gratuïta al DOGC digital, la consulta ha de ser gratuïta però no l'obtenció d'una còpia en paper o una descàrrega en format digital. Això sí, creiem que en el cas que hi hagués algun punt del territori de Catalunya on manqués l'accessibilitat a internet, caldrà garantir-la amb la instal·lació, si escau, de quioscos o oficines d'accés virtual a l'Administració electrònica, com trobem ja en molts municipis catalans i que des de l'Administració Oberta de Catalunya s'està fomentant.

I també, en darrer terme, creiem, doncs, en el model, pel que significa de desaparició física i per tant del corresponent abaratiment de costos i estalvi, en l'edició digital, no tan sols econòmic, aquestes 350 tones de paper, sinó, com dèiem abans, en respecte mediambiental.

Per tant, i per acabar, només dir que des del nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi creiem que cal tirar endavant amb aquest projecte de llei atès que assoleix els objectius que abans plantejàvem, tant aquells que l'acord parlamentari del 2001 i que algunes organitzacions s'estan plantejant de revisar, com el Pla

d'acció de la Unió Europea d'Administració electrònica, l'any 2010, en la mesura que compleix els principis plenament d'eficàcia, eficiència, modernització, sostenibilitat i respecte al medi ambient, accessibilitat, cohesió social. I, a més, significa l'inici d'una nova manera de prestar serveis cap als ciutadans, els usuaris del DOGC, és a dir, tot modernitzant i innovant en la manera i en el procés.

I a més a més, i per acabar, també atén una demanda històrica del nostre grup parlamentari en legislatures anteriors, que demanava un accés gratuït a la base de dades d'aquest DOGC. Per tant, simplement i per acabar, només demanarem a CiU que s'actualitzi sobre quins són els serveis que efectivament està prestant d'Administració electrònica de la Generalitat per tal que en pugui matisar les seves consideracions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Honorable conseller, diputades, diputats, bé, la publicitat de les normes és un principi general del dret, que garanteix la Constitució, també l'Estatut, i és el requisit general per a l'eficàcia de les normes dictades pels poders públics. És una garantia bàsica del principi de seguretat jurídica. L'Estatut, en el seu article 65, estableix el requisit de la publicitat de les lleis de Catalunya en el DOGC, en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i l'article 68.5 d'aquest text estatutari també disposa que totes les normes, disposicions i actes emanats del Govern de la Generalitat i de l'Administració local hauran de ser publicats en el *Diari Oficial*. Aquests requeriments també estan expressats en altra normativa, com són els articles 52 i 60 de la Llei 30/92, que és la Llei del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Per tant, tenim un mandat normatiu que cal complir, que cal donar-li compliment, i alhora tenim una societat que ha evolucionat tecnològicament cap a unes altres formes de comunicació, fet que aconsella, doncs, una nova regulació del DOGC més d'acord amb les exigències actuals derivades de la societat del coneixement.

El conseller ens ha recordat quins són els antecedents històrics del *Diari Oficial de la Generalitat*. Aquest diari té els seus antecedents en el *Butlletí de la Generalitat de Catalunya*, que va ser editat, el número 1, el 3 de maig de 1931, amb la instauració de la Generalitat republicana. Després passà a anomenar-se *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*, fins que el 26 d'agost del 1936 ja esdevingué *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. El darrer número d'aquesta època fou publicat el 23 de gener de 1939, tot i que s'editaren tres números a França, durant l'exili del president Tarradellas. Amb el restabliment de la Generalitat de Catalunya, el 5 d'octubre de 1977, s'inicià la segona època de la Generalitat contemporània i es repregué la publicació del DOGC. El número 1, el nou núme-

ro 1, aparegué el 5 de desembre de 1977, publicant el restabliment provisional de la Generalitat. I el DOGC, així, esdevenia novament l'òrgan d'edició oficial de les disposicions d'interès i observança general, emanades de la Generalitat de Catalunya.

El temps transcorregut i l'experiència acumulada en l'aplicació i el posterior desenvolupament amb eines informàtiques aconsellen una nova regulació –ja ho hem dit–, d'acord amb les exigències socials actuals i bàsicament per dotar de validesa jurídica la versió digital del *Diari Oficial de la Generalitat* accessible, doncs, per internet. La plena incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació a les activitats socials i econòmiques constitueix un factor estratègic essencial per al desenvolupament d'un país en un escenari, com tots coneixem, de vertiginós avenç tecnològic i de mundialització de les comunicacions i de la informació.

A més, les administracions públiques –ja ho han comentat els diputats que m'han precedit en les intervencions–, doncs, estan cridades a realitzar un paper fonamental per aconseguir una efectiva extensió i implementació de l'ús de les eines informàtiques entre els ciutadans. Els poders públics poden contribuir més que cap altre agent a la generalització de la cultura digital mitjançant els serveis públics electrònics.

En aquest sentit, un dels eixos fonamentals d'aquesta llei és el reconeixement del DOGC, del *Diari Oficial*, com a servei públic, universal i gratuït, lliurement accessible a internet per a tota la ciutadania mitjançant l'edició en format digital. Format que la present llei oficialitza i dota de plena autenticitat i validesa jurídica. A més, atesa la gratuïtat de l'edició digital, la llei modifica, com hem vist, el règim econòmic del DOGC i suprimeix la taxa d'adquisició i de subscripció de l'edició impresa.

Un altre important aspecte a destacar d'aquesta llei és la possibilitat d'integrar dins del diari els butlletins oficials de les províncies, amb l'acord previ de les diputacions provincials respectives, a fi que les institucions i administracions públiques catalanes, doncs, disposin d'un mitjà de comunicació conjunt.

Per tant, estem davant d'un text que regula una institució de llarg, llarguíssim, recorregut històric, cabdal en el nostre estat de dret, on la supremacia de la norma resta sotmesa a la publicació d'aquesta norma, i ara cal modernitzar i actualitzar els mecanismes de publicació de les normes, alhora, doncs, que promovem la digitalització entre la ciutadania.

Així, doncs, el nostre grup parlamentari recolzarà aquest projecte de llei, que significa un avenç tecnològic i un avenç social per la universalització i gratuïtat del servei públic, alhora, doncs, que també contribueix a la simplicitat i eficiència administrativa amb la possibilitat, abans esmentada, d'integrar els diferents butlletins oficials de la província en el mateix DOGC.

Res més, gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, com vostè ja ha dit, honorable conseller, la publicitat de les normes és un principi recollit en l'article 9.3 de la Constitució espanyola, i aquest principi es constitueix com a requisit fonamental de l'eficàcia de les normes i com a garantia de la seguretat jurídica. Però no podem oblidar que l'evolució de la societat i l'increment de les demandes ciutadanes obliga l'Administració pública a plantejar-se nous reptes. En aquest projecte de llei, i pel cas que ens pertoca posicionar-nos, que és el *Diari Oficial de la Generalitat*, creiem que, a més a més de continuar sent la forma legal de donar a conèixer les normes i marcar l'inici de la seva entrada en vigor, ha d'adaptar-se a les actuals circumstàncies socials i tecnològiques. Les tecnologies, ja no noves, de la informació i el coneixement modifiquen de manera substancial la forma de transmetre la informació i obren a la vegada un nou escenari de les relacions entre l'Administració i els ciutadans.

A ningú se li escapa que l'expansió d'internet ha esdevingut un instrument fonamental d'accés a la informació. I des del nostre grup parlamentari creiem que cal impulsar les noves tecnologies per tal d'assolir una administració eficaç, moderna. Però també cal redissenyar i modernitzar aquesta Administració pública amb l'objectiu final de millorar el servei als ciutadans.

Dit això, també avançar-los d'una manera molt general quines seran les esmenes a l'articulat del projecte de llei que avui ens pertoca. Nosaltres creiem que cal garantir l'autenticitat i la integritat dels textos que es publiquen en suport electrònic i de tot allò que envolta el tema de la signatura electrònica i alhora garantir la intimitat i la seguretat de les persones en l'ús de les dades personals. Si bé és cert que crec que hem de ressaltar el salt qualitatiu i quantitatiu amb referència a les tecnologies de la informació i la utilització d'internet, també hem de garantir la seguretat jurídica en tots els fets que es preveuen en el projecte. De fet, això ja es manifesta als informes que acompanyen el projecte de llei i que seran els principals reptes que ens trobarem en el tràmit parlamentari de la ponència.

Ja per acabar, molt breument, honorable conseller, el nostre grup parlamentari donarà suport a aquest projecte de llei, per bé que en el tràmit de presentació d'esmenes a l'articulat farem el registre de les esmenes pertinents per tal d'impulsar la modernització de l'Administració pública catalana, alhora que l'apropem als ciutadans.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, de fet amb aquest projecte de llei no fem cap exercici de recuperació de la memòria històrica, com ho hem fet abans, aquest dematí, ni tan sols il·luminem cap cova,

com deia la senyora Roca. No estem tractant aspectes cabdals, aspectes de finançament, ni tan sols podem manifestar voluntat de consens, perquè aquest no cal, ja hi és, amb caràcter previ; com a mínim ha servit perquè no es presentés cap esmena a la totalitat.

No estem, en definitiva, davant d'un d'aquells temes que trauria la son als nostres conciutadans. És una llei de caràcter instrumental –i mai millor dit, eh?–, perquè el DOGC es defineix així, en aquest projecte de llei, com un instrument en si mateix, com un instrument de la Generalitat. Però tot plegat, tot això que he dit fins ara no vol dir que aquesta llei i que el tema que es regula amb aquest projecte de llei sigui un aspecte menor. És un tema veritablement important i intentaré explicar-me.

El projecte de llei que ens ocupa, de forma resumida, comporta o comportarà bàsicament la regulació legal del *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* com a mitjà de publicació oficial de les normes, disposicions i actes administratius, i es fa i es pretén fer d'acord amb les exigències socials actuals. No es podria fer d'altra manera. Aquesta regulació preveu la seva edició exclusiva en format digital. De fet, que s'editi –també s'ha dit– en format electrònic no és cap novetat; així es venia fent, però no amb caràcter oficial. Sí que ho és, emperò, el seu caràcter d'exclusivitat, és a dir que es faci en format digital de forma exclusiva.

Igualment, amb la regulació legal el projecte de llei reconeix el *Diari Oficial de la Generalitat* com a servei públic d'accés universal i gratuït. I aquest segon aspecte pensem també que és una segona gran novetat.

Així, doncs, per al nostre grup parlamentari la tramitació d'aquest projecte de llei és necessària i és convenient, sobretot per aquesta novetat que comporta –ja ho he dit– el fet que s'editi exclusivament en format digital i també que la seva consulta sigui pública i gratuïta. Però a part d'aquests dos aspectes, que no són menors, entenem que és del tot necessària pels inqüestionables beneficis que es deriven de l'aplicació d'aquesta llei. Concretant, aconseguim una publicació millor, eh?, molt més completa, molt més eficaç i molt més eficient, amb un exemple claríssim –i que no els passa desapercebut– com poden ser els plans urbanístics. Canviarà molt la manera en què es feia la publicació o la manera en què s'ha fet la publicació fins ara, i de la manera en què es farà una vegada estigui aquesta llei aprovada.

Comportarà, en segon lloc, un estalvi econòmic per als ciutadans, eh?, perquè representa una consulta gratuïta per internet, i a més a més, en el moment en què s'hi integrin els butlletins oficials de la província, doncs, evidentment, també en farà innecessària la publicació en dos mitjans; es podrà fer en un d'únic.

Igualment, comporta la generalització de la cultura digital, del foment de les noves tecnologies, eh?, i per tant n'afavoreix l'ús i l'expansió. De fet, si aquesta llei es pot plantejar ara, en el moment actual, és per l'important salt qualitatiu i quantitatiu de les tecnologies de la informació i de la utilització de l'internet.

En quart lloc, entenem que també suposa, l'aplicació d'aquesta llei, un impacte positiu en el medi ambient. De fet, amb els càlculs de consum del 2005, representarà un

estalvi de 298 tones de paper, entre altres aspectes que tindran aquest impacte positiu. I, igualment, representarà un possible estalvi econòmic per a les administracions. Dic «possible» perquè s'haurà de veure, de la reducció de la taxa de la publicació d'anuncis, al final, si això representarà veritablement un estalvi o no.

Com ja s'ha dit, de fet, la publicació de les normes és obligatòria –ho estableix la Constitució, ho recull el nostre Estatut–, és imprescindible per a la seva eficàcia, i de fet és un principi general del dret que en garanteix un altre: el de la seguretat jurídica. Quan al començament deia que la regulació i que aquest projecte de llei no són un aspecte menor, bàsicament ho deia perquè la publicació de les normes el que fan, en definitiva, és acreditar la certesa dels drets i de les obligacions que tenen els ciutadans, i per tant no és, com perfectament vostès, doncs, entenen, no és aquest un aspecte menor.

La seva regulació legal és necessària i oportuna, com ja he dit, i més si amb aquesta s'aconsegueix un estalvi de despeses per a l'Administració, per als ciutadans, un estalvi de recursos naturals, el foment de les noves tecnologies, la simplificació i modernització –simplificació dels tràmits, modernització de l'Administració– i la millora del sistema.

Res més; moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Estimats diputats i diputades, senyor conseller... (*Veus de fons.*) De res. (*Rialles.*) En primer lloc, bé, no m'agradaria tornar a repetir moltíssims dels arguments que s'han donat, tant per part dels membres del Govern com d'alguns grups de l'oposició. Crec que aquesta llei és una llei que, en definitiva, beneficia l'accés al *Diari Oficial de la Generalitat* a tots els ciutadans, i a més amb un instrument que nosaltres sempre hem defensat, com és internet, com és l'accés a les noves tecnologies; per tant, celebrem aquesta arribada i aquesta consolidació. Per altra banda, també veiem, sens dubte, positiva la repercussió que té respecte també al consum de paper; és obvi que porta això a terme, sens dubte, doncs, reduirà el consum de paper i, per tant, millorarà també el nostre respecte al medi ambient. Per altra banda, també creiem positiu, doncs, que això es generalitzi i es tingui accés a les bases; és a dir, és important no només l'aplicació respecte al diari, diguéssim, contemporani, sinó que es pugui tenir accés a les bases. Per tant, tot això, positiu.

Però jo crec que... –ho torno a dir, estic d'acord amb molts dels arguments que han manifestat altres diputats en aquesta cambra–, m'agradaria fer una petita menció del que representa per al ciutadà del dia a dia; i ara ja parlaré, doncs, això, com a ciutadà. I jo crec que a qualsevol persona moltes vegades se'n passa pel cap o se'n ha passat pel cap, doncs, què és això que serà publicat al DOGC o que tindrà vigència a partir de la publicació al DOGC, no? Jo crec que fins que no hi té un accés tothom i se'n facilita l'accés, per exemple, en aquest cas,

amb les noves tecnologies, doncs..., aquest dret, evidentment formalment existia, però sempre l'accés a aquests documents, a aquests diaris, és complicat. No ens enganem: sempre, qualsevol ciutadà..., quan es diu allò, que es publicarà al DOGC, sembla com si fos la solució a tot, però publicar-ho al DOGC, si no hi té un accés, doncs..., allò que diuen, que els drets, si no n'estan garantits els exercicis, no estan plenament fonamentats. I en aquest cas crec que aquest és un pas endavant per garantir i fonamentar l'exercici dels drets, dels drets a l'accés a aquesta informació.

També, com a jurista, i molts dels que potser estan aquí, també juristes, doncs, sabem que és important l'accés a aquest document i a aquest diari, perquè representa aquesta seguretat, aquesta creació d'obligacions i drets per a les institucions i per als ciutadans, i aquest compliment de terminis. Per tant, és fonamental aquest accés per a tothom.

Per tant, jo crec que la visió que volem portar aquí a terme és que qualsevol millora en l'accés mitjançant les noves tecnologies és bona, qualsevol millora per garantir la informació dels ciutadans a l'accés del que es publica al *Diari Oficial de la Generalitat* és bona. Però, per altra banda, també ens agradaria –i suposo que així està en l'esperit de la llei i d'alguns articles, però ens agradaria que el Govern es comprometés més en això–, evidentment ens agradaria que tothom tingués accés a les noves tecnologies. Per tant, això és com un exemple que no ve al cas, però si parlem que les pel·lícules siguin en versió original, si no fem saber als nostres ciutadans anglès o francès o altres idiomes, doncs, no serveix de re. Doncs, en aquest sentit, jo crec que ha d'haver-hi un compromís paral·lel en aquest tipus de legislació, que tothom pugui tenir accés a l'alfabetització digital i tothom pugui tenir accés a les noves tecnologies.

Nosaltres ja li hem manifestat també en altres comissions al Govern el nostre suport a qualsevol avenç en noves tecnologies, a les noves tecnologies per a tothom. És l'única fórmula, avui dia, de garantir pràcticament la igualtat d'oportunitats, que tothom tingui accés a les noves tecnologies, i per tant demanem un compromís ferm en les noves tecnologies, no només en el camp de la publicació, sinó en qualsevol camp, per garantir que tothom..., allò que es digui que està disponible internet de veritat sigui garantir un dret. Per tant, tindran el nostre suport per donar empenta a tots els projectes de garantia de noves tecnologies i d'accés als ciutadans de Catalunya.

I, finalment, simplement mencionar, doncs, la necessitat de garantir espais on la gent que no accedeix a les noves tecnologies, en format paper, tingui accés a aquests documents, a aquests diaris. Per què? Perquè creiem, diguéssim, que aquest suposat espai on tothom accedeixi a les noves tecnologies encara no el tenim, i segurament, per desgràcia, trigarem un temps a tenir-lo. I en aquest sentit jo crec que és fonamental garantir-ne també el dret a la gent que vol tenir i vol conèixer en document paper el diari oficial. Alguns pensarem que sí que estan disponibles als ajuntaments o que estan disponibles a molts punts d'institucions públiques, però fins i tot incidiria en el tema que tothom hi tingui accés, i això vol dir no només que la gent s'hagi de buscar la vida per trobar

el diari oficial en paper, sinó que es garanteixi, que es faciliti..., que es donin punts on es puguin consultar aquests diaris, i fins i tot es donin instruccions clares de com i quan es poden trobar aquests documents. Perquè, si no, tenim aquesta sensació moltes vegades, i la tenen molts ciutadans, que per arribar al document o al *Diari Oficial de la Generalitat*, doncs, a vegades no és tan fàcil, no? Jo crec que és fonamental garantir això, i no només formalment, sinó que a la pràctica tothom que vulgui accedir al *Diari Oficial de la Generalitat*, sigui via internet, sigui via noves tecnologies o en format paper, ho pugui fer.

I per altra banda, simplement, doncs, aquest consens que tenim en aquesta llei..., suposo que serà una llei on la tramitació serà ben fàcil, i l'única garantia que nosaltres demanem en aquest sentit és això: que se'n garanteixi l'accés també en document paper.

I per finalitzar, amb aquella visió de la finestra única i l'accés dels ciutadans a aquesta suposada o preferible finestra única, també ens sumem a la petició que ha fet algun altre portaveu que els diaris de les províncies, doncs, d'alguna manera, es puguin consultar, es puguin treballar de manera conjunta, i que no fem als ciutadans moure'ls en diferents àmbits que no controlen o que no coneixen, en aquest sentit, des del punt de vista formal.

Per tant, crec que és fonamental garantir en aquest sentit la consulta als diaris oficials, siguin de les províncies o sigui el de la Generalitat, per una mateixa via, amb un mateix accés, per facilitar la feina, no fàcil, per trobar els diaris i la documentació del *Diari Oficial de la Generalitat*.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones (tram. 401-00002/08)

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Internacional de les Dones.

»L'any 1975 les Nacions Unides van declarar el 8 de març Dia Internacional de la Dona Treballadora.

»Els canvis socials del darrer segle han posat de manifest la necessitat que les polítiques d'igualtat siguin una part imprescindible de l'agenda política de tots els governs, i també del Govern de Catalunya.

»Aquest dia és una ocasió excel·lent per a recordar totes les dones que han lluitat pels drets de les dones i per a adquirir els compromisos de treball que han de permetre avançar en les polítiques d'igualtat, en les polítiques encaminades a aconseguir la igualtat de drets i d'oportunitats en la nostra societat.

»Però encara queden molts obstacles que impedeixen que les dones puguin tirar endavant llurs projectes i ambicions. És per això que cal continuar el camí iniciat com a veritables agents de canvi.

»El Parlament de Catalunya és conscient de totes les discriminacions que encara avui pateixen les dones en tots els àmbits de la societat i sap que són un obstacle per a la participació en igualtat de condicions de les dones en la política, en els espais socials i econòmics i en la presa de decisions.

»En aquest sentit, és necessària l'aplicació de polítiques de dones i la transversalitat de gènere en totes les polítiques públiques, ja que aquesta incorporació i aquest protagonisme són un benefici per a tota la societat. Aquesta acció compromesa comporta, a més, un enriquiment democràtic per al país.

»Ara fa setanta-cinc anys que les dones van aconseguir el seu dret de vot a Catalunya. Aquest fet va representar el reconeixement d'un dret polític per a la meitat de la ciutadania, la qual, incomprensiblement, era ignorada. Va permetre per primera vegada que les dones participessin en el destí del seu país. No obstant això, i malgrat el camí recorregut, cal dir que aquesta participació no s'ha de limitar a l'exercici del vot, sinó que és necessària la implicació de les dones en tots els àmbits de la societat i també, per descomptat, en la política. És cert que el nombre de dones en els càrrecs públics ha augmentat des de la recuperació de la democràcia fins ara, però es tracta d'un augment del tot insuficient.

»El Parlament de Catalunya, especialment per mitjà de la Comissió sobre els Drets de les Dones, vol, en aquesta legislatura, tenir un paper actiu i dinamitzador en l'estudi i l'elaboració de propostes dirigides a reduir aquestes desigualtats i a fomentar, alhora, la participació de les dones.

»Les diputades i els diputats es comprometen, doncs, a treballar durant aquesta legislatura perquè les lleis que aprovi el Parlament siguin instruments útils per a combatre la violència que pateixen les dones i per a aconseguir la igualtat real de drets i d'oportunitats entre dones i homes.

»Palau del Parlament, 14 de març de 2007.»

Preguntes

Seguidament procedirem a la sessió de control amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estratègia del Govern pel que fa al desplegament de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00027/08)

La primera la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, els darrers dies s'han fet unes valoracions sobre els primers cent dies de govern, i en aquestes declaracions vostè ha manifestat, doncs, que un dels temes vigents, sens dubte, que és el desenvolupament de l'Estatut, que tot i que el Tribunal Constitucional pogués declarar inconstitucional part d'aquest text, vostè creu que els principis i el concepte del propi Estatut continuaria vigent i faria vostè el que calgués per desenvolupar-lo en qualsevol cas.

També he vist, per altra banda, com altres consellers del seu Govern han fet manifestacions o actuacions de..., doncs, que no reclamen lleialtat respecte a les institucions i el paper que juguen. Hem vist com el conseller de Governació ha instat la rebel·lió pública contra una empresa pública, Renfe, per no pagar els bitllets, quan en aquesta mateixa cambra el seu Govern votava en contra de donar gratuïtament els tiquets, els bitllets, a aquelles persones que patien endarreriment al tren. És una forma totalment incoherent.

Per altra banda, el seu conseller de Governació, en aquest cas el conseller de vicepresidència, doncs, a part dels viatges a l'Índia i els lectorats a l'Índia, doncs, hem vist com ara sembla que hi hauran uns jocs olímpics a..., que ha pactat amb el senyor del COI, sembla que en comptes de Pequín serà Barcelona 2010... (*Remor de veus.*)

En qualsevol cas, el que li demanaria és quina és la seva posició de desenvolupament de l'Estatut i, en qualsevol cas, aquest desenvolupament si serà en aquesta mateixa línia.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, com ja he dit en reiterades ocasions davant d'aquesta cambra –i sento reiterar-me en afirmacions ja fetes–, l'obligació del Govern és complir i fer complir la llei. Per tant, la nostra estratègia és clara: desenvolupar els preceptes del nou Estatut. I ja ho estem fent.

Vostè pressuposa que serà declarat inconstitucional. Allà vostè. Miri, el Tribunal Constitucional té temps per pronunciar-se i nosaltres pensem que es pronunciarà positivament respecte al seu contingut. Sembla, per tant, una afirmació òbvia aquesta, no? Però atesa la insistència que vostè té, em veig obligat a reiterar-ho. L'Estatut d'autonomia de Catalunya és una llei en vigor i, per tant, el que cal és aplicar tots els seus extrems, perquè suposo que, no sé si vostè coincidirà amb mi, senyor Rivera, el Govern el que ha de fer és aplicar la llei, o no?

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president, evidentment cal aplicar la llei, per això un conseller de Governació no pot instar a deixar d'aplicar la llei, com ha fet el seu conseller de Governació.

A més a més també li dic que les seves declaracions han sigut aquestes. Vostè és qui ha d'explicar en aquesta cambra perquè diu que, digui el que digui el Tribunal Constitucional, doncs, no aplicarà els principis o el que digui aquest Tribunal. Vostè està totalment convençut que ha de ser així. Nosaltres volem veure quin serà el posicionament. Però, en qualsevol cas, el que necessitem és lleialtat, que els seus consellers no facin aquest tipus de declaracions, que compleixin la legalitat –com vostè molt bé ha dit.

I també li demanàrem, doncs, que si la política exterior de la Generalitat s'ha de basar en aquests propers anys a obrir electorats o a demanar jocs olímpics nous o..., sembla que han sortit de Barcelona 2010, doncs, sens dubte, aquesta no creiem que sigui la política ni comercial ni d'imatge de Catalunya.

Per tant, si ha de desenvolupar l'Estatut, faci-ho en relació amb la Constitució, amb el que digui el Tribunal Constitucional i, en qualsevol cas, insti els membres del seu Govern que no facin declaracions desafortunades que no representen la ciutadania de Catalunya que sí que ha de complir cada dia la llei, com molt bé fan tots els ciutadans de Catalunya i com no fan alguns consellers d'aquest Govern.

Per altra banda, també l'instaríem que vostè manifesti públicament què pensa respecte...

El president

Senyor Rivera, ha acabat el temps...

El Sr. Rivera Díaz

...sí, acabo, senyor president. Què pensa de les opinions del senyor Jordi Sevilla, del seu partit a Madrid...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president.

El president

No, és que ja ha acabat el temps...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, ja ho sé, senyor president, però deixi'm dos segons...

El president

No, no..., és que s'ha acabat, senyor Rivera. (*Rialles.*)

El Sr. Rivera Díaz

És que a nosaltres se'ns acaba sempre i a altres membres de grup no, però, en qualsevol cas, acataré també la legalitat i acabaré.

El president

No és qüestió d'acatar, és que és un torn tancat de dos minuts i trenta segons per..., per daixò. Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc cal dir, senyor diputat, que vostè m'atribueix declaracions que jo no he fet, eh? Per tant, aquestes que vostè m'atribueix, digui'm en quin diari de sessions figuren o en quina entrevista meva figuren. No faci una interpretació lliure de les meves paraules.

Miri, l'estratègia del Govern pel que fa al desplegament de l'Estatut s'ha començat a desenvolupar, i, de fet, vostè ho sap, eh?, la nostra obligació és desenvolupar, desplegar l'Estatut d'autonomia, perquè això és fer complir la llei. Vostè mateix, com a diputat, podrà participar, evidentment, en aquest desplegament. Ho farà també com a membre del consell que per a aquest fi començarà a treballar tot just aquesta setmana. Vostè sap que les comissions bilaterals han començat a funcionar. I miri, l'estratègia del Govern és clara: complir l'Estatut i el que aquest estableix respecte al seu desenvolupament.

La voluntat del Govern serà buscar sempre l'acord aquí a Catalunya, i crec que l'esperança del conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya és que tots plegats siguem capaços de desplegar el millor Estatut de la història de Catalunya, espero que també amb la seva participació.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual (tram. 317-00029/08)

...l'il·lustre senyor Jordi Miralles, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Ahir es va aprovar el pla de govern, la traducció en lleis del programa de l'Entesa,

un programa valent en el terreny social mediambiental per a l'autogovern i per a la millora de la qualitat democràtica.

Després de cent dies de govern, i amb el pla aprovat, vull centrar la pregunta en un dels aspectes que permeatrà avançar en la qualitat democràtica i, en especial, en el que aportarà la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

El sector de l'audiovisual viu permanents canvis que repercuteixen en el model de servei públic català, que té com a nucli fonamental la Corporació. Aquest servei públic s'ha de reformar per garantir la seva solidesa i viabilitat, precisament per legitimar-lo més encara com a fórmula més democràtica, garant d'una programació de qualitat com a referent d'excel·lència dels valors, la vocació educadora, la normalització del català i la difusió cultural. La Corporació és fonamental per a la qualitat democràtica, des del control democràtic i amb criteris professionals, respectar els principis de proporcionalitat i imparcialitat, la transparència en el finançament, la independència en la gestió, l'eficiència en l'organització i en la producció, i l'articulació territorial i la qualitat en les programacions.

Senyor president, aquí podria acabar i fer la pregunta, però pel bon nom de la Corporació i pel respecte als seus professionals, abans volem lamentar profundament que en els darrers dies el nom de la Corporació s'hagi vist tacat. El passat i les conseqüències del passat l'han embrutat. Tacat pel contingut de l'Informe de la Sindicatura de Comptes del bienni 2002-2003: generositats a exdirectius, sous superiors al del president de la Generalitat, contractes blindats i altres irregularitats. I també l'han tacat polítics conservadors, que qüestionaven la independència dels professionals amb afirmacions irresponsables sobre llistes negres i que atacaven els representants sindicals.

La Corporació l'han tacat els mateixos que la van gestionar al país durant dues dècades. És curiós, per no dir penós, que aquells que van facilitar a exdirectius el botí de la «Corpo» i que van fer màsters de sectarisme, avui parlin de pluralisme. No són creïbles.

Dit això, li voldria preguntar, president Montilla, ara sí, quines mesures té previstes al pla de govern per avançar en la qualitat democràtica i en el servei públic de l'audiovisual que representa la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, la transparència i parcialitat dels mitjans públics de comunicació són, sense cap mena de dubte, prioritaris per al Govern. Vostè ho deia en la seva intervenció, la solidesa i la viabilitat dels mitjans públics de comunicació també implica qualitat democràtica del país i de les seves institucions.

En aquest sentit tenim alguns reptes importants que m'agradaria explicar. En primer lloc, hem d'allunyar de la decisió governamental la gestió dels mitjans públics de comunicació. El Govern té un compromís amb la societat, i els professionals que treballin i que treballen en els mitjans públics perquè així sigui, i ho farem. I uns dels mitjans per aconseguir-ho és que la relació de l'Administració amb els mitjans públics ha de ser únicament a través dels contractes programa.

En segon lloc, i com vostè sap, en aquest moment s'està tramitant per ponència conjunta la nova llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que esperem que surti d'un gran acord de tots els partits d'aquesta cambra. El Govern creu que una llei sorgida d'un ampli acord pot ser capaç de resoldre els problemes que fins ara han patit la ràdio i la televisió públiques catalanes.

Per anar acabant, no vull deixar de banda un altre repte important també com és el de mantenir el centre de producció de Sant Cugat de Ràdio i Televisió Espanyola i assegurar el futur de Ràdio 4, perquè aquest és també, sens dubte, un compromís amb el pluralisme cultural de l'Estat. I assegurar les emissions en llengua catalana de Ràdio i Televisió Espanyola és una obligació, no competencial però sí que política i moral d'aquest Govern.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els primers cent dies de govern (tram. 317-00026/08)

L'excel·lentíssim senyor Josep Piqué pot formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, s'està parlant molt aquests dies dels primers cent dies del seu Govern, i de moment hi ha hagut paraules, això és veritat, val a dir que per part seva més aviat poques, excepte quan es dedica a criticar l'oposició i a culpar de tots els mals el Partit Popular, amb un grau de sectarisme jo crec que impropï del president de la Generalitat. Però, en canvi, de moment hem vist molt pocs fets, no? És veritat que s'ha presentat un programa legislatiu que teòricament té contingut social, però a l'hora de la veritat i de la pràctica ben poca cosa. Els problemes segueixen, les indefinicions, també. I m'agradaria saber, per tant, quina valoració fa de tot plegat.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, comprendrà que no esperi que compartim l'opinió al cent per cent, si més no, sobre aquest període del mandat. De fet, és de preveure que vostè valori negativament la gestió del Govern d'aquests cent dies, és una mica el que ha apuntat en la seva primera intervenció.

Però miri, hi ha dades que són irrefutables, aquest Govern ha enviat al Parlament disset projectes de llei, entre ells lleis amb un contingut social important, la Llei de serveis socials o la de l'habitatge; s'ha iniciat el procés per assolir quatre pactes de país en quatre temes importants; s'ha donat un nou impuls a l'Acord estratègic per la internacionalització i la competitivitat de l'economia catalana; s'ha posat en marxa el desplegament del nou Estatut, i després hi ha tot un conjunt d'actuacions que també vostè coneix, entre altres coses, perquè han estat a bastament explicades aquests dies per alguns mitjans de comunicació i pel conjunt del Govern.

Per tant, vostè potser no comparteix les nostres polítiques, però el Govern ha complert i ho continuarà fent, des del balanç que es pot fer d'aquests tres mesos, certament poc temps.

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Estic d'acord, senyor president, que efectivament no podem compartir el diagnòstic, però això és natural.

Però jo li voldria fer una reflexió. És veritat que s'han presentat setze projectes de llei, però quinze vénen de la legislatura anterior. És veritat també que ara n'han presentat moltes. Vaig estar escoltant els serveis informatius de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, després que vostès presentessin això, i deien: «Són lleis de gran contingut social.» I esmentaven, com a exemple d'aquest gran contingut social, la llei d'organització territorial i la llei electoral. Jo li demanaria que... (*Veus de fons.*) Sí, ho deien. És veritat que vostè no en té la responsabilitat, d'això, però el missatge que es transmet és que novament estem amb els debats estrictament polítics i no amb allò que realment interessa.

I jo li faig una pregunta, senyor president, que m'agradaria que me la contestés de veritat, honestament: què haurien dit vostès si el Govern espanyol fos del Partit Popular i passés a Rodalies el que passa?, què haurien dit vostès?

I què haurien dit vostès si el president del Govern espanyol fos del Partit Popular i hagués anat a visitar les obres del Prat i no hagués dit absolutament res?

I resulta que ara vostès diuen que aquest és un tema de les companyies i no de gestió política. I jo li dic que és un tema de les companyies i de gestió política, i que n'hem de parlar molt a fons.

I després, vostè ens va prometre —o almenys fer l'esforç— quatre grans pactes, o tres grans pactes, diguem-ne, globals, de consens, sobre temes molt i molt importants. Les reunions les vàrem tenir el mes de gener.

Vostè ens va prometre uns papers als grups de l'oposició; encara no els hem rebut. Facin un esforç, perquè, si no, serà molt difícil de creure en la seva voluntat.

Jo li demano que fem de veritat política, que fem polítiques, que tornem a acostar la política als interessos dels ciutadans i que no ens perdem novament en debats que crec que ens distreuen –crec que ens distreuen. Jo li demanaria aquest esforç de concreció, perquè crec que els ciutadans ens ho demanen.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament que, dintre del conjunt de lleis que volem desplegar, hi ha la llei electoral i la llei d'ordenació territorial, però n'hi ha una cinquantena més que realment tenen contingut social. I les que hem enviat al Parlament i hem aprovat precisament són algunes d'aquestes lleis que tenen un contingut social i que considerem fonamentals. Per tant, les prioritats també es veuen en això.

Miri, jo no sé el que diria si governés el Partit Popular –avui no governa el Partit Popular a Espanya, no?–, però evidentment el que hem reclamat i continuarem reclamant és la inversió que vostès no van fer, quan governaven, a Rodalies. El que continuarem reclamant, una vegada fetes les inversions, garantides les inversions, és el traspàs de Rodalies, amb l'Estatut que vostès no van votar, que el preveu. I el que continuarem reclamant, i farem factible i possible, és la participació del Govern de Catalunya en la gestió de l'aeroport del Prat. Quan va governar el Partit Popular, ni hi participaven, ni..., per cert, que jo sàpiga, diguem-ne, almenys en legislatures passades, ni del Partit Popular ni del Partit Socialista, la Generalitat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...va participar en l'adjudicació de les actuals terminals de l'aeroport del Prat. Això i...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...moltes més coses.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el garantiment de l'estabilitat política i del desplegament del Pla de govern davant la situació de crispació política a l'Estat espanyol (tram. 317-00030/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Ara que es compleixen cent dies de govern, amb un balanç positiu, i que s'acaba d'aprovar també el pla de govern, que és el llibre de ruta que ha de fixar amb precisió l'acció del Govern, és evident, doncs, que no hi ha cap factor d'ordre intern, de política catalana, per entendre'ns, que posi en perill la solidesa de l'executiu que vostè presideix. I, per cert, encara menys l'oposició, que ha parlat, em sembla que el senyor Mas, fa molt poc, de «cent dies de renúncia»; suposo que per amagar el que han estat cent dies de depressió i de Prozac, no? (*Remor de veus.*)

I en qualsevol cas... (*Persisteix la remor de veus.*) En qualsevol cas, que no hi hagi en l'horitzó cap mena d'inconvenient ni de riscos pel que fa a l'evolució de la política catalana no vol dir que la política espanyola no pugui tenir una influència, en aquest cas negativa, sobre la política catalana, no?

Vostè, fa molt pocs dies, en una conferència va dir que no ens hem de deixar arrossegar per la deriva extremista del PP; un partit, per cert, que, en companyia i segrestat per l'extrema dreta, acaba de muntar el que ells denominen «una rebel·lió cívica», que no és altra cosa que un eufemisme que emmascara l'intent de fer derrapar l'escena política cap a la inestabilitat i cap a una convocatòria electoral, de les eleccions, no?

Ja sé que vostè –i abans ho acaba de demostrar– no és massa partidari ni de cridar el mal temps ni de fer gesticulacions més o menys retòriques. El que passa és que, de la mateixa manera que fa molt poc ha reconegut, ha admès públicament que una sentència desfavorable del Tribunal Constitucional tindria repercussions serioses en la normalitat política i institucional del país, suposo i estem convençuts que és conscient que aquest clima de crispació, que aquest empat infinit entre les dues Espanyes aparentment irreconciliables, a més de «glaçar-nos el cor», com deia el poeta Machado, doncs, ens pot, fins i tot, arribar a deixar en un estat d'hibernació i atrapat enmig d'un Partit Popular que vol anar enrere, no sé si fins al 18 de juliol del 36, però també enmig d'un PSOE, que, en definitiva, actua en aquests moments autènticament tenallat, per qui tot plegat –i ja tenim experiència– pot esdevenir una coartada per a l'immobilisme i per no moure pestanya.

Miri, no són especulacions; ja tenim l'experiència de l'Estatut. La crispació ens va tancar moltes portes –i vostè ho sap perfectament. I ja sabem que el nostre dilema, el nostre destí en política espanyola és sempre, o gairebé sempre, haver d'escollir el menys dolent. Però en aquest cas, el menys dolent –i vostè ja m'entén– ha de triar. I crec que vostè...

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

...els ho ha de deixar molt clar.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert que es desenvolupen iniciatives, aquestes últimes setmanes, per part del Partit Popular, que afegeixen més confrontació i divisió social, no? Crec sincerament que el clima generat per aquestes actuacions no és bo per als interessos de ningú, eh?, tot i que confio que aquesta estratègia finalment tingui un punt i final, no?

En tot cas, i amb referència a la seva pregunta, vostè sap que contra l'Estatut de Catalunya hi va haver una ofensiva molt forta per part de la dreta espanyola. Aquesta ofensiva ha continuat i continua quan el text ha arribat al Tribunal Constitucional, no? I això preocupa el Govern, però no estem disposats, evidentment, a doblegar-nos.

El que no farà el Govern de Catalunya és cridar el mal temps amb agitacions i gesticulacions tan retòriques com inútils, no? El que ha fet i farà el Govern és aplicar l'Estatut, com a norma plenament vigent que és, i serem tan contundents com calgui en la defensa del seu contingut, com ho hem fet des del primer dia, no?

Però la reforma de l'Estatut es va fer per tres raons principals: per reforçar el nostre reconeixement nacional, per augmentar el nostre autogovern i per millorar el nostre finançament. I a aquests tres objectius no hi pensem renunciar.

El procés de negociació del desplegament no serà fàcil, ho sabem, serà llarg. No podem pretendre tampoc fer en tres dies el que no es va fer en vint-i-tres anys. Però no dubti que aquest Govern serà ferm en la defensa dels interessos de Catalunya, fent un desplegament exigent, rigorós, amb voluntat de diàleg i amb capacitat d'arribar a acords, assumint també la incomoditat que això pugui generar al Govern d'Espanya i assumint també que la dreta espanyola intentarà evitar-ho amb tots els mitjans al seu abast –fins ara ho ha fet.

La meua missió com a president no és deixar-me impressionar per la intolerància de la dreta, ni ajudar o perjudicar el Govern d'Espanya, sinó defensar els interessos de Catalunya. I això és el que faré.

El president

L'honorable...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el Pla de govern (tram. 317-00031/08)

...senyora Carme Figueras, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies. Molt honorable president, dijous passat, el nou Govern de Catalunya va complir cent dies; cent dies d'una etapa de governació estable, tranquil·la i serena, d'un govern fort i sòlid, exigent i rigorós, que no es deixa arrossegar ni pels pessimistes, ni pels que només coneixen la cultura de la queixa, ni per aquells a qui només interessa la crispació i que fins i tot estan disposats a desmembrar el país per tal de tornar al poder.

En aquests cent dies del seu govern, el seu Govern ha estat prolífic. De fet, no partien de zero i s'han tornat a posar en marxa els principals projectes i actuacions gestats en el mandat anterior. En cent dies, disset projectes de llei; dos, especialment representatius de la voluntat fermament expressada per vostè de prioritzar la política social: la Llei de serveis socials i la del dret a l'habitatge; d'altres, com la llei de modernització de l'Institut Català de la Salut, o la de creació de l'Institut de Seguretat, o la del Consell de Relacions Laborals, tots ells per enfortir els serveis públics i millorar-ne la qualitat.

Juntament amb les lleis, mesures importants en l'àmbit social, com les prestacions per a les persones dependents, els ajuts a les famílies amb infants a càrrec o l'aprovació de la inversió per a la construcció de nous equipaments destinats a gent gran, a malalts mentals i per a persones amb discapacitat; la convocatòria de 6.800 places de mestres i de professors de secundària, i de 2.700 places de personal sanitari; 5 milions d'euros per a activitats extraescolars; 27 nous plans educatius locals; 45 nous convenis de col·laboració i de cessió de sòl amb els ajuntaments per a la construcció d'habitatges protegits de lloguer i de propietat. Fets i no paraules.

Això només són alguns exemples del que han donat de si només tres mesos de bon govern, d'un govern que sap el que vol per a Catalunya, què és allò que més interessa als ciutadans: un govern sòlid i treballador, i que afronta amb valentia la feina que queda per fer.

Per això, ahir mateix, el Consell Executiu va aprovar el Pla de govern 2007-2010, en què el primer eix programàtic és precisament el de les persones i el seu benestar.

És per això que li preguntem, senyor president, quin és el seu compromís amb la ciutadania, el del seu Govern, concretat en aquest pla de govern, principalment pel que fa referència als temes socials.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyora diputada, com vostè ha dit, s'han fet moltes coses en només cent dies, però encara resta molt

per fer. En tot cas, s'ha de dir una cosa. El Govern treballa sobre bases sòlides i el seu objectiu és reforçar l'estat del benestar i construir una societat més justa i cohesionada. I certament ens sentim prou orgullosos del pla de govern aprovat ahir. Estem convençuts que és el full de ruta de la Catalunya social del segle XXI.

I, si em permet, i en resposta a la seva pregunta, faré un breu resum dels elements més destacats en matèria social. Posarem en marxa un pla d'equipaments de salut fins a l'any 2012, amb actuacions molt importants: 21 nous hospitals, 235 nous centres de salut, 17 nous dispositius sociosanitaris o 19 centres de salut mental, entre altres; establim l'atenció a domicili del 4 per cent de la població més gran de seixanta-cinc anys, en el 2008; crearem 2.000 places en centres d'assistència de dia; 4.000 persones dependents disposaran d'assistència personal; formarem 15.000 professors d'anglès d'aquí a l'any 2010; crearem 200 biblioteques escolars durant aquest any; l'any 2010 totes les escoles tindran la seva biblioteca, tots els centres educatius comptaran amb accés a internet mitjançant banda ampla. I a totes aquestes accions i moltes altres de govern, a totes aquestes, caldrà afegir l'aprovació i remissió al Parlament de les iniciatives legislatives contingudes al pla de govern.

En definitiva, senyora diputada, crec que comptem amb l'equip i el pla de govern per construir la Catalunya de la justícia social que sempre hem somniat.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern (tram. 317-00028/08)

...senyor Artur Mas té la paraula per formular la pregunta en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, vaig llegir atentament el balanç que vostè va fer d'aquests primers cent dies; també el pla de govern que han presentat recentment. Jo li he de dir que no ho jutjaré tema per tema; no hi ha temps i, a més a més, és prematur; temps hi haurà en els propers mesos per anar jutjant el compliment d'aquestes declaracions d'intencions i marcació d'objectius.

Però, en canvi, vaig notar que en aquest balanç vostè no feia cap referència a cap tema de preocupació amb relació a l'actuació del Govern espanyol en aquells temes que són neuràlgics per a Catalunya. I m'agradaria saber si realment no en té cap de motiu de preocupació, ja que va estar absent del seu balanç de fa pocs dies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és el pla de govern del Govern de Catalunya, amb els objectius del Govern de Catalunya. Les preocupacions..., i tant, que tenim preocupacions!, com en té una part de la societat catalana. Però és el full de ruta d'aquest Govern, no és el pla del Govern d'Espanya; és el pla del Govern de Catalunya, i recull perfectament els reptes que avui com a país tenim, perfectament, malgrat aquestes preocupacions respecte al desplegament de l'Estatut, que ja hem comentat en alguna resposta a vostè i en altres respostes a alguns altres diputats.

Gràcies.

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Li he de dir, senyor president, que el Prozac no m'impeix saber que aquest és el pla del Govern de Catalunya, eh?, no m'ho impedeix, almenys fins ara. Ja ho sabem, senyor Montilla, que això és el pla del Govern de Catalunya. Però hi ha temes que afecten els ciutadans de Catalunya i que són també responsabilitat del Govern de la Generalitat, que han de ser motiu de preocupació, i vostè no en fa ni esment.

No el preocupa el caos de la Renfe? —que és responsabilitat d'un govern, que és el Govern socialista en aquest moment. No el preocupa la indefinició en el tema de l'aeroport del Prat, que és responsabilitat del mateix Govern? No el preocupa que hi hagi, per exemple, en el tema de les polítiques socials bàsiques —dependència, educació— una voluntat de regular fins a l'últim detall aquestes polítiques per part del mateix Govern espanyol? No el preocupa, per exemple, que hi hagi una manca d'efectius evident, reconeguda pel conseller Saura, en el desplegament dels Mossos d'Esquadra? Tot això és responsabilitat del Govern central. No el preocupa que en el tema del finançament hi hagi indicis més que evidents que haurem de negociar aquest finançament d'una manera multilateral amb totes les autonomies, quan això amb l'Estatut de Catalunya actual es podria fer de forma bilateral? Tot això són motius de preocupació que afecten el pla de govern, perquè estem parlant de recursos, estem parlant de competències, i afecta el dia a dia dels ciutadans del nostre país.

Senyor Montilla, jo li dic clarament, i vostè ho sap, això: si s'ha de lluitar contra la crispació absurda i estúpida a Espanya, vostè ens tindrà al seu costat, amb serenitat, com sempre hem fet. Ara bé, si del que es tracta simplement és de contemplar totes aquestes actuacions regressives del Govern espanyol —que hi són i és govern, no és oposició—, a base del silenci contemplatiu o del silenci claudicant, aleshores no hi haurà col·laboració, sinó que hi haurà, lògicament, oposició, en defensa dels interessos de país.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Un pla de govern no és un llistat de preocupacions –vostè ho sap–, no és un llistat de greuges; és un llistat, entre altres coses, de mesures i d'objectius. I els objectius per millorar rodalies hi figuren, en aquest pla, i per gestionar rodalies. Segur que no és (*veus de fons*) gràcies al Prozac, no, segur, però (*veus de fons*) segurament d'ahir a avui no ha tingut vostè temps de llegir tot el programa, tot el pla de govern.

Aquest pla de govern també parla de l'aeroport, i de la gestió de l'aeroport, i de la participació de la Generalitat en la gestió de l'aeroport. Per cert, també parla, diguem-ne, d'altres temes a què vostè ha fet referència, com els que tenen a veure amb la dependència o els que tenen a veure amb el nou finançament; també se'n parla en aquest pla de govern.

Ara, miri, portem cent dies, senyor Mas, això ja..., en cent dies es pot fer el que es pot fer; entre altres coses, a més a més de la gestió de què hem parlat abans, un pla de govern que conté tots aquests objectius. I en molts d'ells a mi, certament, també m'agradaria que per assolir aquests objectius ho poguéssim fer de la mà, Govern i oposició, perquè no serà fàcil; vostè ho sap. Això no depèn exclusivament de nosaltres, també de vostès, de si saben assumir el seu paper d'oposició responsable, si superen la situació en què es van quedar fa tres mesos, si assumeixen que estan a l'oposició. Fa tres mesos, no ho porten bé; segurament quan faci tres anys ho portaran encara pitjor. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas, espero que puguem fer totes aquestes de la mà.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre els menors en situació de risc social a Barcelona (tram. 310-00035/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en aquest cas en la sessió de control al Govern, la il·lustre senyora Carina Mejías. Té la paraula.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, l'informe dels síndics, tant de Barcelona com el Síndic de Greuges, han alertat de la greu situació de risc en què viuen els menors desemparats a la ciutat de Barcelona. Hi han quasi 230.000 menors que viuen en situacions precàries i, d'aquests, gairebé 6.000 estan en situació marginal i d'alt risc. Ambdós síndics alerten sobre l'exagerada manca d'atenció i de recursos que per part de la Generalitat ha exposat..., i que estan absolutament saturats, atesa la càrrega de feina, que és pràcticament el doble de la que poden atendre, fet que impossibilita poder desenvolupar la seva feina i atendre totes les peticions.

Aquesta és una realitat evident, només cal sortir al carrer per adonar-se'n, i per tant és vostè la responsable del futur d'aquests infants. És per això que el Grup Popular

li demana quines són les seves prioritats, mesures, quins recursos, quins equipaments té previstos el seu departament per tal d'atendre la situació dels menors en risc.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, president. Senyora diputada, miri, la situació dels menors a Barcelona és una preocupació per al Departament d'Acció Social i Ciutadania, però nosaltres entenem que les actuacions del departament, també de la Direcció General d'Atenció a la Infància, s'han de fer abraçant tots els nens i nenes d'arreu de Catalunya.

Jo li diré les primeres mesures que nosaltres entenem que ja s'estan desenvolupant i que són prioritàries per exercir aquesta prevenció. En primer lloc, li he de parlar del Protocol marc d'actuacions en els casos d'abusos sexuals i altres maltractaments greus a menors, que, com vostè sap, té la finalitat d'assegurar una coordinació eficaç entre les administracions. S'han creat els equips de valoració del maltractament infantil, els Evami, amb una total disponibilitat horària, per determinar situacions de risc. Tanmateix, estem posant en marxa un registre únic de maltractaments infantils, i hem establert el pla de qualitat amb la Direcció General d'Atenció a la Infància, i sobretot una planificació ordenada de recursos destinats a la infància en situació de risc, i hem enfortit els equips dels EAIA.

El president

La senyora Mejías pot repreguntar.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Vostè sap, senyora consellera, que, atesa la situació que es viu a Barcelona i que precisament té el seu reflex al conjunt de Catalunya, tot això de què vostè ens parla, després de tres anys de governar el mateix departament per part d'Esquerra Republicana, no és suficient, i vostè ho sap.

Tots dos síndics coincideixen en aquest diagnòstic i en la valoració, que podem considerar que és encertada atès que tots dos coincideixen en el diagnòstic, i que, per tant, la denúncia és d'una situació que és responsabilitat del seu departament, que aviat farà pràcticament tres anys que governen.

Els professionals demanen una millor coordinació, que suposo que amb aquest protocol vostès intenten paliar. No hi ha cap mena de polítiques de prevenció, com a mínim no hem sentit de vostè que n'incorpori cap. No s'ha fet ni un sol dels centres oberts compromesos en el projecte inicial, i manquen els equips de professionals, i la seva formació és deficient; això està denunciat pels equips d'atenció de l'EAIA. No hi ha cap seguiment dels menors en situació de risc amb posterioritat de sortir dels centres d'atenció. I a més cal millorar,

precisament, aquesta coordinació entre tots els serveis i equips, tant de l'àmbit local com de l'àmbit de la Generalitat.

Els síndics també alerten, a més a més, que aquesta situació anirà incrementant-se amb l'arribada de més immigrants importats pel Govern de l'Estat, al qual vostès donen suport, per després abandonar-los a la seva lliure situació als carrers de la ciutat i obligar les administracions locals i les autonòmiques a atendre aquestes situacions.

Aquesta situació, senyora consellera, és la seva responsabilitat. Li demanem que la prioritzi des del seu departament, perquè el futur de molts joves que arriben aquí o que estan als nostres carrers —només cal sortir per veure-ho— depèn de la seva gestió.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Mejías Sánchez

Esperem de vostè una gestió més eficient en aquesta matèria.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Miri, el 2005 es van destinar a l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat va traspassar 8,5 milions d'euros per a l'atenció primària, i el 2006, 11,5 milions. Això ha significat un increment d'un 37,5 per cent amb relació al 2005. Evidentment, és a la primària on hem de començar a fer les tasques preventives. Ja li ho he dit: del 2005 al 2006 hi ha hagut un increment d'un 37,5 per cent.

Tanmateix, pel que fa a l'EAIA, el 2005 s'hi va destinar 1.800.000, i el 2006, 2.700.000, que vol dir un 44 per cent amb relació al 2005.

Pel que fa als centres oberts, és veritat que fins al 2006 no hi ha hagut partida pressupostària, però el 2006 la Generalitat va atorgar 148.000 euros, i vostè està confosa, perquè en aquest moment a la ciutat de Barcelona s'han obert deu centres oberts.

Tanmateix, jo li voldria dir que, pel que fa a menors estrangers no acompanyats, vostè sap que estem tirant endavant el programa Barcelona - Tànger, però també hi ha un programa específic per als menors d'origen romanès al Raval, que aquest mes de gener s'ha obert, s'ha posat en funcionament, i està atenent noies...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...entre dotze i divuit anys, sobretot mares adolescents, per evitar situacions de mendicitat al carrer.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre el conveni signat amb l'Ajuntament de Barcelona per a la construcció de residències per a gent gran (tram. 310-00037/08)

...la formula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, la legislatura passada varen signar un conveni entre el Departament de Benestar i Família i l'Ajuntament de Barcelona per a la construcció de deu residències assistides per a gent gran. Ens agradaria saber en quina situació es troba cadascuna d'elles.

Gràcies.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, president. Miri, senyor diputat, el conveni que vàrem signar amb l'Ajuntament de Barcelona el 2005, ampliat després al 2006, no solament preveia la construcció de deu residències assistides per a la gent gran, sinó també dos residències per a persones amb discapacitat profunda, dos residències per a discapacitat lleugera, una per a persones amb gran discapacitat física, una llar residència per a persones amb malaltia mental, tres centres residencials de primera acollida per a menors, un centre residencial i cinc centres residencials.

Aquesta és la globalitat del conveni que es va signar amb l'Ajuntament de Barcelona, i, com vostè sap, té vigència fins que s'esgotin totes les actuacions.

El president

El senyor Cleries pot repreguntar.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, president. Honorable consellera, no em contesta. Jo li pregunto per les residències de gent gran, perquè en dos minuts i mig no podem parlar de tot.

Aquest conveni, com molt bé diu, va ser signat el 13 de juliol del 2005; fa vint mesos que van signar aquest conveni. Hi ha quatre residències que havien de tenir l'avantprojecte, segons el conveni, el desembre de 2005. En vint mesos han estat incapaços d'iniciar cap de les obres de les deu residències compromeses a la ciutat de Barcelona; en vint mesos no han col·locat ni una sola totxana, el que demostra la seva ineficàcia. En tres anys i mig de tripartit no han ni tan sols iniciat la construcció de cap nou equipament residencial. El tripartit 2 es trobarà que no podrà inaugurar cap obra del

tripartit 1, perquè no en van iniciar cap ni una. (*Remor de veus.*)

Ens preguntem on són les 6.800 places residencials que vostès es van comprometre la legislatura passada a fer, a iniciar. Ens trobem que el tripartit municipal, evidentment, els tapa les vergonyes i no denuncia aquesta situació. Per tant, també recordar-los que l'any 2003 vàrem arribar, des de Convergència i Unió, a fer deu residències a la ciutat de Barcelona; quatre es van acabar en època del tripartit 1, perquè –això sí– vostès van tardar entre un any i dos anys i mig a posar-les en funcionament.

Aquest és el símbol, el senyal del tripartit. Aquesta és una mostra ben clara que la confluència dels dos tripartits a la ciutat de Barcelona és nefasta per als interessos dels seus ciutadans i ciutadanes. Entre el seu gir social i el seu patriotisme social –que són paraules– i els serveis socials reals desplegats –que són fets–, hi ha un desert d'actuacions.

I per tant, és cert, s'han de fer convenis, s'han d'impulsar actuacions, però el que cal, consellera, és posar totxanes, que la gent vegi que es fan realitat aquells projectes. Encara hi ha terrenys per cedir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...i encara hi ha obres que no tenen ni l'avantprojecte fet.

Moltes gràcies.

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Miri, en el conveni que es va signar el 13 de juliol es preveïen a Barcelona –i ara ens centrarem en places de residència assistida– promoure 1.366 places, i després, en un annex signat a finals del juliol, aquestes s'amplien a 2.000 places, perquè tenim una realitat a Barcelona –s'havia detectat, i tots vostès ho saben–: que està per sota de la cobertura mitjana de Catalunya pel que fa als equipaments d'atenció especialitzada. I això, senyor Cleries, senyor diputat, no ve de l'època del tripartit, sinó que ve de les planificacions anteriors. (*Remor de veus.*)

Per altra banda, li diré que les residències..., aquest primer semestre d'enguany, està previst iniciar les obres de la residència del carrer Viladomat, residència i centre de dia Viladomat; la de Can Ferrero; la de gent gran i centre de dia Molí, a Via Favència. Per al segon semestre del 2007, està previst el començament de les obres de la residència de gent gran i centre de dia del carrer Augusto César Sandino i la residència i centre de dia del mercat del Guinardó. Per al primer trimestre del 2008, s'iniciaran les obres de la residència de la gent gran i centre de dia de Pare Claret i de la gent gran i centre de dia de les casernes de Sant Andreu.

La mitjana de places per a cada una d'aquestes residències que he anomenat és de noranta places, i trenta places per centre de dia.

Sí que és veritat que deixem a més llarg termini, perquè tenim dificultats amb l'adjudicació i problemes amb els terrenys, la residència del carrer Benavent o del carrer Empordà, o del parc...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...Virgili.

Gràcies, senyor president.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre l'opinió del conseller de Governació i Administracions Públiques pel que fa a la crisi del servei de rodalia de Renfe i les recomanacions de no pagar el bitllet (tram. 310-00038/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta l'adreçem al conseller de Governació, per demanar-li quins són els motius que el van portar a cridar a la desobediència civil, instant els ciutadans afectats pel mal servei de Renfe a no pagar, i com és que, després del correctiu –i ja és el segon, senyor conseller– del president de la Generalitat, va tornar-hi al cap de poques hores, de nou, a provocar aquesta actitud.

Segueix pensant el mateix? S'hi ratifica aquí, en el Parlament? Creu que aquesta és la millor resposta? Sap el senyor conseller que potser ahir un ciutadà, potser innocentment, fent-li cas, va provocar un retard de més d'una hora i mitja en una de les línies de rodalies i de regionals del país? Quin creu que hauria de ser el comportament d'un conseller del Govern de la Generalitat davant d'una crisi com aquesta?

El president

El senyor Joan Puigcercós, conseller de Governació i Administracions Públiques, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Puigcercós i Boixassa)

Gràcies, president. Aquest conseller es ratifica a expressar el malestar de milers de ciutadans de Catalunya pel mal servei dels trens de rodalies.

El president

El senyor Puig té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Bé, observem que la consellera d'Acció Social ha estat més precisa abans en reconèixer que no s'havia iniciat cap de les obres en les residències compromeses l'any 2005. (*Remor de veus.*) Però vull fer esment que el conseller de Governació no ha contestat la meua pregunta, no ha contestat explícitament la nostra pregunta, i ho entenem.

La veritat és que la seva crida a la desobediència, senyor conseller, creiem des de Convergència i Unió que és un signe evident –patètic, però evident– de la nul·la influència del Govern català sobre el Govern espanyol, i en concret d'Esquerra Republicana, sobre el Partit Socialista i el PSOE. Un govern que pot incidir en les decisions ministerials no necessita recórrer a aquests estratagemes.

D'altra banda, li volem recordar que nosaltres interpretem que com a conseller del Govern de Catalunya ha transgredit d'una manera flagrant el principi de legalitat que vostè va prometre fer complir quan en va assumir el càrrec.

Sincerament, veiem i observem que Esquerra encara no ha entès què vol dir tenir responsabilitats de govern. (*Rialles.*) Sí, francament, o actuen d'una manera molt frívola o, apellant a la responsabilitat, es passen de frenada; o criden a la insubmissió i a no pagar o porten la seva mal entesa responsabilitat de no provocar aldarulls ni conflictes fins al límit de la irresponsabilitat de no prendre decisions compromeses per defensar l'autogovern i els interessos del país.

La veritat és que després d'haver «marcat paquet», com vostè va recordar, s'enfonsa en el ridícul fins i tot com a secretari general, senyor conseller, d'Esquerra Republicana donant instruccions per impedir que el Govern espanyol expliqui als ciutadans de Catalunya...

El president

Senyor Puig, ha acabat el temps.

El Sr. Puig i Godes

...els motius del caos i les respostes i els compromisos, i vostè no aporta cap solució...

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Finalment, senyor president...

El president

Senyor Puig, ha acabat el temps.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Governació.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Puig, jo li explicaré el que és influir en governs del PSOE o a Madrid: 1993-2003... (*Remor de veus.*) Sí, sí, se'n recorden, no?

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Vostès han aprovat deu pressupostos generals de l'Estat, i les rodalies de Catalunya estan com estan. I estan així, eh? (*Persisteix la remor de veus.*) I vostè..., de què parlo perfectament perquè sóc de Ripoll i conec perfectament l'estat d'una línia de tren com és la Barcelona - Puigcerdà. Coneixem perfectament quin és l'estat dels trens de rodalies. Vostè, durant deu anys..., vostès a Madrid van fer altres coses segurament, segurament molt interessants per a una minoria, però no per a la majoria de la gent que utilitza el tren cada dematí a rodalies a Catalunya, o una línia com la Lleida - Manresa.

En aquests darrers tres anys, jo li puc explicar els projectes que s'han despertat en matèria de rodalies, i segurament no és prou, i segurament l'execució per part del Govern espanyol no és la que volem, eh?, perquè no tenim els instruments per obligar-los a complir del tot.

Però, miri, la pressió que s'està fent des del Govern de Catalunya i la feina són constants. En els darrers quatre anys s'han llevat projectes d'infraestructura com la línia El Papiol - Mollet; una nova línia des de Sants a l'aeroport de Barcelona; el cinturó orbital ferroviari a Barcelona; el desdoblament de la línia Barcelona - Vic; el desdoblament de la línia Arenys - Blanes; una nova línia Cornellà - Castelldefels, o els accessos ferroviaris al port. Escolti, això en tres anys.

Senyors de Convergència i Unió, si s'ha d'influir en el Govern de l'Estat, durant deu anys, eh?, es va dormir a la palla.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Govern sobre el calendari previst per a la creació del parc natural de la zona lacustre de Banyoles (tram. 310-00034/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'illustre senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, de ben segur que un dels reptes més importants que té en aquest moment la comarca del Pla de l'Estany, sobre tot en allò que fa referència a l'àmbit competencial de la Generalitat, és la creació del parc natural de la zona

lacustre de l'estany. L'estany és per a la nostra comarca un element referencial i identitari de primer ordre, un recurs hídric fonamental i, a més a més, un patrimoni natural excepcional no només per a la comarca, sinó també per a tot el país.

En aquest sentit, aquest espai compta en aquests moments amb diferents figures de protecció: el 1992 fou inclòs dintre de la zona PEIN, també dintre del llistat de zona Ramsar. Però ens cal més que això, el territori demana més, sobretot si volem fer front als reptes de futur.

En aquest sentit, els condicionants actuals són clarament favorables. Hi va haver l'any 2003 un manifest de diferents entitats de la comarca a favor d'aquest parc natural; també mocions dels ajuntaments principalment afectats –Porqueres, Banyoles i Fontcoberta–, aprovades totes elles per unanimitat, i també una resolució, també aprovada de forma unànime, d'aquest mateix Parlament, per tal d'instar el Govern a crear aquest parc natural. Igualment, el mateix territori ha fet la seva feina i va crear en el seu moment un consorci de gestió de l'espai, en el qual van participar inicialment els ajuntaments de Banyoles, de Porqueres i la Diputació de Girona i que en els darrers mesos, gràcies a l'honorable conseller Salvador Milà, s'hi va afegir també la Generalitat de Catalunya.

En tot cas, ara ens caldria i volem que el Govern de la Generalitat ratifiqui aquest compromís de crear aquest parc natural, i per tant, en aquest sentit, de donar una resposta àgil a la voluntat de la nostra comarca.

Per tant, la pregunta seria molt concreta: seria demanar quina és la voluntat del seu departament en aquesta matèria i quins són els terminis que es proposa també per tal de crear aquest parc natural.

El president

L'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment, és obvi que aquest Govern té una altíssima valoració del que suposa el parc lacustre de Banyoles, entès no solament com un valor paisatgístic –que ho és–, com un valor mediambiental –que ho és–, com un valor econòmic –que ho és–, com un valor turístic –que ho és– i com un valor pràcticament únic en el territori de Catalunya... Per tant, és en base, en funció d'això, que el Govern va impulsar ja en diferents moments diferents formes de protecció sobre el territori: evidentment, els espais PEIN, el mateix consorci que vostès han posat en marxa i del qual participa avui el Govern de la Generalitat, però segurament no és suficient.

I no és suficient malgrat..., el que és evident és l'ambició que vostès hi han posat, l'esforç i la dedicació que s'hi ha posat des del món local i des dels ajuntaments que estan justament en la zona lacustre. I per tant, en aquest sentit, tenen en aquests moments instruccions, els tècnics del Departament de Medi Ambient i Habitat-

ge, i concretament la seva Direcció General de Medi Natural, de procedir, conjuntament amb els representants del territori, a establir les bases per a la generació del parc natural; parc natural que nosaltres entenem que rigorosament hem de treballar durant aquest any i el proper, i que evidentment ha de ser aprovat i, per tant, en ple funcionament en el termini d'aquest mandat, és a dir, 2006-2010.

El president

El senyor diputat... (*El Sr. Bosch Cuenca renuncia a fer ús de la paraula.*)

— Pregunta al Govern sobre la política laboral del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 310-00036/08)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente... Se ha hablado aquí de una etapa tranquila y serena durante los cien días de gobierno. Evidentemente, no se estaban refiriendo a su *conselleria*, señor Saura. Si no, no se puede tener una etapa tranquila teniendo en cuenta cómo están los Mossos, en pie de guerra por falta de equiparación salarial con otros colectivos dependientes de la *conselleria*, por problemas con los horarios especiales, por problemas con las condiciones de trabajo, por problemas con el despliegue por falta de efectivos, problemas con cursos de preparación previa destinados a inmigrantes para las pruebas de acceso con los Mossos d'Esquadra, problemas o irregularidades en la contratación de los profesores en la Escuela de Policía de Cataluña, falsas actas de autónomos, utilización privada de las comisarías de policía para dar cursos de formación a dueños de discoteca y salas de ocio, por los que se pagan 300 euros por el curso... En definitiva, una etapa «tranquila y serena».

¿Qué medidas piensa adoptar su *conselleria* para dar solución a estos temas que se han planteado?

El president

Honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. La seva pregunta de dos minuts i mig era amb relació a la política laboral. Jo l'exhorto que faci una interpellació, que tindrà temps de contestar-li a totes aquestes preguntes que vostè fa, i avui contestaré a dues interpellacions que hi ha.

Però, amb relació a la política laboral –la seva pregunta venia a dir: quina és la política laboral del Departament d'Interior?–, contestar-li que hi han tres àmbits de política laboral diferents. Un, un sector de funcionaris

i treballadors que estan d'acord amb el règim general de l'Administració pública; un segon àmbit, de bombers, amb un acord signat l'octubre de l'any passat, per a tres anys, amb plena normalitat, i un acord signat l'octubre de l'any passat amb els Mossos d'Esquadra, que significa un increment de l'11,99 per cent, que uns sindicats hi van votar que sí i uns altres sindicats hi van votar que no.

En tot cas, si vostè em precisa més la pregunta, li puc donar més explicacions.

El president

El senyor Domingo té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Señor *conseller*, usted tiene una acreditada militancia sindical. En este caso únicamente le pediríamos que fuera coherente con su militancia y reconociera los derechos de los trabajadores, impulsara la negociación colectiva e hiciera prevalecer el principio de igualdad en el acceso a la función pública. Evidentemente, en estos momentos no se puede decir que la negociación colectiva esté suficientemente llevada a efecto en el ámbito del mundo sindical.

En todo caso, sí que nos gustaría saber y concretar en una intervención más amplia..., pero no es imputable la falta de asistencia a las comisiones a nuestro grupo, sino que son precisamente los grupos parlamentarios que le están dando apoyo a su acción de gobierno los que han impedido recientemente su presencia en la Comisión de interior y de Justicia. Haga lo posible para que sus compañeros de grupos parlamentarios permitan precisamente su acceso a la comisión. Allí tendremos ocasión de hablar largo y tendido sobre todos estos temas.

En definitiva, quiero plantearle concretamente, y puesto que también tiene que ver con la propuesta de contratación laboral, cómo está el asunto de las irregularidades en la contratación de profesores...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...de la Escuela de Policía.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor diputat, jo vaig ser sindicalista i estic molt content d'haver-ho estat, però la meva funció en el Govern no és fer de sindicalista: és defensar els interessos generals del país, i en això a vegades hi ha contradiccions amb els interessos dels mossos d'esquadra o dels treballadors.

Crec que l'increment de l'11,99 per cent que es va aconseguir l'any passat no és un petit increment. Amb això no estic dient que no sigui necessari que guanyin més

o que s'equiparin, però l'esforç del Govern català ha estat importantíssim.

I el passat 7 de març la Comissió de Policia, que és un òrgan paritari de Generalitat amb Mossos d'Esquadra, amb els sindicats presents, va acordar obrir, a proposta del Govern, una mesa de negociació, a la qual convidem tots els sindicats a discutir quatre o cinc punts que són importants, començant pel de la segona activitat, que és un problema real que tenen els Mossos d'Esquadra. Per tant, s'ha de reglamentar una segona activitat per a les persones, per als mossos que per la seva edat o per les seves condicions psicofísiques no puguin fer la feina que en aquests moments fan. Es va acordar també fer una relació provisional, revisar la relació provisional de comandaments intermedis; es va acordar també fer una revisió i incrementar les competències i els equipaments dels Mossos d'Esquadra, i aquesta oferta es va fer a tothom.

Però pensi vostè una cosa: cal –cal– que els Mossos d'Esquadra facin el seu procés d'eleccions sindicals; s'han de fer abans de juliol. I a vostè no se li escapa, i a mi menys, com a antic sindicalista, que quan hi han eleccions sindicals les coses es compliquen, i no sempre entre els sindicats i el Govern, sinó entre els mateixos sindicats.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Té la paraula...

— Pregunta al Govern sobre el balanç i la situació de l'ocupació a Catalunya (tram. 310-00040/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, avui Catalunya és capdavantera en la creació d'ocupació. Segons les dades que es desprenen de l'Enquesta de Població Activa, l'EPA, en aquests tres anys s'han creat gairebé 400.000 llocs de treball, 356 cada dia. La taxa d'ocupació global catalana i la de les dones, un dels principals reptes que tenim avui damunt la taula, estan per sobre de les taxes de la Unió Europea. La taxa d'atur, per la seva banda, s'ha situat en el 6,7 per cent, amb un total de 247.100 persones aturades, la més baixa des de 1978.

Així doncs, Catalunya continua incrementant la seva població activa, generant cada dia més ocupació i reduint el nombre de treballadors i treballadores que es troben en situació d'atur. Les dades de l'EPA del quart trimestre del 2006 ens diuen que tenim 3.452.000 treballadors i treballadores, un màxim històric, dels quals 1.952.700 són homes i 1.469.300 dones, això suposa una taxa d'ocupació del 71,7 per cent, amb una taxa també d'ocupació femenina del 62 per cent. La taxa d'ocupació catalana, doncs, és 7,1 punts superior a l'europea, i, pel que fa referència a la taxa d'ocupació femenina, 4,7 punts també

per sobre de la mitjana europea. Nosaltres valorem positivament el fet que la taxa d'atur catalana es mantingui més baixa, com la més baixa des dels darrers trenta anys; un mèrit, si em permet utilitzar la paraula, senyora consellera, compartit.

Indubtablement, però, senyora consellera, hem de continuar incidint en els col·lectius més febles dins del mercat laboral: les dones, els joves, els discapacitats, però, sobretot, el principal repte que tenim avui en l'àmbit de l'ocupació és la qualitat d'aquesta ocupació. Els agents socials, econòmics, conjuntament amb el Govern de Catalunya ja van fixar-lo així, com a objectiu dins l'acord estratègic. Hem de recordar que aquest nom de l'«acord estratègic» que tots tendim a escurçar fixa ja en el seu mateix nom tres fites: la competitivitat, la internacionalització de l'economia catalana i també la millora d'aquesta qualitat de l'ocupació, a què faig referència.

Hem, encara, doncs, d'incidir en aquest àmbit per millorar la precarietat laboral; precarietat lligada a la temporalitat, a la discriminació salarial per raons de gènere. I és per aquest motiu, senyora consellera, que volíem avui preguntar-li per les polítiques i les accions que té previstes dur a terme per impulsar aquesta millora de la qualitat d'ocupació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Senyor president... Senyora diputada, certament el món laboral a Catalunya passa per una situació molt bona, quantitativament molt bona. Com la senyora diputada ha expressat, les dades ho confirmen i cal anar cap a una millora de la qualitat de l'ocupació, ja no és tant quantitat sinó qualitat.

En els últims tres anys s'han creat 400.000 llocs de treball, 56 per cent per a dones. La nostra taxa d'atur està per sota de la mitjana europea i de la mitjana espanyola gairebé en dos punts, i els índexs de temporalitats se situen en sis punts per sota de la mitjana espanyola, però encara està en un 26,7 per cent..., 26,4 per cent.

Com deia, encara que aquesta situació sigui favorable la volem millorar i la volem millorar en la concertació, el diàleg social i el consens, i això, fita per a nosaltres molt important, és l'acord estratègic i dins d'aquest marc de l'acord estratègic.

El Govern estem convençuts que les últimes reformes legislatives, les del 2006 i una que tindrem molt aviat, ens facilitaran un marc inicial; un marc inicial per a totes aquelles accions de millora del nostre mercat de treball, que volem desenvolupar i que estaran adreçades especialment a determinats col·lectius que vostè hi feia referència: les dones, amb accions positives, i aquests col·lectius que pateixen més discriminacions.

Per a les dones hem presentat fa uns dies aquest programa d'igualtat d'oportunitats, programa capdavanter i

transversal; per als joves, col·lectiu que pateix més discriminacions, impulsarà, el Govern, l'acord nacional per a l'ocupació, dins del pacte nacional per a l'emancipació juvenil; per a les persones amb discapacitat elaborarem un pla estratègic, pla estratègic per millorar la incorporació i les seves condicions de treball; per a les persones immigrades –que tenim un 12 per cent de persones ocupades que vénen d'altres països– el desplegament de l'Estatut ens donarà eines per garantir la seva integració al mercat de treball i amb condicions d'igualtat. I, per últim, les persones que pateixen, que tenen risc d'exclusió: millorarem l'atenció personalitzada d'inserció i de formació d'aquestes persones acompanyant-les en tot el procés.

Així doncs, aquest Govern aposta, apostem per una ocupació estable i de qualitat, que doni una resposta adequada tant per l'interès de les empreses...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...com per l'interès dels treballadors i treballadores, amb flexibilitat, però també amb seguretat i amb igualtat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

————— Pregunta al Govern sobre les sales de música en viu (tram. 310-00039/08)

...per formular la següent pregunta, la il·lustre senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut conseller, volem preguntar-li per la política del seu departament cap a la música en directe i cap a les sales de música, perquè entenem que els locals o les sales de concerts que encara avui s'atreveixen a programar música en viu són, i els considerem així, espais culturals, agents, i a vegades fins i tot els anomenaríem agitadors culturals, gairebé de trinxera, que resisteixen amb les seves programacions per fer un forat en el panorama musical per sentir música en viu.

La música en directe, en sales de petit format, és la porta d'entrada a l'actuació de molts músics i creadors novells i permet el contacte en viu amb l'artista, una experiència que cada vegada veuen o és més remota per a la gent jove, acostumada al gran concert espectacular, però no al contacte directe amb l'artista. Per tant, ajuden a formar i educar un públic musical que després serà consumidor d'altres productes musicals i culturals i, per què no?, creadors algun dia.

Aquestes sales de concert tenen avui un encaix complicat i complex a les nostres ciutats, algunes sales han

tancat, algunes estan a punt de fer-ho, i és una aposta per la cultura mirar que això no passi.

Nosaltres estem d'acord que calen ciutats sense soroll, però volem ciutats amb música, i la solució no és expulsar aquests locals o aquestes activitats fora de les nostres ciutats i pobles.

Cal un esforç per adaptar, per garantir aquesta conciliació de drets i per recolzar a aquestes sales des dels poders públics. Els ajuts econòmics en poden ser un avenç, igual que ho ha estat en altre tipus d'equipaments com els teatres o les sales polivalents, i els ha de permetre adaptar-se a unes normatives locals i a unes exigències que compartim. Però la rehabilitació física dels espais no és suficient i cal també altres mesures i suports que transcendeixen, probablement, les competències del seu departament, però que, de ben segur, hauran d'impulsar: mesures a nivell laboral per a la contractació dels artistes; mesures a nivell de suport a les programacions estables i a la creació de circuits que permetin crear la circulació i la promoció dels artistes.

A les sales petites els pot passar el que aquests dies li passa al Circ Cric, que veu com els grans espectacles del Cirque du Soleil té totes les facilitats per instal·lar-se a tot arreu –i ja està bé–, però que a ell no el deixen instal·lar-se enlloc.

Per tant, volem saber les iniciatives del seu departament en aquest sentit i, per tant, conèixer quines pensa proposar.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller de Cultura, el senyor Joan Manuel Tresserras té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Senyor president... Senyora diputada, efectivament, la situació de la música en viu a Catalunya és francament millorable, per no dir que en aquests moments està en una situació precària. Aquest és el resultat d'un procés històric bastant complex de dificultats d'adaptació en què les responsabilitats serien molt repartides, per tant, més que veure'n responsabilitats el que hem estat intentant veure des del departament és veure què hi podem fer. Però constatant una realitat: a Catalunya hi ha molts músics que tenen dificultats d'ordre laboral que s'han de resoldre a través de l'Estatut de l'artista i altres vies que estan endegades, però el fet és que en aquests moments els músics no tenen llocs adequats on tocar. Aquesta és la descripció, diguem-ne, succinta de la situació.

En aquests moments a Catalunya hi ha registrades, a finals de 2006, 43 sales de música en viu que tenen una programació estable, de les quals 21 a Barcelona, 22 fora del territori de Barcelona, a la resta del país, i encara hi ha una vintena, entre 20 i 25 sales més, que podrien adequar-se en aquest mateix registre però que no estan agrupades.

De cara a aquestes sales ja durant els dos darrers anys s'ha invertit més d'un milió d'euros en suport per a re-

habilitació, però el que cal és anar a un pla de suport de rehabilitació i condicionament que sigui més ambiciós. Per això hem tingut contactes amb el món local i amb el ministeri i esperem que per l'any 2008 hi hagi un fons consorciat de suport que pugui fer front a aquesta situació.

D'altra banda, hi ha una part del problema que té a veure amb el que en podríem dir «l'impacte de les lleis de policia d'espectacle». En aquests moments hi ha un procés de reforma que es tira endavant des del Departament d'Interior amb el qual hi ha tècnics de l'Institut Català de les Indústries Culturals que estan treballant estretament per tal de, justament, canviar conceptualment la consideració d'aquestes sales, perquè és veritat que aquesta legislació s'ha fet pensant en el lleure de gran format i els espectacles d'oci de gran format i en canvi difícilment en la música en viu. I aquí la clau és passar a considerar els espectacles de música en viu com a cultura, i, a partir d'aquí fer una adequació, també, del marc legal. Però, com dic, això obliga, evidentment, les sales a canviar, a modificar-se, a assumir normes de seguretat diferents i a ser més respectuosos amb els seus entorns veïnals.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

De manera que el que farem en aquest cas és...

El president

Gràcies. Senyor Puig, em demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, apello a l'article 79 del Reglament per demanar-li l'observança amb relació al compliment del Reglament pel que fa, en concret, a l'article 142.1, que fa referència al desenvolupament de les preguntes orals en les sessions de control.

El president

Doncs molt bé.

El Sr. Puig i Godes

Em permet la paraula? No, no, aquesta era l'exposició de motiu pel qual demanava la paraula, senyor president.

El president

Doncs, senyor Puig, és que les sessions de control estan pautades, són dos minuts i mig i dos minuts i mig, i a partir d'aquí entrar a jutjar què respon i què pregunta cadascú no és feina d'aquesta presidència, ni d'aquesta Mesa.

El Sr. Puig i Godes

En tot cas, si em permet, breument, per no entrar en el fons del debat perquè no toca...

El president

Li ho permeto, senyor Puig, però molt breument.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. En tot cas, només demanar-li que fes constar en acta del llibre de sessions, en aquest cas, la nostra queixa formal...

El president

Queda enregistrada.

El Sr. Puig i Godes

...perquè avui s'ha tornat a produir un dels aspectes que nosaltres creiem que caldria intentar evitar i que, si es torna a produir, doncs, ens veurem obligats a demanar la seva empara. Em refereixo a què no responen, no és que es pugui discrepar de la resposta, és que no responen les preguntes que efectua, en aquest cas, el primer grup de l'oposició.

Fem aquesta referència perquè, senyor president, entenem que si això es perpetués en el temps acabaria desvirtuant les sessions de control i creiem que aquest Parlament no es podria permetre que aquestes sessions de control fossin no la resposta adequada a les preguntes que molt –molt– concretament efectua, en aquest cas, el Grup de Convergència i Unió.

El president

El sisè punt de l'ordre del dia...

— **Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística** (debat de totalitat) (tram. 202-00001/08)

...és la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1998, del 7 de gener, de política lingüística. D'acord amb l'article 105.2 presenta la iniciativa l'illustre senyor Daniel Sirera, diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'any 1997 tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, amb l'excepció del Partit Popular, van votar a favor d'una llei de política lingüística... (*Remor de veus.*) Deia, senyores i senyors diputats, que tots els grups d'aquesta cambra van votar, tots, excepte el Partit Popular, a favor d'una llei de política lingüística que incorporava les sancions i les quotes com a instruments al servei de la mal anomenada «normalització lingüística de la llengua catalana».

En aquell moment, el Partit Popular de Catalunya va advertir que aquesta llei obria la porta a la persecució d'aquells que en l'exercici de la seva llibertat decidissin utilitzar la llengua castellana en la retolació dels seus comerços. Quan el Partit Popular va dir que l'aprovació d'aquesta llei donava facultats a la Generalitat per

imposar multes i sancions, la resta de partits polítics i bona part dels mitjans de comunicació ens van acusar de mentir i de ser anticaltalans.

Des d'aleshores la Generalitat de Catalunya ha imposat un total de 337 sancions a establiments comercials o a empreses radicades a Catalunya i fora de Catalunya. Ens van acusar de mentir i ens els darrers quatre anys el Govern de la Generalitat ha recaptat més de 225.000 euros només en sancions lingüístiques.

On està la mentida, senyores i senyors diputats? És ser anticaltalà defensar el dret dels catalans a utilitzar la llengua que considerin més oportuna en el seu negoci, en el seu establiment comercial, a casa seva? És anticaltalà defensar la llibertat?

Mirin, és cert que la Llei de política lingüística és una llei convergent, una llei convergent que va tenir el suport entusiasta dels socialistes catalans. I em podran titllar d'ingenu, però els puc assegurar que, ara que estem gairebé en la intimitat, quan va arribar el Partit Socialista a la presidència de la Generalitat vaig tenir una petita esperança que aquesta llei no s'aplicaria i que, per tant, no s'imposarien aquestes sancions. I he de reconèixer-los, ara que també estem en la intimitat, que em vaig equivocar. Amb l'arribada d'un socialista a la presidència de la Generalitat, les inspeccions lingüístiques van incrementar-se en un 400 per cent, i van passar de les dos sancions imposades l'any 2003 a les 194 imposades l'any 2006. Per fer-se una petita idea del volum sancionador en matèria lingüística d'aquest Govern tripartit liderat per un socialista, l'any passat van augmentar aquestes sancions lingüístiques en un 63 per cent amb relació a les de l'any 2005.

Senyores i senyors diputats, sé perfectament que vostès em contestaran, en la defensa d'aquestes esmenes a la totalitat, que aquestes sancions s'imposen no per utilitzar el castellà, sinó per no emprar la llengua catalana. I la veritat és que poden donar-hi tantes voltes com vulguin, no?, poden tractar d'enredar a qui vulguin, però el resultat final és que si penjo un rètol en el meu comerç que digui «Prohibit fumar», no passa res, i si, en canvi, penjo un rètol que diu «Prohibido fumar», vostès em claven una multa d'un mínim de nou-cents euros; sí, senyors diputats, per tenir aquest rètol (*l'orador el mostra*) en el meu comerç, vostès em posen una multa de nou-cents euros. (*Remor de veus.*) I pel fet de donar un tiquet de caixa... –no diguin que no, vull dir, són respostes del seu propi Govern, no?–, i per tenir un tiquet, per donar un tiquet de caixa d'una bugaderia, un tiquet de caixa com aquest (*l'orador el mostra*) vostès estan posant multes de sis-cents euros, cent mil pessetes, de les antigues pessetes, perquè una bugaderia, un petit comerç, un petit establiment dona un tiquet de caixa en llengua castellana.

Senyores i senyors diputats del tripartit, i també de Convergència i Unió, no?, encara que no ho sembli o que vostès ho vulguin oblidar, a Catalunya hi ha tres llengües oficials. Fa uns dies en aquest mateix Ple el conseller de la Vicepresidència i el líder del Grup Mixt discutien sobre aquestes i cadascú tractava de defensar la seva posició política argumentant o defensant que hi havia un volum important de catalans que utilitzaven la

llengua castellana; l'altre deia que hi havia un volum més important de catalans que utilitzaven la llengua catalana. I, escoltin, els ho dic de debò, no es tracta d'això, no es tracta de fer una competició, si em permeten l'expressió, vejam *quié la tiene más larga*. No, no, no es tracta d'això, senyors diputats. No és una qüestió de volum, no és una qüestió de saber si són un percentatge del 50 per cent, del 53 o del 54. Escoltin, si el castellà és una llengua oficial a Catalunya, tots els catalans, encara que sigui un només el que decideixi o el que vulgui utilitzar la llengua castellana, no ha de tenir cap tipus de limitació per emprar-la amb tota normalitat.

Si jo o qualsevol altre ciutadà d'aquest país vol posar tota la retolació del seu –ho reitero: del seu–, del seu negoci, del que paga amb el seu esforç, de casa seva, i ho vol fer només en castellà, em poden explicar per què l'hem de sancionar? Per què l'hem de multar? Quin és el poder diví, senyores i senyors diputats, que els faculta per castigar i sancionar un ciutadà que vol ser lliure per utilitzar una llengua que és oficial a Catalunya, amb independència que sigui la llengua materna o la llengua pròpia..., què més dona!

Vostès, senyores i senyors diputats, no creuen en la llibertat. Vostès volen imposar les seves creences, la seva idea de la Catalunya monolingüe. Tenen por que els ciutadans puguin escollir lliurement en quina llengua es volen expressar. El passat 1 de març, en aquesta mateixa tribuna, qui s'autodenomina vicepresident del Govern de la Generalitat sense ser-ho es va preguntar on era el problema si el 96 per cent de la societat catalana entenia el català.

I el problema és molt clar: és la manca de llibertat, senyores i senyors diputats. O és que ningú ha pensat que potser un o potser tots dels 337 comerciants que han estat sancionats des de l'any 2003 per retolar exclusivament en castellà ho han fet simplement perquè han volgut, perquè els ha donat la gana. Estem en un país lliure. El castellà és una llengua oficial a Catalunya. Tant costa entendre que aquesta llei que avui volem modificar limita la llibertat i coarta els drets dels ciutadans a utilitzar qualsevol de les llengües oficials a Catalunya?

Miri, el nou Estatut de Catalunya diu que la llengua catalana és la llengua d'ús normal i preferent de totes les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya. Nosaltres no hi estem d'acord, i per això és un dels motius que ens ha fet portar aquesta llei al Constitucional, no? Però, que jo sàpiga, la pizzeria de la cantonada, la bugaderia de la cantonada, el restaurant de la cantonada..., no és administració pública, no és un mitjà de comunicació públic, no està obligat per l'Estatut a utilitzar preferentment la llengua catalana.

Doncs, escolti, perquè no deixem en pau els petits comerciants, els petits empresaris que fan un esforç important per obrir els seus negocis i per generar ocupació i per generar riquesa en el nostre país?, per què no els deixem en pau?, que utilitzin la llengua que vulguin en els seus comerços. Escolti, si un ciutadà no vol anar a un determinat restaurant perquè té la carta en castellà, doncs, que no hi vagi, que vagi a un altre. Hi ha tant problema en això? Hi ha tant problema a entendre que

la llibertat dels ciutadans està per sobre de qualsevol altra cosa? No ho entenc, de veritat.

En qualsevol cas, nosaltres, la proposta que avui formulem no és una proposta en contra de res ni de ningú, sinó a favor de la llibertat, no? L'actual llei estableix que la senyalització i els cartells d'informació dels establiments oberts al públic han d'estar redactats, com a mínim, en qualsevol de les dues llengües reconegudes pel nostre Estatut. Vostès saben que en aquests moments la llei el que diu és que han d'estar com a mínim en català, i nosaltres el que diem és que estiguin redactades com a mínim en qualsevol de les dues llengües oficials reconegudes pel nostre Estatut. Així de fàcil, senyores i senyors diputats; així de lògic, senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor president.

El president

Per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar l'esmena a la totalitat d'aquesta Proposició de Llei de modificació de la Llei de política lingüística, presentada pel Partit Popular de Catalunya.

Bé, la proposició de llei que presenta el Partit Popular pretén modificar l'apartat 3 de l'article 32 de la Llei de política lingüística i, a més, afegir-hi una disposició transitòria única. Es tracta, com vostès saben, de la retolació i de la senyalització d'informació general de caràcter fix i dels documents d'oferta de serveis per als usuaris i els consumidors dels establiments oberts al públic. O sigui, ras i curt, es tracta dels rètols de les botigues i de les cartes dels restaurants.

L'article en qüestió diu que han de ser redactats almenys en català, i la proposta que fa el Partit Popular és que hi digui «han de ser redactats almenys en alguna de les llengües oficials reconegudes per l'Estatut d'autonomia». Llegit així, de pressa, pot semblar un canvi petit però és molt important –ara ho veurem.

I pel que fa a la disposició transitòria única, la seva proposició demana que els expedients sancionadors que actualment es trobin en fase de tramitació per incompliment de la llei siguin resolts sense imposar cap tipus de sanció.

L'exposició de motius del Partit Popular per demanar aquesta modificació..., són, d'una banda, que la llei s'aplica estrictament i repressiva –això és el que diuen–, cosa que provoca que es vulnerin les llibertats dels ciutadans que volen emprar la llengua castellana en la retolació, i de l'altra banda, que s'han multiplicat el nombre de sancions lingüístiques a establiments que no tenien la retolació en català, eh? I per aquests motius, vostès diuen que cal de totes totes reformar la Llei de política lingüística.

Jo basaré la meua argumentació en contra d'aquesta proposta parlant de llengua –una altra vegada hem de parlar de llengua, quin remei!–, de la necessitat inqüestionable de donar vigor i normalitzar el català, i del nostre marc juridicolingüístic.

Faré, primer de tot, si m'ho permeten, una diagnosi de la situació que espero que serà compartida per tots vostres. Com saben la llengua catalana és un element fonamental de la formació i de la personalitat nacional de Catalunya. També és un instrument bàsic de comunicació, d'integració i de cohesió social de totes les persones que viuen aquí, vinguin d'on vinguin. I també saben que el català ha estat sempre la llengua pròpia del país; la pròpia, la natural. I això ho explica molt bé el poeta Narcís Comadira, quan diu que el català ha nascut aquí i que s'ha configurat aquí, ha pres forma en el país, alhora, al mateix temps que el país he pres forma amb ella. És a dir, llengua i país, Catalunya i el català s'han anat fent una a l'altre. El català ha rebut la idiosincràsia dels seus parlants i la seva manera de ser. Doncs bé, com també saben, aquesta llengua pròpia s'ha vist afectada negativament per molts esdeveniments de la història de Catalunya.

I si em permeten un incís, dir que cada vegada que em sento pronunciant una frase com aquesta, no?, em pregunto si de veritat cal encara una altra vegada que tornem a repetir les dificultats que ha patit la llengua catalana al llarg de la història. Cal una altra vegada que tornem a posar sobre la taula tots aquests fets negatius i que hi tornem a insistir? I, és clar, jo mateixa em faig la pregunta i la resposta, i dic que sí que cal, si tenim en compte aquesta proposició de què estem parlant en aquest moment.

La persecució política que ha patit i la imposició legal del castellà durant de més de dos segles i mig, d'una banda, i les condicions polítiques i socioeconòmiques en què s'ha produït els darrers canvis demogràfics, doncs, han portat el català, com tothom sap, a una situació de debilitat, i és un fet que la situació sociolingüística de Catalunya avui dia és extremadament complexa.

El català és una llengua pròpia, com he dit, però que no ha assolit la plena normalitat, la plena normalització –tots ho sabem. A més, molts dels ciutadans i ciutadanes del territori de Catalunya tenen com a llengua de referència la castellana i s'expressen en aquesta llengua. Aquesta realitat, doncs, exigeix una política lingüística que, d'una banda, ajudi eficaçment a normalitzar la llengua pròpia de Catalunya, amb polítiques actives, doncs, que assegurin la seva identitat, que assegurin la integració dels ciutadans. Perquè resulta, senyores i senyors diputats, que aquí a Catalunya la llengua és el fil que ens uneix els que ja som aquí i els que van arribant. És a través de la llengua, tractant en català de seguida el qui arriba, que el fem un dels nostres i que pren, aquesta persona vinguda de fora, metafòricament, carta de ciutadania. Tothom sap, és inqüestionable, que el català és un instrument extraordinari perquè permet, voluntàriament, integrar-se a la cultura d'acollida, i, com en una mena de miracle, permet fer això sense renunciar a la pròpia identitat.

En definitiva, com deia, necessitem una llei per normalitzar la llengua i que alhora, i això també és molt important, garanteixi un respecte escrupolós als drets lingüístics de tots els ciutadans i ciutadanes, de tots, absolutament de tots.

Bé, després d'aquesta diagnosi, anem pel marc jurídic; ja que aquesta proposició vol canviar una llei, doncs, hem de parlar, quin remei, de lleis.

El marc jurídic actual de la llengua catalana ve determinat primer per l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat aquest any 2006, que reconeix el català com a llengua pròpia de Catalunya, i diu que ha de ser la d'ús normal i preferent de les administracions i mitjans de comunicació públics de Catalunya.

Alhora, el català és considerat la llengua oficial, eh?, com també –com també– ho és el castellà, com a llengua oficial que és de l'Estat. L'Estatut, tots ho sabem, garanteix a tothom, i això és important, el dret d'utilitzar les dues llengües oficials sense que hi pugui haver discriminació de cap mena pel seu ús, i alhora reconeix el dret i el deure de conèixer totes dues llengües. I aquest deure, que per primera vegada equipara el català i el castellà, ha significat per a la llengua catalana un salt endavant molt important perquè fa que cap servei públic a Catalunya pugui al·legar que desconeix el català.

I pel que fa a l'àmbit socioeconòmic, que és el que ens afecta, l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que totes les persones tenen dret a ser ateses oralment i per escrit en la llengua oficial que escullin amb llibertat, amb total llibertat, en la seva condició de consumidors. Això és el que anomenem «deure de disponibilitat lingüística». S'ha d'atendre tothom, totes les persones, en una de les dues llengües oficials, la que el consumidor demani, sense més problema, cap problema, eh? I aquest ha estat un altre pas molt important per a la llengua catalana, ja que dóna protecció jurídica al català en aquest àmbit comercial, que és un terreny que, com tothom sap, encara la llengua catalana resulta, doncs, minoritària, sobretot en certes ciutats de Catalunya.

I, miri, jo no li descobreixo res si li dic que en certes ciutats de Catalunya, en certes cafeteries d'alguns llocs de Catalunya, doncs, hi ha una certa dificultat per demanar un «tallat». Hi ha dificultat per demanar un «tallat». I, en canvi, una dificultat que no tenen les persones que lliurement demanen un «cortado». Llibertat per llibertat, les dificultats no són les mateixes, senyor Sirera, no ho són pas. Perquè la veritat, i això també ho han de saber, és que el deure de disponibilitat lingüística està garantit per al castellà, sempre, però no pas sempre, no pas a tot arreu, està garantit per al català.

En segon lloc, seguint amb les lleis, hi ha la Llei de política lingüística, de 1998, que ja hauria de ser actualitzada, en funció del nou marc jurídic de l'Estatut, però aquesta llei ja garantia plenament també l'ús de les dues llengües oficials a Catalunya, tot i que tothom sap també que al carrer la història és una altra. I en el seu article 2, aquesta Llei de política lingüística estableix el català com a llengua preferentment emprada per les empreses i entitats que ofereixen serveis públics a Catalunya. I també garanteix plenament el dret a expressar-se i a ser atès en qualsevol de les dues llengües oficials que s'ele-

geixi –i jo hi afegeixo una altra vegada– lliurement. I pel que fa en concret a l'àmbit socioeconòmic, aquesta llei adopta mesures de regulació de la presència de la llengua catalana allà on la llengua, doncs, no es garanteixi prou el seu ús, amb l'objectiu d'aconseguir també en aquest món econòmic la presència del català com a llengua pròpia del país i assegurar una autèntica equitat entre les dues llengües.

Doncs bé, nosaltres només volem que es compleixin aquestes dues lleis i que es garanteixin els drets lingüístics de tots els ciutadans. Per això, volem mantenir la frase «almenys en català», de l'article 32 de la Llei de política lingüística, perquè és l'única frase que no vulnera els drets lingüístics de cap persona. No en vulnera cap. Obliga a retolar en català, evidentment, que és la llengua pròpia i oficial i la que... (*veus de fons*), és clar, i la que necessita –ja ho hem explicat– un plus de protecció. Però no tanca les portes a cap altre idioma, no exclou, no discrimina, no vulnera, ho repeteixo, cap dret lingüístic. Que el rètol només és en català? D'acord, és natural, perquè és la llengua pròpia del país on el comerç s'ha instal·lat, el país que acull milers de persones que vénen de fora i, com que els ciutadans els volem en igualtat d'oportunitats, els acull en català. Retolem en català i en castellà? D'acord, perfecte. En català, en anglès i en àrab? Molt bé. Però, per contra, el redactat que vostès proposen, «almenys en una de les dues llengües oficials», dona aquesta opció de triar i excloure'n una. I desenganyem-nos –desenganyem-nos–, la inèrcia o el desconeixement podria portar que els establiments triessin el castellà, que és la llengua més forta. Sí, el que passaria és que amb això el català no tindria presència, perdria vigor i es dificultaria la seva normalització. Perquè una llengua només viu en societat i es fa més forta i pot viure com més necessària i més present és a tot arreu.

I, per acabar, pel que fa a la disposició única en què demanen que es retirin les sancions, hem de dir que no se li pot demanar a una llei una atribució que no té: la Llei de política lingüística no té capacitat sancionadora, ja ho hem dit moltes vegades. Simplement, en els casos que no es compleix, remet a la llei sobre la disciplina del mercat i la defensa dels consumidors i dels usuaris, que sí que té poder sancionador.

En aquest sentit, hem de dir que vostè ha parlat de les sancions lingüístiques, que diuen que s'han multiplicat tant, eh? Doncs, aquest multiplicar-se tant, en realitat, ens quedem amb una xifra del 4,3 per cent d'establiments que en els últims tres anys han infringit els drets lingüístics. I pensin que les sancions lingüístiques han crescut, perquè s'ha intensificat en general tota l'activitat sancionadora de l'Agència Catalana del Consum, que és qui les aplica, perquè és qui sí que té competències i que vetlla pel compliment de tots els drets que afecten els consumidors, inclosos els drets lingüístics. I, a més a més, i vostès ho saben, l'agència ha posat sempre totes les facilitats del món perquè els comerciants puguin, en un termini més que raonable, complir la llei, que és del que es tracta: complir la llei.

I, a més a més, els puc assegurar que hi ha una part d'aquest comerciants, una gran part d'aquests comerciants, que tenen un altíssim grau de respecte pel compliment

de la llei i molta complicitat per la justa presència del català, que és la llengua pròpia de Catalunya, en els seus propis establiments.

Bé, per totes aquestes raons, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat a la vostra Proposició de llei de modificació de la Llei de política lingüística.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Puigdemont.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, la veritat és que sentint-lo, jo pujo aquí amb tres sensacions i una convicció: la primera sensació, i veient-lo gesticular i ensenyant pictogrames aquí amb una mena d'espectacle televisiu, és que vostès s'estan adreçant més a un auditori que és lluny d'aquí. I no sé si ho fan per complaure la seva direcció estatal, per fornir-li munició, munició de la fallàcia de la persecució del castellà a Catalunya. Vostès creuen que això els funciona, vostès creuen que això els dona resultats.

És, d'altra banda, una actitud tradicional del Partit Popular. Avui mateix hem conegut la decisió del Partit Popular a la Generalitat Valenciana de prohibir les emissions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per al País Valencià. És una actitud que denota molt clarament quin és el capteniment del Partit Popular amb relació a la llengua catalana. Potser ho fan per alimentar l'estratègia de negar la realitat i intentar crear-ne una que, diguem-ne, estigui més a la mida dels seus interessos.

Tinc una segona sensació, que ja l'ha explicat una mica la diputada Maria Mercè Roca, és una sensació que per aquí ja hi hem passat, un cert *déjà vu*. I, és clar, en el meu cas, que és la primera vegada que pujo en aquesta tribuna, resulta una mica insòlit experimentar la sensació que per aquí ja hi hem passat. Però és que jo crec que vostès, diguéssim, retornen a un debat una mica vetust, molt poc modern. Sincerament, jo crec que vostès estan atrapats en un bucle temporal i tant li fa si parlem de l'11-M com si parlem del català, vostès tenen un «carrusel» de recursos argumentals que es van repetint al llarg del temps i no hi ha manera de sortir d'aquí. Vostès mateixos!, si no surten d'aquest bucle, probablement acabin marejats, i no sé si algú del seu equip ja s'està començant a marejar.

I una tercera sensació –que potser és més que una sensació– és que em fa la sensació que avui estem assistint, per altra banda, amb un èxit d'audiència perfectament descriptible... (*rialles*), estem assistint a una nova fórmula parlamentària, que és la pinça lingüística, la pinça lingüística de la qual segurament demà en tindrem una segona versió. És una... Jo crec que allò que els ha portat a vostès, i a un altre grup d'aquesta cambra, a retornar, en aquest «carrusel» argumentari en què el català comença a ser un objecte de confrontació electoral, és que crec que en el fons no els interessa tant la situació lingüística com la situació electoral a poques setmanes

d'unes eleccions en què hauran de competir amb un altre grup polític i en el qual aquest tema pot ser un dels temes essencials.

I la convicció és que després de sentir la seva intervenció, senyor Sirera, crec que la fórmula que ens ha descrit –el Govern del país, de despolititzar la llengua– és una fórmula equívoca. Jo crec que cal fer política de llengua. Per tant, si es fa política de llengua, naturalment que hi ha una certa politització; ara, jo crec que s'hauria de reformular i que de la despolitització de la llengua que ens proposen, que crec que és un argument equívoc, hauríem d'evolucionar cap a la necessitat de despolititzar la llengua. Perquè vostès el que fan és polititzar amb la llengua. I vostès fan allò que en diuen els francesos de la *politique politicienne*. I en el català això no ens ho podem permetre.

Són sensacions i conviccions, per tant, estranyen..., que no auguren res de bo. I ja els avanço també la nostra reiteració a la moció, i la negativa a prosperar la seva proposició, també perquè en aquest paisatge d'aquest bucle temporal no hi falti un element que vostè ja ha insinuat en la seva intervenció, que és la posició clara, rotunda, ferma de Convergència i Unió en la defensa de la llengua catalana.

Bé, la proposició de llei que portem a debat ofereix molts arguments per al vot negatiu del nostre grup parlamentari. En primer lloc, se'ns demana que siguem laxos en l'aplicació de la llei. Vostès diuen literalment que «l'aplicació estricta de la llei està provocant greus problemes pel que fa a la vulneració de la llibertat dels ciutadans a emprar la llengua castellana». Vostè mateix, fins i tot, ha anat un pèl més enllà i ha insinuat que estem obrint la porta a la persecució del català, que no ens agrada o no creiem en la llibertat. Se'ns demana que siguem laxos en l'aplicació de la llei, i això a mi no em deixa de sorprendre, perquè, home, ja és una mica estrany que fem lleis, no?, i que a sobre les apliquem, deu ser molt agosarat això! Jo no sé si vostès són antisistema. El que jo em pregunto és: «Faran el mateix amb altres lleis, com el tabac, el trànsit, la venda de begudes alcohòliques? També demanaran laxitud administrativa? Si no ho fan amb aquestes altres, per què han de demanar que no complim la normativa de la llengua catalana?» No és més important per vostès el català que el tabac? Vostè ha tret un cartell amb relació al tabac. Vostè hauria de saber que quan el tabac va arribar en aquest país, aquí ja es parlava català i que quan en aquest país deixem l'hàbit de fumar, continuarem parlant en català. Per tant, la llengua catalana segurament té un plus amb relació al tabac.

Sobre el seu suggeriment d'amnistiar els infractors, que ens suggereix en la seva transitòria, només vull dir, a benefici d'inventari, el darrer paràgraf de l'editorial de la revista *Els Marges* de la tardor passada, i cito literalment: «Diguem un cop més, parafrasejant ara i aquí el vell Horaci: De res no serveixen els planys si no van acompanyats d'un càstig contra els qui infringeixen un marc legal ja de per si prou minso; i menys encara són útils, les lleis, si no s'actua per alterar uns hàbits interioritzats a còpia de segles i de fuetades que estan duent aquest país cap a la total i definitiva despersonalitza-

ció.» És la revista *Els Marges*, em dirà que perfectament opinable, però la deixo a benefici d'inventari.

Queixar-se, senyor Sirera, de l'aplicació d'una llei, crec que per a un partit d'ordre i de llei no és un bon argument –no és un bon argument. Com ens poden demanar laxitud, a més a més, en una legislació que, a més a més, en aquest país s'ha fet un gran esforç perquè sigui de les més integradores de les comunitats que es troben en situacions lingüístiques semblants a la de Catalunya. Jo li puc donar, i suposo que ho ha consultat més d'una vegada, la carta lingüística del Quebec. Vostè sap què diu la carta lingüística del Quebec? Que una empresa no es pot constituir si no té el nom en francès, que no es pot fer cap publicitat que no sigui en francès, que les cartes estan obligades a ser en francès, que..., en fi, que els contractes de treball han de ser només en francès, que els joguets es poden prohibir si no porten instruccions en francès. Tot això és..., això és una normativa molt diferent de la catalana. Per tant, no ens digui que hem de ser laxos en una interpretació d'una llei que ja de per si no se situa en el rang, diguem-ne, de les legislacions més agosarades que hi ha en situacions lingüístiques com la catalana.

I bé, crec, d'altra banda, que tampoc no, diguéssim, ha de prosperar la seva proposició, perquè parteix d'una fallàcia original i d'una falsedat original, que vostè ha reiterat aquí, i és que aquí es posen problemes a la llengua castellana, que aquí es persegueix el castellà. I això vostès saben que això no és així. I això encara fa més rebutjable la seva proposició. Perquè –hi ha fet referència abans una altra diputada–, què diu realment la legislació? No hi ha ni un sol articulat d'aquesta legislació competent –que ens afecta, tant estatutària, com lingüística, com dels consumidors– de la qual es pugui desprendre fefaentment l'afirmació, la fallàcia que vostès intenten exportar que aquí es posen dificultats a la llengua castellana. No n'hi ha cap de dificultat. No confonguin la protecció del català amb les dificultats amb el castellà. Per tant, ens hi oposem també, perquè no volem facilitar que el català es converteixi en esca de discòrdia. I si a vostès els interessa la discòrdia, a nosaltres, naturalment, no ens interessa, i menys si l'instrument d'aquesta discòrdia és la llengua catalana.

Però sobretot ens hi oposem, perquè rere la seva proposta, que té un redactat simple, s'hi amaga una mena de document de voluntats anticipades, i això és inacceptable. El català té dificultats, algunes de greus –algunes de greus–, però el català és una llengua ben viva, modernitzada, que té futur, corre risc, i alguns analistes i experts consideren que no és un risc menor. Citaré també un altre fragment d'aquesta editorial de la revista abans citada, diu: «El català es troba sotmès a un procés d'erosió formal i de defecció funcional més accentuat que mai, de minorització interessant, doncs.» És una opinió d'experts. Per tant, sabem que hi ha uns riscos, sabem que hi ha unes amenaces, però és una llengua molt lluny que se li demani que se li apliqui un document de voluntats anticipades.

La nostra obligació és fer polítiques per garantir-ne la vitalitat, la qualitat i l'ús social. Per què? Entre altres coses perquè el català per nosaltres és un membre més de la família: seiem a la taula per Nadal, és en els bate-

jos i en els funerals, de vegades és el fill menor d'edat que necessita el suport i el tutelatge de la família per progressar i madurar, de vegades és el pare i la mare en els quals ens reconeixem, de vegades és l'oncle conco al qual ningú no festeja. Som la seva família, els catalans. És més, som la seva única família, només ens té a nosaltres. I no som tanmateix una família nombrosa, com sí que ho és –la família nombrosa– la d'altres llengües. Si en aquelles llengües falla el cap de família, segur que hi ha una munió de cosins, d'oncles, de gendres que les acollirien benèvolament. El català només pot comptar amb nosaltres. I ens l'estimem com a tal.

De manera que gaudint de vida –el català gaudeix de vida–, gaudint d'estima per part de la família, ens sembla insensat i ens sembla insensible plantejar una modificació legislativa i suggerir una interpretació tremendament laxa de la llei que ens portaria a una situació, a una mena de paràlisi vital d'una llengua, que és la llengua pròpia d'aquest país i que forma part del codi, diguem-ne, fundacional de la nostra identitat.

De manera que –i amb això acabo, senyor president–, senyor diputat, nosaltres mantindrem la moció i votarem en contra de la seva proposició.

Gràcies.

El president

Senyor Sirera pot fer el torn en contra.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que hem guanyat alguna cosa en aquests anys, perquè vostès abans negaven que s'estiguessin sancionant els comerços i els establiments comercials per utilitzar la llengua castellana i ara, com a mínim, uns quants anys després, ja ho reconeixen obertament, no? I per tant, totes aquelles acusacions que el Partit Popular mentia quan dèiem que s'imposaven sancions, doncs, com a mínim, ja no utilitzen aquest argument i per tant els agraeixo aquesta..., aquest rampell de realitat i d'honestetat.

Miri, quan el conseller Castells es va fer càrrec en aquesta legislatura de la responsabilitat i de les competències en matèria de consum, va anunciar en una entrevista, molt comentada, al diari *La Vanguardia*, que el nou Govern, el nou Govern tripartit, tenia com a objectiu en aquesta matèria protegir els drets lingüístics dels consumidors, però que per ell i per a aquest Govern era més efectiu convèncer, incentivar i persuadir abans que sancionar. I els he de reconèixer que o el conseller mentia aleshores o menteixen vostès avui, perquè 225.000 euros en sancions lingüístiques des que governa el tripartit no em sembla una bona eina ni per convèncer ni per incentivar ni per persuadir de l'ús de la llengua catalana, de la nostra llengua pròpia; cap problema.

El nostre grup, senyores i senyors diputats, no està defensant amb aquesta proposició de llei ni el català ni el castellà, ni l'un ni l'altre. El que estem defensant, senyores i senyors diputats, és la llibertat dels catalans a escollir lliurement amb quina llengua volen comunicar-se, amb quina llengua volen expressar-se i amb quina

llengua volen vendre els seus productes. No entenc, per què els fa tanta por que els catalans puguin escollir lliurement quina de les dues llengües oficials a Catalunya poden utilitzar. No ho entenc, sincerament, no?

Miri, s'ha parlat aquí que el català està en inferioritat de condicions, s'ha de potenciar... Jo hi estic d'acord, el nostre grup parlamentari està d'acord que s'ha de potenciar el català, l'ús del català, l'ús social del català, però no entenem per què per potenciar l'ús lingüístic del català s'ha de coartar, s'ha de multar, s'ha d'impeidir que els ciutadans de Catalunya es puguin expressar lliurement amb l'altra llengua oficial a casa nostra. No ho entenem. No entenem, senyora diputada, per què per potenciar el català hem de multar algun comerç perquè decideix lliurement utilitzar la llengua castellana que també és oficial. No serà pròpia per a vostès –per mi ho és també, no?–, però és oficial a Catalunya, i per tant si és oficial... Escolti, a cap país del món, normal, se sanciona un establiment perquè utilitza una llengua que és oficial en aquell país, en cap. Només, només en aquesta Catalunya que vostès estan..., no sé si construint o... no construint.

Però bé, en qualsevol cas, vostè diu, senyora diputada, per defensar la seva esmena a la totalitat: «Aquesta llei no vulnera el dret lingüístic de ningú.» Vostè diu: «No vulnera el dret lingüístic de ningú.» Escolti, i la del comerç? Que no té dret a la vida? Que no té dret a posar en el rètol de casa seva o a la carta del seu restaurant..., o donar un tiquet de caixa en castellà? Que no s'està vulnerant un dret lingüístic d'aquest ciutadà, dient-li que si ho fa se li imposa una sanció, una multa? I a més a més imposant-l'hi!

Jo, amb la seva defensa he vist com vostès han entès perfectament quin és l'objecte de la llei que avui presentem. Tenim dues llengües oficials a Catalunya i vostès el que volen és imposar una sobre l'altra. És legítim. Jo no dic que no ho sigui. És el seu criteri polític. Jo crec que molt allunyat, per cert, de la immensa majoria de ciutadans d'aquest país, que utilitzen amb tota normalitat les dues llengües i que no tenen cap problema de passar de l'una a l'altra sense cap mena de sensació de ser menys catalans perquè utilitzen la llengua castellana. No, no..., no ho entenc així. I la gent que ens està escoltant, senyor diputat, no sé si són molts o pocs, la gent que ens està escoltant sap perfectament que no hi ha cap problema i que no hi hauria d'haver cap problema a poder utilitzar la llengua castellana, que també és una llengua catalana. I per tant, anem amb compte amb segons quines coses diem, no?, perquè és molt perillós imposar una determinada idea de país i limitar la llibertat dels altres a utilitzar una llengua que pot ser materna, que és la seva llengua pròpia, no?

Miri, sap quina és la diferència entre un partit o un govern lliberal, un partit que creu de debò en la llibertat i uns altres que no ho creuen? Doncs miri, li ho explico clar i català. Si ara qualsevol de vostès anés a Madrid, a la Comunidad de Madrid, a l'Ajuntament de Madrid, i volgués muntar una tenda on venguessin bolets, i en aquesta tenda posessin vostès, a Madrid, «es venen bolets», no passaria res, senyors diputats, no passaria res. I, si en canvi ve algú i vol muntar una tenda a Catalunya que hi digui «Se venden setas», vostès li posen nou-

cents euros de multa. Aquesta és la gran diferència, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*) Aquesta és la gran diferència entre algú que no creu en la llibertat –que només creu en el que ell pensa i creu que això s'ha d'imposar al conjunt dels ciutadans– i alguns altres que creiem de debò en la llibertat.

Per cert, senyor diputat, no tenim direcció estatal. El Partit Popular té direcció nacional i no té cap problema a reconèixer-ho. Que ho sàpiga. Ho dic perquè ho sàpiga.

I nosaltres no demanem laxitud en l'aplicació de la llei. Sí, sí, som un partit d'ordre. Ja sé que vostès estan abandonant aquest fet diferencial, del passat, no? Però no demanem laxitud amb la llei, el que volem és simplement canviar-la, senyor diputat, i per això hem presentat aquesta proposició de llei, perquè creiem que és injust el que s'està fent. I el que demanem és que es canviï la llei de política lingüística, perquè els ciutadans en aquest país puguin expressar-se i puguin obrir els seus comerços utilitzant la llengua que els vingui de gana.

Mirin, senyors diputats, senyor diputat, sobretot de Convergència i Unió, no vingui a donar lliçons de catalanitat a ningú, no vingui a donar lliçons de defensa del català i que uns defensen més el català que altres. Miri, el català és la meua llengua materna. Jo li parlo en català al meu fill de cinc anys, i al meu fill de vint-i-dos mesos, i li reconec, ara que no ens sent ningú, que també faig l'amor en català, també. Però escolti, això, senyor diputat, no em faculta a dir a ningú en quina llengua ha d'expressar-se. El català és la meua llengua pròpia, és la meua llengua materna, però jo vull que aquest país sigui lliure, perquè qualsevol ciutadà d'aquest país pugui decidir –que és una cosa que ja sé que vostès no poden entendre–, algú pugui decidir en quina llengua vol expressar-se, i que puguin decidir que en el seu comerç, que en el seu establiment comercial posen el seu rètol en castellà. Per què? Perquè els hi dona la gana. Si és que no hi ha més, no hi ha més problema que això, és un problema de llibertat, senyores i senyors diputats.

Jo els demano, de debò, que no tinguin por a la llibertat, no tinguin por a la llibertat. Catalunya ha de ser un país lliure, com ho és Espanya, no? I cadascú ha de tenir en la seva mà la possibilitat d'escollir en quina llengua poden expressar-se. Vostès, senyores i senyors diputats, tenen una gran diferència, tenim una gran diferència entre els quatre grups que donaran suport a aquestes esmenes a la totalitat i el nostre grup parlamentari: vostès defensen el català i nosaltres defensem els catalans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Si no hi ha rèplica, doncs, passem al posicionament dels grups. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. No sé si hem de parlar d'intimitats, possiblement no, a mi em tocava explicar allò de l'aranès una altra vegada, etcètera. Segurament no és l'ocasió. El cert és que ens trobem davant d'una inicia-

tiva que, és cert, senyor Sirera, és un propòsit legítim canviar la legislació. Però nosaltres estem d'acord que l'interès d'aquesta iniciativa és una altra, és alimentar una certa pugna al voltant de la llengua entre alguns grups d'aquesta cambra i sobretot tenir un ressò mediàtic, que finalment el que molt ens temem pretengui generar una crispació en el conjunt de la societat catalana que avui no existeix. La nostra societat, sortosament, és una societat, tranquil·la, que ha sabut assimilar perfectament un procés que en ocasions ha estat forçat políticament, però que en aquest moment té un grau de consens molt considerable i que a més a més, a diferència del que està passant en aquest moment, quan ha tingut o quan hi ha hagut en aquesta cambra un debat al voltant de qüestions de llengua, s'ha fet amb molta cura per evitar justament que la nostra societat pugui acabar amb un debat crispat i angoixant sobre temes de llengua.

Per tant, escolti'm..., vostè fa signes amb el cap, vostè ha fet molta demagògia en la seva intervenció. Sí, senyor Sirera, perquè el dret individual no es vulnera en cap moment. I el que estem amb les qüestions de llengua és fixant, diguem-ne, un arc col·lectiu perquè la convivència, no de dues, sinó de tres llengües en aquest país sigui una convivència que permeti el respecte a les llibertats individuals i a poder-se expressar, cadascú, en la llengua que vulgui. I això la Llei del 98 ho recull; una llei que va ser votada, no per un partit, per dos partits: va haver-hi dos «no» en aquesta llei, ho recordo, el d'Esquerra Republicana i el seu, eh? Van ser dos «no» a aquesta llei. Però tot i això és obvi que una legislació que està aprovada per aquesta cambra l'obligació del Govern és complir amb aquesta legislació mentre una majoria d'aquesta cambra no la modifiqui.

I molt em temo que vostès no estan en condicions de modificar aquesta majoria. Per tant, el que nosaltres entenem és que quan vostè es refereix, i amb tant d'èmfasi, a aquesta qüestió de llibertat i situa el paradigma de la llibertat en un cartell, en un rètol d'una botiga, jo crec que s'equivoca. És a dir, jo crec que el paradigma de llibertat d'una societat és justament la capacitat d'arribar a un consens amb unes normes determinades que permetin els seus ciutadans, en el marc d'aquest principi fonamental de la convivència, expressar-se, complir aquestes normes i, per tant, viure amb tranquil·litat, per altra banda, una qüestió que és absolutament natural i que nosaltres l'entendem d'aquesta manera, que és el plurilingüisme. Per tant, escolti, des d'aquesta perspectiva, jo no reiteraré una altra vegada el que ja s'ha dit sobre la llei, sobre l'Estatut i en tot cas sobre els conceptes de llengua, sobre el concepte de llengua pròpia, que crec que és molt clar –a Catalunya el català, a l'Aran l'aranès– i per tant que el coneixement d'aquestes tres llengües és un deure i és un dret. I per tant del que es tracta és que tinguem..., en el marc d'aquesta política lingüística, fixar els conceptes de disponibilitat lingüística de l'administració, que jo crec que estan perfectament clars, i sobretot garantir la no-discriminació per qüestions de llengua. I això penso que està perfectament definit.

Per tant, també és veritat, i la diputada que m'ha precedit ho ha dit, que el català i l'aranès també d'alguna manera han sigut llengües històricament subordinades, que han

patit processos, que ho he dit abans, que per qüestions polítiques han patit un retrocés en l'àmbit de la societat que no és justificable en un temps de llibertat i de democràcia. I per tant, el que és fa és polítiques correctores d'aquests fenòmens que jo crec que són perfectament raonables per tal d'evitar el que seria una pèrdua per al conjunt de la humanitat, que és perdre aquesta diversitat lingüística que justament a nosaltres ens enriqueix, i tot el contrari del que moltes vegades sembla plantejar en el seu discurs, que és com si això fos un problema. Doncs no és un problema, és una riquesa del conjunt de la nostra societat que jo crec que tenim l'obligació de mantenir i de preservar.

Per tant, jo li voldria fer també una proposta, que és: si poguéssim en aquest moment transportar-nos a un país amb una màquina del temps, on poguéssim esborrar d'alguna manera els prejudicis que tot sovint ens afecten quan parlem de qüestions de llengua, i treure el català i que parléssim d'un hipotètic problema de supervivència del castellà o de l'espanyol, doncs, davant d'un altre idioma que fos l'anglès o l'urdú, tant me fa... Jo no sé quina seria la seva posició, però jo sí que sé quina seria la meua, i seria, per tant, intentar treballar en la preservació d'una llengua que està en inferioritat de condicions. Per tant, jo el que li prego és que ho entengui en aquesta situació, en una situació de suport a les llengües més minoritzades, que estan en perill, moltes vegades –i en el cas de l'aranès encara és més evident–, en perill de desaparèixer, i per tant ho hem d'entendre en aquesta situació i en aquest context, i per tant, sobretot, evitar la demagògia.

Però, miri, per a nosaltres, finalment, l'objectiu és aconseguir que els ciutadans que visquin a Catalunya puguin utilitzar amb tota normalitat les dues llengües oficials, sense que ningú se senti discriminat per fer-ho, ni des de Catalunya ni des de fora. I això avui està garantit. Per tant, assegurar el bilingüisme, senyor Sirera, assegurar el bilingüisme. Estem parlant dels rètols. La llibertat de les persones que es volen expressar en una llengua o en una altra és, justament, el límit on hem de fixar aquest principi de llibertat que vostè, jo crec que equivocadament, planteja. La gent s'ha de poder expressar en la llengua que vulgui, té dret a ser atesa en aquesta llengua, però també té l'obligació d'entendre la resposta d'aquell senyor que li respon en una altra de les llengües oficials. I aquesta és, fonamentalment, la qüestió.

I, per tant, escolti'm, que els rètols estiguin en català i, a més a més, en castellà o en aranès, o en aranès i castellà, jo crec que és una qüestió perfectament acceptable i acceptada pel conjunt de la societat. S'ha explicat ja quin és el resultat d'allò en què vostè ha fet, diguem-ne, tant d'èmfasi, en el tema de les multes, etcètera, i per tant jo ja no m'hi estendré. Simplement, reiterar aquesta posició del nostre grup respecte, sense cap tipus de problema ni d'embut, a acceptar aquest bilingüisme, aquest trilingüisme en el conjunt del país en el cas de l'Aran i, per tant, reconèixer la nostra diversitat interna, el valor acumulat per aquells parlants que comparteixen aquesta riquesa lingüística i, finalment, saber que en aquest marc nosaltres continuarem donant suport a la política que està fent en aquest moment el Govern,

i molt especialment donant suport a aquelles llengües que més ho necessiten, que són, justament, el català i l'aranès, en el cas de l'Aran. I, per tant, és tan simple com això.

I el que hem, crec, d'estimular en aquesta cambra el conjunt dels grups és evitar, com lamentablement passa en altres àmbits i en aquests moments en què la política s'ha convertit en una «bronca» continuada respecte a matèries que haurien de ser, per ser matèries, doncs, de fons, matèries de país i que haurien de suscitar l'acord..., demanar que el conjunt de grups de la cambra procurem que en qüestions com aquestes no hi hagi uns debats que la societat pugui entendre que són debats per crispar, per generar angoixa i, en definitiva, per crear una societat enfrontada per motius que no han de donar lloc a enfrontaments, sinó tot el contrari: han de ser motius que ens cohesionin com a societat, com a país i, per tant, que ens portin a horitzons de pau i tranquil·litat per a molts anys.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Francesc Pané, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputades, diputats... Senyors del Grup Popular, vostès ens fan un regal extraordinàriament enganyós i profundament enverinat, i no els sabrà greu que nosaltres declinem d'acceptar-lo. No l'acceptem.

Primer, perquè el contingut no ens interessa, al nostre grup no l'interessa el contingut. I crec que a Catalunya el contingut li és absolutament lenitiu, desfavorable: desconstueix la cohesió i desconstueix el país.

Però no només ens atorguen o pretenen atorgar-nos un regal amb un contingut que és dolent i no interessant, sinó que a més a més l'emboquen no pas amb cel·lofana: l'exposició de motius és ben bé un embolcall de fulles de card. No podem estar en absolut d'acord amb la seva pretensió, enganyosa, perquè no es tracta de la llibertat. No, en el fons del que es tracta és de la imposició d'un model, que és el de vostès; en el fons del que es tracta és de canviar les coses des de la veu, des de la parla, des de la paraula, des d'aquesta tribuna, per fer que en el carrer hi hagi un debat artificioós que els afavoreixi, per bé que no afavoreixi la cohesió social de Catalunya.

La seva proposició de llei –vostès ho saben, vostès, que són gent d'ordre, ho saben– vulnera, com a mínim, dos articles de l'Estatut de Catalunya: el 34, que desplega el deure de la disponibilitat lingüística de les entitats, dels establiments i de les empreses, que ja és prou greu que vulguin vulnerar tot un article de l'Estatut de Catalunya, i el 143.1, que estableix que la Generalitat té competència plena en matèria de desplegament dels usos de la llengua pròpia del país, oficial i pròpia en el país, que és el català, que ja és greu que vulguin justament llançar un torpede a la línia de flotació més important d'allò

que som els catalans i les catalanes, ens expressem com ens expressem.

Però el més gruixut de tot és justament allò que expressem vostès en l'exposició de motius. La Llei de política lingüística vulnera el dret de les persones a usar la llengua castellana? No només no és veritat, sinó que com que hi posen una càrrega malintencionada, tremendament malintencionada, és una mentida. Mai no s'ha vulnerat, enlloc no s'ha vulnerat, en la història democràtica d'aquest país, el dret de les persones a usar el castellà, l'àrab o qualsevulla altra llengua. Tothom té dret a retolar en castellà o en àrab, o en anglès, però diu l'Estatut, diu la Llei de normalització o de política lingüística que com a mínim ha de ser en català. Això no vulnera els drets de ningú.

Diuen: «la interpretació repressiva». Vostès creuen que l'executiu reprimeix les persones? Vostès creuen, certament, que reprimeix les persones? Mirin, les sancions són previstes en una llei estatal –en una llei estatal–, l'1/1990, de 8 de març, sobre la disciplina de mercat i la defensa dels consumidors i dels usuaris; llegeixin-se l'article 4. I parlen d'aplicació estricta de la llei. Hem de fer en aquest Parlament, en aquesta casa, hem de fer ara, a cada llei, clàusules addicionals que diguin si l'aplicació ha de ser estricta, laxa, relaxada o somnolent?, si les lleis han de tenir, pel que fa als executius que les han de fer complir, una injecció de pentotal a les artèries preparada? Les lleis s'acompleixen, simplement, perquè això és el que s'estableix. I són democràtiques. I han estat votades per majoria.

El problema de vostès és que no creuen en els criteris culturals superiors de les llengües i de la diversitat de les llengües. Vostès no creuen en els criteris culturals superiors, no creuen en la diversitat, no creuen en la diversitat cultural de la humanitat. Com els ho podria fer entendre? (*Veus de fons.*)

Una llengua, senyora i senyors diputats, una llengua no se sosté si es reclou solament el seu ús en la intimitat. No hi ha cap llengua que pugui sostenir-se si el seu ús únic és en la intimitat, per molt que els agradi la intimitat, i vostè, senyor Sirera, ens n'acaba de fer una mostra; però estic parlant de la llengua com a idioma, no de l'apèndix lingual, ni de les pràctiques amoroses. Un idioma no se sosté si només es parla en la intimitat.

Els idiomes tenen vigor quan són presents en totes les activitats humanes, en les relacions entre l'individu i la seva administració, en l'educació dels individus, en la presència en el carrer i en les places. Quan tenen aquest vigor, perquè són utilitzades, són usades, en tot allò que és l'activitat dels éssers, aleshores les llengües són vives.

I cada llengua, també el català –també el castellà, però també el català–, cada llengua és un patrimoni de la humanitat. Quan una llengua mor, senyor Sirera, senyors i senyores diputats i diputades del Grup Popular, quan una llengua mor, és molt més greu aquesta desaparició que no pas que desaparegués el Coliseu de Roma, o el Tāj Mahal; no és possible recuperar-la ja. I una llengua expressa una manera de sentir el món, d'interpretar el món, de tornar el món a les generacions que vénen després.

I si hi ha alguna llengua en el nostre territori que té risc de regressió però que ha estat extraordinàriament generosa, gràcies a l'esforç que hem fet els uns i els altres, si aquesta llengua existeix és la llengua catalana. I és per això que l'hem de protegir, com vostès protegrien el castellà a Puerto Rico, o el protegrien si manessin, si és que l'anglès acabés envaint-lo. O no és lamentable que s'hagués perdut el castellà, posem per cas, a les Filipines? No farien vostès tot l'esforç des del Govern per protegir la llengua en un territori quan és amenaçada per una altra?

Permetin-me finalment que els faci l'última consideració. Les llengües no són armes, el català no és una arma, el castellà no és una arma, les llengües no fan mal; són les llances el que fa mal. Les llengües són instruments d'amor, són instruments de cohesió. No utilitzin la llengua com una llança. Utilitzin les llengües –el castellà, l'aranès, el català, l'anglès, el suahili–, utilitzin-les com instruments d'amor i mirin-les com instruments d'amor.

I permetin-me un consell, que sé que venint de qui ve no me l'acceptaran, però tot i així els el dono. Abans, abans d'ara, vostès corrien en solitari, i corrien bastant, però sabien regular-se la respiració i la fatiga muscular. No han arribat gaire victoriosos a la meta, però han fet això. Ara resulta que els han sortit competidors i contrincants, i s'han llançat a una carrera que, per cert, no té premi. Són pocs, tres, els seus competidors i contrincants, però vostès s'han llançat a una carrera. Els seus rivals –sàpiguen-ho– són més joves que vostès, segurament entrenen en gimnasos especialitzats i, a més, no tenen vergonya de córrer i d'entrenar-se lleugers de roba. Els guanyaran la carrera, els ho asseguro. Els poden deixar exhausts a mig camí, sense llores i abatuts en desconsol. No vulguin córrer-la, aquesta carrera. Mirin que el país no els demana una carrera; els demana comprensió, afecte i una relació íntima entre la llengua del país i el que és la pròpia expressió del país. A veure si ho entenen d'una vegada. No guanyaran la carrera si van en contra d'allò que és l'essència humana, que és la llengua, si van en contra del que és l'essència d'un país, que és la seva expressió.

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Buenas tardes avanzadas a todos los diputados y diputadas. Yo tenía preparado un discurso, pero, más que un parlamento, esto me ha parecido realmente una película de ciencia ficción, y no sé por donde empezar, la verdad. Con un lema básico y contundente: la lengua no tiene derechos, ¿verdad? Las lenguas no tienen derechos, los tienen las personas. Y esto es tan evidente que no hace falta argumentarlo. Las lenguas no son armas; son los hombres los que hacen de las lenguas armas y lanzas. No nos digan precisamente eso porque hoy aquí en cast... (*riales*), hoy aquí en este

Parlamento... –¿qué?, ¿nos divertimos, eh?–, hoy aquí en este Parlamento se están diciendo cosas realmente graves. Voy a intentar hacer un pequeño resumen.

Mercè, diputada Mercè, ha pronunciado tantas letanías predemocráticas aquí –y lo digo con cariño, ¿eh?, pero son letanías democráticas–, que no sé si contestarle o ponerme a rezar, a rezar ante la sagrada lengua propia. Esto es lo malo de hacer poesía en estas cosas; en estas cosas hay que hacer derecho. Repito de nuevo: las lenguas no tienen derecho, los tenemos nosotros, las personas concretas. Y voy a ello.

Decía el representante de CiU que se están dirigiendo a un auditorio lejos de aquí. Y debo decirle que tiene usted razón –tiene razón. Se lo decía a ellos, pero yo también me siento implicado. Nos estamos refiriendo a todos los que no están aquí. Porque aquí no están muchísima gente, cientos de miles de personas de Cataluña que no se imaginan este espectáculo.

Yo no sé si el señor Montilla sería capaz de repetir cada una de las cosas que se han dicho aquí cuando va a una casa regional, cuando va a tomar unos vinillos por ahí, con sus paisanos de Córdoba. Yo no lo sé, pero desde luego, si lo hiciese –si lo hiciese–, en las próximas elecciones municipales no tendría ni la mitad de votos que ahora tiene.

Por lo que he escuchado en esta cámara, este Gobierno seguirá persiguiendo y multando a la gente, a todos los ciudadanos de Cataluña que no se arraiguen al totalitarismo lingüístico que hay aquí; porque esto es una inquisición lingüística, esto es una auténtica inquisición lingüística.

Señor Montilla –lo digo en su ausencia, porque parece que no quieren..., decirlo–, le recordaremos cada día, pero cada día, aquí, en el Parlamento, en la calle, en los bares, en donde haga falta, que se está multando y se está mintiendo a la vez. Se está multando, porque llevamos 337 multas desde el año 2003, precisamente desde que el tripartito se puso en marcha, y 225.225 euros –que te faltaron estos 225, que siempre son importantes– de multa a todos estos comercios o comerciantes.

La mentira en este sentido es una evidencia. El otro día, en el Pleno, el vicepresidente, el señor Carod-Rovira, afeó la conducta de nuestro presidente, Albert Rivera, diciéndole que estaba mintiendo, que la Oficina de Garantías Lingüísticas no estaba sancionando a nadie. Y es verdad, las oficinas no están sancionando a nadie, pero desde luego sí que las oficinas están dando informes para que la Agencia Catalana del Consumo haga este tipo de sanciones. Por lo tanto, sí que se está sancionando por cuestiones lingüísticas.

Y por tanto no es de recibo, no es de recibo, de todos estos parlamentos que se han dicho aquí, «que queremos paz lingüística», cuando una de las partes, precisamente una de las partes, que está diciendo eso y está recriminando a la otra que no lo haga, resulta que es la que sí que de verdad está utilizando las lanzas. Nadie aquí, en Cataluña, está utilizando el castellano para multar a nadie; sí estáis utilizando vosotros el catalán para multar a personas que utilizan libremente algo que oficialmente les corresponde: utilizar el castellano como el catalán.

Es curioso, pero Cataluña, ahora mismo, como comunidad, ha retrasado tres puestos en todo lo que entendemos por industria y comercio; es decir, nos hemos empobrecido respecto a otras comunidades. Pero la industria de la lengua ha aumentado un montón; la industria se ha convertido..., esta industria de la lengua se ha convertido prácticamente en un parquin de funcionarios de filología y nacionalistas. Da, realmente, a mucha gente de comer.

Dice el representante de CiU: «No confongui la defensa del català amb la persecució del castellà.» Bueno, le voy a poner un ejemplo. Ciudadanos tenemos dificultades, solo somos tres; somos los más débiles de la cámara. A partir de mañana vamos a exigir, por esta debilidad, que todas las presidencias de las comisiones nos correspondan, a ver si somos un poco más poderosos. Y yo le digo –que no confunda, ¿eh?, no confunda, ¿eh?–: la experiencia o la exigencia de las presidencias no es porque Ciudadanos quiera fastidiarles a ustedes, al resto de la cámara que son más poderosos; no, no, solo es que somos más débiles, y no queremos perjudicarles, solo queremos no desaparecer o ser tan vapuleados por ustedes. Si utilizamos los criterios, los tenemos que utilizar siempre con criterios de no contradicción. Porque una ley, para que sea respetable, piénsenlo, para que sea respetable, tiene que ser justa, y para que sea justa, tiene que ser universal, si no, no es justa.

Vamos a ver, si ustedes pueden poner un cartel solo en catalán, ¿por qué no lo puedo poner yo solo en castellano si quiero? ¿Qué razón hay para que ustedes, que son ciudadanos como yo, determinen, en nombre de que tienen una mayoría, determinen que eso es lo justo? Eso no es lo justo. Eso es inquisición de la mayoría sobre una minoría, porque desde un punto de vista lógico no es justo. Y lo podéis entender perfectamente; lo que pasa, que no lo vais a admitir. Ya sé que aquí da lo mismo lo que digamos y los argumentos que hagamos, pero yo también quiero decir aquí, en este sentido, que es posible que venzáis, que venzáis durante un tiempo, pero nunca venceréis –nunca venceréis. ¿Os suena la frasecita?

La Proposición de ley de modificación de la Ley de política lingüística, de 1998, que propone el Grupo Popular de Cataluña, nosotros la vamos a apoyar. Y la vamos a apoyar, porque de vez en cuando tienen razón. Otras veces hemos apoyado a Esquerra, al Gobierno en general, etcétera, e incluso a CiU. En este caso apoyaremos... (*Remor de veus.*) En este caso os apoyaremos a vosotros.

Y es que es evidente: el artículo 32, en su apartado 3, es el arma para sancionar. Les pongo un ejemplo de incoherencia y de mentiras –y lo vamos a llevar por toda Cataluña. En 1997, el señor Narcís Serra –creo yo que es socialista, reconocido– repartía por las casas regionales que la ley que se iba a aprobar no contemplaba sanciones. Les engañó. Y ahora ustedes, desde el Gobierno, están sancionando cada vez más. Les recordaremos a todos sus votantes, cada día, insistentemente, que les están engañando y mintiendo, que no les voten. ¡A ver si reaccionáis de una puñetera vez! (*Pausa.*) Perdón, si es que eso ofende. Yo pienso que no, pero, en fin...

Quiero recordar también, a propósito de la mentira, que se nos recriminó por hacer esto, en el último Pleno se nos recriminó que no cumplíamos la ley y que lo que teníamos que hacer era cumplirla. Miren, nosotros siempre hemos cumplido la ley. Nunca, nunca nos podrán decir que la hemos dejado de cumplir. Pero ustedes –por ejemplo el señor Carod-Rovira, que no está– no la han cumplido en algunas ocasiones. Y le voy a recordar algunas.

Por ejemplo, el Gobierno actual –no lo ha hecho antes, no lo está haciendo ahora–, el apartado 2, del artículo 21 de la Ley de Política Lingüística, esta que ustedes han hecho, de 1998, no lo está cumpliendo –no lo está cumpliendo. No se lo voy a relatar para no perder el tiempo.

No han cumplido, por ejemplo, tres preceptos, en este caso tres sentencias de la Sala de lo Contencioso Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que son del 14 de septiembre de 2004, del 17 de febrero de 2005 y del 24 de noviembre del 2005, en que se insta al Gobierno de la Generalitat a incluir las correspondientes casillas en la hoja de inscripción de principio de curso para que los padres puedan señalar en que lengua querían que sus hijos estudiaran. No lo están cumpliendo. Y están incumpliendo las lecturas de jueces, y eso es un delito, es prevaricación.

Les pongo un ejemplo más. No han acatado, señores de Esquerra Republicana, muchas veces, la Ley de Bandera. Han incumplido la Constitución en materias lingüísticas. El último Once de Septiembre quemaron públicamente constituciones, vamos, libros de la Constitución española. Y, sin ir más lejos, el señor Joan Rida, si cogen y salen al parque móvil ahora mismo..., el «CAT» tapa una «E», de España. (*Veus de fons.*) Y usted también.

Bien, yo no digo... (*Remor de veus.*) Yo no digo que esto esté bien o mal...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

...solo digo que ustedes están incumpliendo la ley, y sin embargo tienen la poca vergüenza de recriminarnos a nosotros...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Robles Almeida

...que la incumplimos. (*Remor de veus.*) Perdón, señor presidente, acabo.

Les recuerdo la frase que les decía antes. Es posible que, de momento, vengán, pero no nos van a convenir nunca, y vamos a luchar por denunciar estas cosas constantemente.

Gracias; gracias, señor presidente.

El president

En qualsevol cas, perquè en quedi constància, l'article 185 del Reglament recorda que és important no pronunciar expressions que siguin inconvenients al decòrum de la cambra. Ho dic perquè ho tinguin present en les futures intervencions que facin.

(*El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*) Senyor Robles, digui... (*Pausa.*) Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Sí, señor presidente. Si por cualquier cosa que he dicho alguien se ha sentido ofendido –me remito al contenido y no a la forma–, le pido disculpas.

(*Pausa llarga.*)

El president

Senyores diputades i senyors diputats, hauríem de procedir a la votació... (*Remor de veus. Pausa.*)

Posarem a votació l'esmena a la totalitat dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Que quedi clar que el que es posa a votació és l'esmena a la totalitat.

Comença la votació.

Aquesta esmena a la totalitat ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 vots en contra.

Atès que ha estat aprovada, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, especialment en matèria de política interior (tram. 300-00022/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, especialment en matèria de política interior. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Daniel Sirera.

(*Pausa.*)

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació..., miri, senyor conseller, el que passa (*remor de veus*) en el seu departament...

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyor Sirera. Si us plau, senyores i senyors diputats, prego que deixin intervenir

en les millors condicions possibles el portaveu del Grup Popular. Segueixi.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Li deia, honorable conseller, que el que passa en el seu departament, en concret pel que fa referència al Departament d'Interior, crec sincerament que no té nom, no? Ja sabem que vostè utilitza aquest departament com a plataforma per aconseguir que el seu partit obtingui millors resultats electorals, o, com a mínim, això és el que vostè mateix ha declarat recentment, no?

Però mentre vostè es dedica a utilitzar el seu càrrec per fer campanya per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i..., bé, tota la resta, els problemes de seguretat augmenten a Catalunya; les seves ocurrències, senyor conseller, es multipliquen, i cada dia esmorzem amb una nova història per no dormir en què vostè és el protagonista, no?

Però si m'ho permet, senyor president, senyores i senyors diputats, abans d'entrar en matèria, vull aprofitar aquesta intervenció per manifestar públicament el reconeixement del nostre grup parlamentari a la tasca que desenvolupen els diferents cossos policials que operen a Catalunya, i més concretament volem agrair i honorar la memòria de Juan Manuel Muñoz, el membre de la Guàrdia Civil que el passat 1 de març va morir a Salou en evitar el segrest d'una parella de joiers.

Entrant ja en matèria, honorable conseller, són moltes les preguntes que ens fem, no?, i tenint en compte a més a més que els tres grups que li donen suport –no sé ben bé per què, no?, ja ens ho explicarà, no?– en les darreres comissions de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana s'oposen que vostè vingui a explicar-nos, doncs, les línies del seu departament en aspectes concrets que nosaltres li fem..., és pel que tenim una certa feina acumulada d'un seguit d'extremes que apareixen dia a dia en els mitjans de comunicació i sobre els quals vostès no donen cap mena de resposta. Ja li avanço que si no ens dóna les respostes convenients avui, doncs, haurem de fer-li preguntes en comissió i tot el que sigui necessari perquè vostè d'alguna manera, doncs, pugui venir al Parlament a explicar això que estem veient a través dels mitjans de comunicació.

Jo li faré un seguit de preguntes, honorable conseller, i vostè espero que en pugui prendre nota –si és que no les pot retenir, perquè són unes quantes– i ens pugui anar contestant el màxim possible.

No, nosaltres volíem saber, per exemple, senyor conseller, què està passant amb aquestes classes que s'estan donant a la Comissaria Central dels Mossos d'Esquadra a empresaris i propietaris d'oci nocturn, no? Ho dic perquè, a banda de la perplexitat que genera aquesta situació, i que fins i tot ha motivat la queixa de l'anterior director general de Joc i Espectacles, que ha dit que això era una situació il·legal, vostè en una roda de premsa en aquest Parlament va dir que era normal que els Mossos cobressin per fer això. I després la mateixa Policia de la Generalitat va dir que no era cert, que no cobraven per fer això. I, per tant, si els empresaris diuen que paguen, vostè diu que es cobra, els Mossos diuen que no es co-

bra... Bé, aquí hi ha un problema, perquè si algú paga i després no sabem on van els diners... Com a mínim seria bo que vostè expliqués si cobren, si no cobren, i, en tot cas, qui cobra i per què s'estan donant aquests cursos, no?

També ens agradaria que expliqués aquesta nova ocurrència perquè es puguin incorporar mossos immigrants al Cos de Mossos d'Esquadra, no? Vostès pagaran un sou i els cursos de preparació previs a l'entrada dels mossos a l'Escola de Policia de Catalunya. Un fet inaudit, senyor conseller. Miri, si vostè vol potenciar el fet que s'incorporin mossos d'esquadra amb coneixement de llengües i de cultures estrangeres, faci el que fa qualsevol país normal i democràtic del món, posi-ho com un mèrit en la convocatòria dels mossos, però no vagi amb diners de tots fent competència deslleial a les empreses que es dediquen a fer aquests cursos i posant en una situació d'una certa discriminació aquells mossos que no tenen aquestes característiques, no?

Pot explicar-nos també, honorable conseller... –perquè aquest no és un tema que se n'hagi parlat gaire i a nosaltres ens preocupa, no?–, pot explicar-nos aquesta ocurrència del Departament de Treball que vol posar els mossos d'esquadra a controlar les obres i a vetllar per la salut i la higiene en el treball? Pot dir-nos si això que va anunciar la consellera de Treball és cert o no és cert? Perquè, home, tenint com tenim Inspecció de Treball, posar, sincerament, els mossos d'esquadra a fer això..., crec que no és una funció que la llei atorgui als mossos d'esquadra.

Pot explicar-nos també, senyor conseller, per què el senyor Amadeu Recasens, responsable del Centre d'Estudis de Seguretat, abandona la seva responsabilitat en el Departament d'Interior? Ens pot explicar què està passant en el Departament d'Interior, senyor conseller?

Pot explicar-nos..., avui ho ha dit a la sessió de control, no?, que estan parlant, estan veient com poden regular la segona activitat. Ens pot dir per què no es regula d'una vegada? Perquè vostè sap perfectament què és el que els passa als mossos d'esquadra si se'ls declara una invalidesa total en funció de la seva activitat. S'han de buscar la vida, senyor conseller. Porten tres anys al Govern. Jo crec que ha arribat l'hora de regular la segona activitat d'una manera ràpida.

Pot donar-nos alguna explicació al fet que els Mossos d'Esquadra no poguessin muntar un dispositiu especial al·legant manca de temps i efectius per tal d'agafar *in fraganti* uns estafadors després que un advocat de Barcelona es presentés a la Comissaria Central dels Mossos dient que ell s'oferia per fer d'ham per tal que els mossos poguessin agafar-los i la resposta va ser que no tenien ni temps ni efectius? Pot explicar-nos què està passant, senyor conseller?

Pot explicar-nos, honorable conseller, també, quina és la seva proposta de legalització de les drogues per acabar amb el narcotràfic, vostè, que és el conseller d'Interior? (*Veus de fons.*) Clar, clar, senyor Ferran; és que tenim un «conseller perdigonada», hem de fer una «interpellació perdigonada», perquè és que no té una política clara en matèria d'interior; va dia a dia fent noves ocurrències, fent plantejaments, se'n va a TV3 –no té temps de

venir al Parlament, però va a TV3— i diu en un programa de màxima audiència, i per cert en horari infantil, que el millor que s'ha de fer a Catalunya és legalitzar totes les drogues per acabar amb el narcotràfic. La consellera de Salut diu que això és una barbaritat i m'agradaria saber, honorable conseller, doncs, si és una barbaritat o no ho és. Què en pensa, vostè, no?

Ens pot explicar també, senyor conseller, quines són les raons per les quals la Inspecció de Treball està investigant dos mil contractes de professors i col·laboradors de l'Escola de Policia de Catalunya? Perquè nosaltres hem volgut que vingués vostè a explicar-ho i els grups que li donen suport no han volgut, no?

I també volem que ens expliqui quins són els problemes de coordinació policial amb la resta de cossos i forces de seguretat, no? Perquè nosaltres fa tres anys que denunciem aquests fets, vostès sempre havien dit que no hi havia cap problema en matèria de coordinació, i l'altre dia el senyor Olmos, que ens acompanya des de la tribuna, director general de la Policia, es va «despatxar» en un programa de TV3 dient que, bé, doncs, que és veritat que hi havia manca de coordinació i que, per tant, això ara s'arreglarà, no? Per tant, volem saber com s'arreglarà, perquè, home, si vostès diuen que no n'hi ha i després el director general diu que sí que existeix aquesta manca de coordinació, sembla una mica com allò de l'altre dia, no?, que no hi havia dèficit d'efectius i de sobte arriba vostè i tenim un dèficit de mil agents del Cos de Mossos d'Esquadra, no?

Per cert, senyor Olmos, ja sé que no és vostè aquí, però no deixa de sorprendre o no sé com des del Govern es vol tranquil·litzar els catalans dient que «escolti, no es preocupin, no?», perquè les bandes organitzades que operen a Catalunya són de segon nivell», va dir vostè, no? Home, doncs, menys mal, no?, menys mal que són de segon nivell, no?, perquè si fossin de primer nivell hauríem de córrer, no?

Per cert, senyor conseller, l'altre dia també el senyor Olmos, tot un filó, va negar que Catalunya sigui un paradís de les bandes de delinqüents i estafadors. Jo li demano, honorable conseller, que contesti qui menteix, si el senyor Olmos o menteix la Interpol, que va denunciar que Catalunya s'estava convertint en un paradís dels principals grups d'estafadors d'Europa.

Senyor conseller, l'altre dia es va celebrar la primera Junta de Seguretat de Catalunya sota el mandat del president Montilla. Esperem que aquesta junta es pugui celebrar de manera sovintejada, no com quan el senyor Montilla era alcalde de Cornellà, que convocava la junta local de seguretat cada tres o quatre anys. Per tant, jo crec que fóra bo que, ja que és president de la Generalitat i hi han problemes de seguretat, doncs, tingués a bé, doncs, convocar-la de manera més sovintejada, no?

El tema de les hores extres, no? Vostè va anunciar a bombo i plateret: «Demanarem al Govern central que ens pagui les hores extres.» I la resposta del ministre d'Interior és: «Escolti, ja ho veurem, ja ho veurem; ho estudiarem», va dir, no?

Bé, nosaltres el que volem també és saber si vostè en aquesta Junta de Seguretat va exigir que el Govern d'Es-

panya, doncs, incorpori i porti a Catalunya més membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Sé que en aquesta Junta de Seguretat vostè ha aconseguit una fita històrica: a partir d'ara els mossos s'incorporen als centres de cooperació de les fronteres francoespanyoles, això sí, només com a observadors. Jo li demanaria, senyor conseller, que procurés que..., potser, aquests mossos que estan com a observadors a la frontera, potser farien més servei a Ciutat Vella controlant la seguretat, no?

I acabo, senyor president, demanant-li que ens expliqui quina és la seva política, també com a responsable d'Interior, en matèria de joc, no? Perquè vostès han aprovat una nova modalitat de joc, l'anomenat «Binjocs», que segons..., per cert, les mateixes entitats a les quals vostès demanen consell en matèria de joc han anunciat públicament i han denunciat que aquesta nova modalitat fomenta la ludopatia. I, per tant, senyor conseller, també ens agradaria saber quina és la seva posició respecte d'això.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. L'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, senyor Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor Sirera, gràcies per la seva interpellació. Vostè s'ha intentat curar en salut, ja, dient que era una «interpellació de perdigonada». Jo tinc dues sensacions, amb la seva..., amb les interpellacions que vostè fa: «perdigonada», ho ajunta tot..., «no sé quina és la seva política de seguretat...»; evidentment, demana la dimissió fins i tot abans que prenguéssis possessió, devaluant el que és una dimissió parlamentària. Es va votar una dimissió parlamentària fa tres setmanes, que ni els mitjans de comunicació se'n van fer ressò, perquè era ridícul demanar-la, ridícula. I això devalua el Parlament, però el devalua a vostè. Vostè va demanar una dimissió al final de la legislatura a la Montse Tura i ha demanat dimissions pràcticament a la setmana d'estar...

Miri, si ho faig tan malament, difícilment puc treure rèdits electorals. O sóc ximple o no quadra, això. Si ho faig tan malament, com puc treure rèdits electorals? Vostè deia per què ho faig, això, no? La pregunta és: per què fa vostè això? Miri, la notorietat, en la vida parlamentària, és un motiu, no?, d'iniciatives parlamentàries. Però la notorietat, els intents de molta notorietat, amb indocumentació i amb demagògia, en seguretat és perillosa. I vostè, permeti'm, en moltes de les coses que ha dit té un nivell d'indocumentació que ho hauria de repensar per sortir aquí. I no es pot fer política d'oposició simplement carregant el fusell de la perdigonada amb notícies sense comprovar d'alguns mitjans de comunicació —d'alguns mitjans de comunicació. No es pot fer, això, senyor Sirera.

I en la seva intervenció, a més a més, no ha parlat globalment de què està passant amb la seguretat? Què està

passant, senyor Sirera, en aquests moments? Hi ha fet alguna referència? Està pujant, està baixant? Quin diagnòstic fa de l'actuació?

Jo li donaré algunes xifres, perquè tinc l'obligació, en primer lloc, de donar-les, no? Miri, l'any 2006, en comparació amb el 2005, l'increment de delictes i faltes ha estat de l'1,21 per cent; han disminuït els delictes en el 0,15 per cent, i hem incrementat els casos resolts de 71.000 a 73.000.

Jo vaig dir en la meua compareixença i en la interpellació que Catalunya era un país raonablement segur. Avui ho torno a dir: Catalunya és un país raonablement segur. El ministre Rubalcaba va dir una cosa més..., va anar més enllà; va dir que Catalunya era, en els països de la Unió Europea, un dels països amb més baix nivell de criminalitat.

I li puc donar les xifres, evidentment, del gener i febrer d'enguany. I m'agradaria que vostè digués què li sembla, si li sembla bé, si li sembla malament, què opina? Miri, comparant les dades del gener i febrer del 2007 amb les del 2006 l'increment de delictes i faltes és del 0,73 per cent, per sota de l'increment demogràfic. Amb algun problema: s'han incrementat, per exemple, en aquests dos mesos de forma important els robatoris amb força en l'interior dels vehicles. I el nivell de resolució dels delictes i faltes ha passat del 38 al 41. Però hem fet una operació Nansa, que vaig anunciar en el Parlament, que del 15 de gener al 28 de febrer dona els següents resultats: fets localitzats –és a dir, delictes i faltes–, han disminuït en el 2,18 per cent; s'han resolt més del 5,92 per cent, i de detencions hem passat de 279 a 329. M'agradaria saber què en pensa: si li sembla bé, si li sembla malament... Quan dic això no vull fer absolutament cap mena de valoració cofoista ni dir que tot està bé. No, no, mentre hi hagi un sol delicte, cal actuar. Però m'agradaria molt que vostè reconegués que en aquests moments no només els cossos i Mossos d'Esquadra estan actuant amb la seva dinàmica normal, sinó que en operacions especials estem fent front a nous tipus de delictes.

I també, parlant de seguretat, i possiblement també com a conseqüència de l'operació Nansa, amb els controls que s'estan fent, hi ha hagut una disminució important dels accidents de trànsit mortals, també.

Per tant, senyor..., hi ha hagut operacions importantíssimes, que em sobta que vostè no mencionï, no? Fa molt poc hi ha hagut una xarxa..., una «redada» d'una xarxa de distribució d'heroïna amb quaranta-cinc persones detingudes. Fa quinze dies, una operació –quan parlava de coordinació, que després m'hi referiré...–, amb la Guàrdia Civil i la Policia Nacional, de trenta-vuit albanokosovars. I tot això s'està fent amb esforç i risc. Jo he d'anunciar aquí avui que proposaré, i així ho he comunicat ja, que al guàrdia civil mort, Juan Manuel Muñoz, se li concedeixi la medalla d'or el Dia de les Esquadres de Catalunya. I també vull dir aquí que desitjo una recuperació ràpida al mossos d'esquadra Òscar González, que ahir va ser ferit, i que estic segur que vostè també comparteix absolutament amb mi.

La Junta de Seguretat. Miri, la Junta de Seguretat va ser una junta políticament molt i molt important –molt i molt important. I li ho explicaré, li explicaré per què.

Primera, perquè és una junta de seguretat, d'acord amb el nou Estatut, presidida pel senyor Montilla. Segona, perquè és una junta de seguretat que pren acords importants.

Vostè em preguntava per la coordinació entre les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Jo del que diu el senyor Olmos no li contestaré, i no està bé que vostè mencionï algú que no pot contestar aquí. És a dir, m'ho pregunta a mi, jo li dic la meua opinió.

Miri, en aquesta junta de seguretat hem aprovat un protocol per primera vegada –per primera vegada– de coordinació operativa policial –per primera vegada. Això vol dir el següent, simplificant vol dir: d'una banda, un comitè de coordinació policial presidit per part de l'Estat pel delegat del Govern i per part nostra pel secretari de Seguretat Pública; una comissió de coordinació policial amb els comandaments dels cossos policials, i en tercer lloc, un protocol de funcionament diari, amb reunions, que ja s'estan fent, mensuals. Això no havia passat mai, senyor Sirera, i mai els governs centrals anteriors havien acceptat formalitzar i escriure un protocol de comens hem de relacionar entre els Mossos d'Esquadra i la Guàrdia Civil.

En aquesta mateixa Junta de Seguretat vam aprovar un protocol en matèria d'estrangeria. I vam fer una altra cosa importantíssima, senyor Sirera: el 14 de setembre, en la primera junta de seguretat després de l'aprovació de l'Estatut, d'acord amb allò que diu l'Estatut, que Catalunya pot intervenir en la política antiterrorista, es va signar un protocol antiterrorista. I des de fa un mes i mig, senyor Sirera, per primera vegada –per primera vegada– a la història de la Catalunya moderna, hi ha una col·laboració, un transvasament d'informació de polítiques antiterroristes i una coordinació policial en matèries antiterroristes. Jo no sé si a vostè això li sembla poc, no ho sé; la valoració que vostè en fa, no la sé. Jo políticament crec que és una fita històrica.

I, a més a més, en els centres de cooperació policial no és que estiguem d'observadors: estem com està tothom; el que passa, que aquests centres no són centres operatius, són centres informatius, amb un conveni transfronterer entre Espanya i França.

I amb relació al finançament dels Mossos, miri, ja li ho dic claríssimament: el conveni dels Mossos d'Esquadra amb l'Estat del 2007 no el signarem –no el signarem– si no hi ha un reconeixement per part del Govern central de fer front a una part o a totes les despeses extraordinàries. I el ministre Rubalcaba no és que digués: «Ja ho veurem.» No, no, la Junta de Seguretat, amb l'acord de tothom –de tothom–, va decidir posar en marxa una ponència tècnica per revisar el finançament dels Mossos d'Esquadra.

Per tant, fixi's quin nivell d'indocumentació que vostè té. Vostè em pot dir: «És que no m'ho han explicat.» Pregunti primer, com ha fet, però no faci judicis d'intencions; no faci judicis d'intencions dient coses que simplement demostren la seva ignorància en aquest tema.

Aniré ara a algunes de les preguntes que vostè m'ha anat fent, no? (Pausa.) Aquesta no la hi contestaré, la hi contestaré després.

Començant per la de les classes dels mossos d'esquadra a les empreses, què passa? Passa una cosa molt fàcil: una organització empresarial dedicada a qüestions d'oci demana, en definitiva, classes de formació. Això es fa amb una primera tanda de quatre sessions –març, abril, maig del 2006– a l'Escola de la Policia, i se'n fa una segona tanda ara. Quina és la diferència? Que la primera es fa als locals de l'Escola de Policia, i la segona es fa en una àrea bàsica d'alguna comissaria, perquè l'Escola de Policia en aquells moments no té això.

Cobren o no cobren? Jo el que vaig dir i sostinc ara, que evidentment que hem de cobrar –evidentment que hem cobrar–, evidentment. Si vostè em pregunta, a més a més, si els mossos han cobrat, no, els mossos van dir que no cobraven, però en aquest curset de formació no només hi van participar mossos: hi van participar persones de Salut i persones de la Direcció General del Joc.

I, per tant, quin problema hi ha? No «quin problema»; hauríem d'estar contents que una organització empresarial s'adreci a l'Escola de Policia dient que volen donar..., volen classes per a aplicació del reglament i la seva normativa, i que hi vagin Mossos, Joc i Salut, i que, en definitiva, els mossos, pel que sigui, van decidir no cobrar. Quin problema hi ha? És que a més s'hauria de cobrar.

Una segona pregunta, no?: si una persona va fer una denúncia, va anar a la policia... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) La hi contesto després, aleshores.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Saura. Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, quan algú del meu grup parlamentari sigui conseller d'Interior, ja li deixarem que vostè faci preguntes des de l'oposició, no? Ara qui pregunta som nosaltres, i vostè ha de respondre, eh? I per tant, senyor conseller, jo li demano de debò que contesti les preguntes que fem i no es refereixi o no faci ara el que no va ser capaç de fer fa tres mesos quan li vaig fer la interpellació, no? Si no va saber defensar el seu posicionament polític, no aprofiti ara una altra interpellació per contestar-me el que no va ser capaç de contestar-me en aquell moment, senyor conseller, no?

Miri, li passaré per alt algunes acusacions d'ignorància que vostè m'ha fet, no? No li tinc en compte perquè puc entendre que vostè estigui certament nerviós i preocupat pel que surt cada dia en els mitjans de comunicació. Crec que és poc senyor, si vol que li digui la veritat, fer aquest tipus d'acusacions, no? I a més a més poc democràtic, senyor Saura, perquè jo no li hauria fet aquesta interpellació si vostè i el seu grup parlamentari, els tres grups que li donen suport, haguessin votat favorablement les sollicituds de compareixença que vam fer en la darrera Comissió de Justícia. I per tant, si vostè hagués pogut comparèixer, nosaltres hauríem fet les preguntes que consideràvem oportunes i ara no hauríem d'estar aquí barallant-nos ni fent les preguntes en el poc temps que dona una interpellació.

En qualsevol cas, li vull dir una cosa: és cert que li vaig demanar la seva dimissió, no?, i ho farem tantes vegades com ho considerem oportú. En qualsevol cas, també li vull dir una cosa, senyor conseller: nosaltres vam demanar la seva dimissió, però no vaig ser jo qui li va dir en públic que vostè no podia ser conseller d'Interior perquè el Departament d'Interior tenia massa secrets perquè estigués en mans d'Iniciativa per Catalunya; no vaig ser jo, conseller, va ser una persona que seu a la seva dreta en la bancada del Govern. I, per tant, anem en compte amb determinades acusacions, perquè potser té vostè el mateix enemic a casa, no?

Vostè també em diu que no puc fer això, no?, que no puc venir aquí i fer-li preguntes... A més a més, ha dit una cosa lletja, molt lletja, no?, que publiquen determinats mitjans de comunicació. Ja m'explicarà vostè, bé, aquesta mena de separació entre uns mitjans que potser són bons i altres que són dolents, no? Però, miri, el que no li passo, senyor conseller –democràticament li ho dic, eh?, i de bon rotllo també li ho dic–, el que no li passo és que vostè pugui en aquesta tribuna del Parlament, s'adreci al meu grup parlamentari i ens digui que el que no podem fer és fer-li preguntes. Això, no li ho tolero. I que em digui que no és de rebut que nosaltres vinguem aquí a fer-li preguntes sobre coses que apareixen en els mitjans de comunicació... Escolti, vostè ha de decidir com hem de fer la nostra oposició? Vostè ha de decidir si el Grup Popular o qualsevol altre grup d'aquesta cambra li ha de preguntar per temes que apareixen en els mitjans de comunicació, que poden tenir coses que poden ser, doncs..., no dic «corrupcions», però coses que com a mínim s'han d'explicar, senyor conseller.

Vostè ha dit en una roda de premsa en el Parlament que es cobrava per aquestes classes, i els mossos han dit que no es cobrava. (*Veus de fons.*) No, no ho ha explicat; com tampoc ha explicat si menteix la Interpol o menteix el senyor Olmos. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... Com no ha explicat les preguntes que li he fet sobre les inspeccions de treball. No ens ha explicat, senyor conseller, per què està marxant el senyor Recasens. No m'ha explicat què pensa fer amb la segona activitat dels mossos. No m'ha explicat l'episodi, certament curiós, de la proposta de legalització de les drogues. Vostè va anar com a conseller d'Interior a aquella entrevista a TV3, i el portaveu del seu grup parlamentari va dir que va fer aquestes declaracions com a president d'Iniciativa per Catalunya. Escolti, no aprofiti l'espai que li dona ser conseller per fer partidisme. No ho faci, senyor conseller.

En qualsevol cas, miri, nosaltres li demanem i aprofitem per demanar-li una altra vegada una aturada tècnica del desplegament dels Mossos d'Esquadra. Ho hem fet reiteradament i ho tornarem a fer. Però és que sap què passa, senyor conseller? Que no ho diu el Partit Popular, que s'ha d'aturar un parell d'anys del desplegament. Ho diu el Partit Popular i ho diuen el 70 per cent dels mossos d'esquadra. Però sap què, senyor conseller? També ho diu el senyor Joan Unió. El senyor Joan Unió, exmajor dels Mossos d'Esquadra, quan deixa la seva responsabilitat, diu textualment: «Ara allargaria el temps de desplegament dels Mossos en el territori.» Per tant, ho diuen els que saben de debò el desplegament: ho diuen

els mossos que viuen cada dia el problema de la seguretat al carrer, al territori, i ho diu el màxim responsable dels Mossos, una persona que coneix perfectament el desplegament, i vostè ho sap perfectament, no?

Per tant, anem en compte, no fem volar coloms, senyor conseller, sigui coherent i, de debò, deixi les ocurrències –deixi les ocurrències. Governi, faci una política de seguretat seriosa. I sobretot, conseller, no faci el que ha fet aquests dies, no digui que això de ser conseller d'Interior li anirà bé per a les eleccions. Mai en aquest país algú havia utilitzat de manera tan barroera la seva responsabilitat com a conseller en benefici del seu partit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Senyor Saura, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies. Aquest és un exemple, no?, de les... –voldria dir «mentides», no dic «mentides», no?–, de les falsejades a mitges que es diu. Diu, el senyor Sirera diu: «Ara allargaria el temps de desplegament dels Mossos en el territori.» El senyor Unió el que diu és: «En el seu moment, si hagués de decidir, ho allargaria. Ara no ho faria.» Per tant, el senyor Unió està dient que ara... Vol que li ho llegeixi? (*El Sr. Sirera i Bellés intervé sense fer ús del micròfon.*) No, però és que a part del titular, a part del titular, a dintre hi han escrits; no em llegeixi el titular i no em llegeixi... El senyor Unió diu el següent: «Si ara hagués de prendre la decisió, la faria més llarga. Però ara no es pot aturar el desplegament.» Ara... Senyor Sirera... (*Veus de fons.*) Senyor Sirera, la junta del juny del 2003, la Junta de Seguretat, governant el Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió, quan el desplegament estava previst acabar l'any 2010, el senyor Acebes i el senyor Mas van decidir el 2008. I es va presentar aquí aquest acord, i hi va haver un diputat que va dir que era entusiasta, l'acord. Aquest diputat, saben qui era? El senyor Sirera –el senyor Sirera.

És a dir, en aquells moments es pren una decisió d'avançar el desplegament absolutament electoralista, a quatre mesos (*remor de veus*) de les eleccions autonòmiques, s'avança un parell d'anys sense explicació, amb una presència inaudita, i hi ha un diputat aquí, que té una intervenció escrita en el diari de sessions, que diu que això és meravellós..., que és entusiasta –meravellós no, perdó, entusiasta–, que és el senyor Sirera. I el senyor Sirera ara surt llegint-ne només el titular –llegeixi-ho tot–, intentant dir una cosa que no diu el senyor Unió.

Contesto a les seves preguntes. Miri, senyor Sirera, vostè no té cap obligació de contestar-me, reglamentàriament. Jo puc tenir tota la voluntat de preguntar-li políticament. Vostè pot no respondre, però jo li pregunto políticament –li pregunto políticament–, i vostè no contesta. Li dono unes dades de seguretat que vostè no contesta. (*Veus de fons.*) Vostè pot no contestar-me, però darrere de la no-contesta existeix un intent d'amagar que en aquests moments no hi ha un creixement, com vostès diuen quan no estan en el Parlament, amb relació a això.

I, miri, li he dit que hi havien coses indocumentades perquè són indocumentades, o mig falsejades, com aquesta. I, si no té la informació, no faci judicis. Em porta aquí cada setmaneta la interpellació; jo vindré encantat amb vostè, li contestaré les perdigonades; vostè demanarà dimissions cada setmana... Bé, farem tot això. I això ja forma part de la meua feina, no tinc cap problema. I, evidentment, la seva única política de seguretat és la política de l'aturada del desplegament. Miri, en aquests moments, s'estan fent les proves per a la promoció del 2008, i el 2008 s'ha acabat. Li queda un any, de dir això. No sé què dirà dintre d'un any. Quan hàgim fet el desplegament, no sé què...

Respostes a algunes preguntes concretes. Miri, la segona activitat no s'ha regulat des del començament dels Mossos; es regularà ara. Hi ha una taula de negociació i, abans del mes de juny, hi haurà una proposta de segona activitat, com mai hi ha hagut a Catalunya.

El tema de les ocurrències. Per vostè són ocurrències allò que per mi és una política de seguretat absolutament imprescindible. Per vostè és una ocurrència –una ocurrència, diu– que persones d'origen immigrant estiguin als Mossos d'Esquadra. Vostè hi està d'acord, o no? Vostè hi està d'acord, o no? (*El Sr. Sirera i Bellés intervé sense fer ús del micròfon.*) Per vostè és una ocurrència...

El vicepresident primer

Senyor Sirera, si us plau.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

...que els Mossos d'Esquadra puguin col·laborar amb els inspectors de treball en problemes de sinistralitat laboral. Home, doncs, potser un mosso d'esquadra, si veu, en definitiva, que una gent no porta el casc, pot fer-ho. Per què? Perquè els Mossos d'Esquadra, sempre, la seva obligació és perseguir delictes. I a vostè potser aquest delictes..., no sé si li agrada o no, que es perseguixi, no sé si li agrada o no; no sé si prefereix perseguir altre tipus de delictes. Doncs, tan important i prioritari és perseguir els delictes de seguretat com altre tipus de delictes.

En el tema de la coordinació, li ho he explicat: crec que el nivell de coordinació que tenim en aquests moments és esplèndid. Ho dic jo i ho diu el delegat del Govern i ho diu el ministre Rubalcaba. I els acords a què estem arribant serien impossibles sense coordinació. I aquesta és una altra informació que li dono.

Miri, el senyor Recasens no ens ha deixat, i no vull parlar del senyor Recasens. Li vam comunicar nosaltres que no, en aquests moments, pensàvem que el seu servei fos necessari per al departament. I ho dic aquí perquè vostè ho diu i perquè ha sigut una informació falsa, eh? I no vull dir res més del senyor Recasens perquè no m'agrada parlar de persones, però ja que vostè ho ha tret no volia callar perquè donés la sensació que el senyor Recasens ens ha deixat.

I en el tema d'aquest senyor que es va personar en una comissaria per explicar..., perquè es fes una operació po-

licial, va deixar un mòbil, se'l va trucar –tinc un informe que no tinc temps de llegir– repetidament en el mòbil, no va contestar, va dir després que estava a l'estranger. I quan se li va proposar fer l'operació va dir que en aquells moments ja no li interessava.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana (tram. 300-00025/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les actuacions necessàries per a millorar la seguretat ciutadana, que la presenta el Grup de Convergència i Unió, i per a la seva exposició té la paraula la senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies, senyor president. Honorable conseller, estimats diputats i diputades, es dona la circumstància que tornem a encadenar interpellacions sobre un tema que, si més no, ens servirà perquè algunes coses han sigut respostes almenys en part, no? Per descomptat, el nostre enfocament sobre la seguretat a Catalunya no és el mateix que el del Partit Popular, i em sembla que quedarà evident en el decurs de la interpellació.

Estem en els cent dies del tripartit 2. El president Montilla ha dit, amb relació a aquests cent dies, que és bo tenir complicitats a Madrid, que això ens ajuda a defensar l'autogovern. A nosaltres ens agradaria aprofundir sobre aquesta complicitat, a veure si aquesta complicitat és tal, qui és còmplice de qui, mirar a veure com es tradueix en matèria de seguretat i interior. I, sobretot en aquesta Junta de Seguretat, que es va produir fa dos dies i que ha començat a dir algunes de les coses que s'hi van parlar, ens agradaria que ens expliqués amb més profunditat, perquè lo que ens ha arribat a nosaltres, suposo que igual que al representant del Partit Popular, com als catalans, és lo que els mitjans de comunicació van dir, i no ens deixa molt bon gust de boca.

Vostè ens va demanar en la seva compareixença un pacte, que pactéssim sobre uns punts mínims si això era possible. I avui ens agradaria que ens expliqués quines són les actuacions que considera necessàries per a millorar la seguretat ciutadana a Catalunya; si aquestes actuacions ja les ha pogut dur a terme en aquests cent dies, i quina és la complicitat –si en van parlar–, perquè si aquestes actuacions formen part d'una línia i d'uns objectius bàsics i d'un eix del seu Govern, suposo que d'això se'n parlaria també a la Junta de Seguretat, que en reconeixem molt i molt la importància per lo que significa per a Catalunya i per a la possibilitat d'avançar en l'autogovern.

Per nosaltres la mà que vostè ens va brindar continua estesa perquè per nosaltres és important que el país avanci en temes de seguretat, amb o sense la complicitat de

Madrid, que no l'hem trobat gairebé mai, que l'hem hagut d'anar a buscar quan hem tingut majories que ens ho han permès, perquè teníem un cert pes que a Madrid li interessava, i ha sigut allí quan hem pogut fer avançar la policia nacional de Catalunya, quan hem aconseguit el desplegament, quan hem aconseguit efectius. I no ens agradaria que a vostès els prenguessin el pèl.

Vostè va centrar el seu discurs teòric en tres eixos i avui també ho ha tornat a repetir. I m'agradaria entrar-hi perquè va fer preguntes i jo sí que les hi vull contestar, encara que ja entenc que interpel·lem nosaltres i que vostè també ens contestarà.

Un: no hi ha inseguretat, o almenys la inseguretat que hi ha és acceptable i és una percepció. I aquesta és la declaració que surt també, després, dels titulars, de la Junta de Seguretat i que vostè ha dit ara. El senyor Rubalcaba també va dir que Catalunya estava en un paradís pel que fa als nivells de delinqüència. En què ho basen? Aquesta és la meua pregunta. Quins arguments? Les estadístiques ens donen números.

Bé, si vostè ens pregunta –ho va fer l'altre dia i jo ara responc– si creiem en aquestes estadístiques, si la pregunta és aquesta: «Les estadístiques que dona el Govern de la Generalitat les creiem?» Les que dona el Govern de la Generalitat, sí. Ara, si vostè em pregunta –per si ho fa després, ja li ho dic ara també– si crec que aquestes estadístiques reflecteixen la realitat sobre temes de seguretat a Catalunya, la contesta és clara i rotunda: «No.» I per què no els creiem des de Convergència i Unió? Ens dos motius, ens basem: En la percepció que tenen els ciutadans, que ens consta que quan van a la comissaria se'ls diu alguna cosa així com aquell cèlebre..., de Larra: «Torni vostè demà, que ara estic sol i no puc atendre la seva petició.» I també en què... –i això ho acaba de dir també fa un moment– el gran fruit d'aquesta Junta de Seguretat és la necessitat de coordinació. No existeix en aquest moment una base de dades comuna de la Policia Nacional, Guàrdia Civil i Mossos d'Esquadra que reflecteixi, per tant, què passa amb els delictes, què passa amb les denúncies, què passa amb els processos. En definitiva, que doni una base creïble per al nostre grup parlamentari i per a la societat catalana de què és lo que passa al carrer quan a la gent li roben, quan hi ha nous tipus delictuals, més violents, quan vénen bandes més organitzades i quan la gent al final se sent abandonada i ha de demanar a Madrid socors a través d'una pregunta que va formular el nostre grup parlamentari. Va ser el mateix Zapatero qui va dir: «Enviaré tres-cents guàrdies civils perquè ajudin Catalunya quan apareixen aquests nous fenòmens.» Per què? Perquè no tenim bastants mossos d'esquadra.

I ara vaig al segon punt del seu discurs. Hi ha un dèficit de mossos, reconeix. Benvingut, perquè ho vam estar dient tota la legislatura passada i se'ns deia que això era demagogia i que estàvem jugant atiant el sentiment de por de la gent. Un dèficit que vostè diu de 650 mossos i que els sindicats xifren en 1.460. Pregunta: quina és la xifra?

Diu: «No passa res perquè tenim un dèficit però tenim solucions.» Vegem les solucions que ens proposa; a veure si ens agraden les solucions. També li contestaré i li

demanaré a veure si en té unes altres, perquè aquestes no ens agraden.

Solucions a curt. Dos solucions, va dir: operacions especials i hores extra. Doncs no ens agrada ni l'una ni l'altra. Operacions especials, per què no ens agraden? Perquè encara que hi destinin molts recursos econòmics, els recursos humans que hi destina són els mateixos i continuem tenint un dèficit. Hores extres, per què no ens agraden? Ens agraden puntualment però no com per solució al problema. El problema és gran; el nombre d'hores extres, extraordinari; la quantitat destinada, necessita que demani ajuda a Madrid per pagar-la. Home, els mossos d'esquadra tenen una vida familiar i laboral també, necessiten una estabilitat horària. No podem tenir un cos amb dèficit i a sobre castigar-lo fent hores extres d'aquesta manera. No és una solució. A curt, no és una solució, i eren les dos solucions que va donar. En té unes altres?

A mitjà i a llarg termini. El reconeixement del dèficit dels mossos d'esquadra no es fa fins al final de la legislatura, en plena campanya preelectoral, i és a la reunió de la Junta de Seguretat que s'aconsegueix que des de Madrid s'agafi el compromís de tres mil mossos més al 2015. Això és molt a llarg termini, però no són solucions per a la percepció d'inseguretat del ciutadà de Catalunya d'avui. I per al llarg termini, doncs, ja ho veurem, però hem de passar el dia d'avui primer.

Va dir –el tercer eix: «La política de seguretat és prioritària per a aquest Govern, i és prioritària», diu, «per dos coses, pels resultats i pel pressupost que hi dedico.» Pel resultat? Home, és prioritari per al Govern i encara no s'ha acabat el desplegament a Barcelona i estava fixat per al 2005? I al Baix Llobregat, quantes comissaries falten a Barcelona –m'ho pot contestar– per posar en marxa? En falten quatre? Són importants? Parlem, per exemple, d'una d'elles, la de l'Eixample, amb un índex important d'atenció al ciutadà? I les altres? És prioritària per a aquest Govern la política de seguretat i una manifestació de dos mil mossos d'esquadra? Com s'explica, dos manifestacions en cent dies? Com es pot explicar? Si té pocs recursos humans, no els té contents? I després pot dir aquí o als mitjans –si no ho saben traduir, però jo ara ho he escoltat– que això respon a una política sindical dels mossos d'esquadra? Home, la imatge dels Mossos d'Esquadra ens interessa de mantenir-la bé i forta, perquè han donat cos i sentit a la seguretat de Catalunya i han permès que els ciutadans de Catalunya es trobessin en uns índexs de percepció de seguretat bastant bona durant molt de temps.

L'altre criteri: «La prioritat la marca la dotació pressupostària.» Doncs miri, conseller, vostè ho ha dit abans i en això coincideixo, mentre hi hagi una víctima i hi hagi un delicte no podem parlar de resultats positius. No són resultats positius. Doncs, a què ens hem de referir? A la percepció de seguretat. I la percepció de seguretat no és bona. I més quan els dies abans de la Junta de Seguretat surten tota una sèrie de titulars –i els ho atribuirem als mitjans– que no li fan cap favor en aquesta percepció de seguretat. Quan surt lo de les drogues, això no surt als mitjans i amb un titular, surt a la televisió. Quan es fan declaracions sobre que no tenim efectius i que els anirem a buscar –titular d'*El Periódico*– fora. Bé, totes aquestes

declaracions no ajuden –no ajuden. El tema aquest dels Mossos - inspectors d'obres; a veure, si els mossos lo que fan és controlar que es compleixi la legalitat, això ho han fet tota la vida, des que van aparèixer com a Mossos. Doncs, si fan lo mateix no cal dir-ho, i si fan una cosa diferent –que és lo que pensa la gent i els empresaris– és quan es genera aquest problema.

Miri, de totes aquestes coses m'agradaria que em digués quina era la idea quan s'ha escapat tot això de les mans. De la Junta de Seguretat, la percepció que ens ha quedat és que no es va..., lo que s'ha dit abans, que sobre les hores extra es va ajornar; que sobre el dèficit d'agents no hi va entrar; sobre el cobriment de vacants, tampoc, i únicament es va arribar a aquest tema dels Mossos d'Esquadra al control duaner, que si considerem que hi ha un dèficit la gent pensa: «Ei, doncs, si en tenim un dèficit i les duanes en aquest moment tenen el sentit que tenen i estan cobertes per Policia Nacional i Guàrdia Civil, què hi han de fer?» Vostè deia que no era ben bé així.

Bé, ha parlat de protocols, de relació entre Mossos d'Esquadra i cossos de seguretat. Però si tota la vida s'havien entès! Potser és que en el tripartit I les relacions es van malmetre tant que ara s'ha de fer un manual de com s'han de saludar. M'agradarà que m'ho expliqui.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per donar resposta a la interpellació presentada té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada, li agraeixo també la seva intervenció. Sé perfectament que la seva política no coincideix, no té res a veure amb la política del Partit Popular, i sobretot perquè estem d'acord a acabar el desplegament en els terminis que ens havíem fixat.

No, jo no he dit que no hi ha inseguretat. No ho he dit mai, això –no ho he dit mai. Jo he dit que la inseguretat està estancada. He dit això. Però he dit una altra cosa –l'he dit sempre i l'he tornat a dir avui–: «Mentre hi hagi un sol delicte o una sola falta, els Mossos d'Esquadra han d'actuar.» Per tant, si jo digués que no hi ha inseguretat, que no hi han casos de delictes, vaja, estaria fora del món. Evidentment que hi han delictes, ara, sempre, a tot arreu. I del que es tracta és d'actuar policialment, entre altres iniciatives, per disminuir això.

En el tema del dèficit, miri, potser hi ha un cert embolic. El dèficit..., d'una banda –ho dic per aclarir-ho–, el dèficit de la Junta de Seguretat del setembre era que, quan es va signar l'acord de desplegament de Mossos, el Govern de Convergència i el Govern del Partit Popular, no es va tenir en compte el creixement demogràfic, i es va situar en 15.000 i escaig el nombre de mossos d'esquadra al 2008. L'octubre de l'any passat el que es va fer..., és va dir: «Escolti, si això ho vàrem fer quan

teníem 6 milions d'habitants, perquè dèiem allò del dos i mig per mil, i multiplicar 6 milions per dos i mig dóna 15.000, i ara som 7 milions d'habitants, multipliquem 7 milions d'habitants per dos i mig, que en seran 18.000.» I, per tant, vam dir: quan s'acabi el 2008, el desplegament que teníem previst dels 15.000, iniciarem 3.000 més dels 15.000 per tal de donar resposta a l'increment de la població que s'ha produït en aquests anys.

Per què s'ha produït el dèficit? Ho he explicat varies vegades. Ho torno a repetir. Fonamentalment perquè les places que teníem previstes per a la Guàrdia Civil i la Policia Nacional no s'han cobert. És fàcil calcular quin és el dèficit: anar aplicant..., l'any 2006 n'hi haurien d'haver 12.432, la plantilla real són 11.773; hi ha un dèficit de 659. I l'any passat en teníem 485 i l'altre 231. O sigui, hi ha un dèficit que es pot calcular tranquil·lament.

Però quan li he dit que hi havia dèficit també he dit una altra cosa que tampoc vostès consideren. Miri, fa un mes vaig estar a una jornada de portes obertes a la comissaria de Sant Cugat, on l'alcalde, el senyor Lluís Recoder –que havia dit que tenia un dèficit dels mossos, que si l'havíem previst–, en l'acte públic que va fer davant de dues-centes o de tres-centes persones i de mitjans de comunicació va dir dues coses importantíssimes: «Tinc un dèficit del 5 per cent del que m'havien dit que havia de tenir –tinc un dèficit del 5 per cent del que m'han dit que havia de tenir.» Però va dir una altra cosa amb aquesta paraula: «És indiscutible que Sant Cugat té més policia que mai.» (*Remor de veus.*)

No, no, però això és molt important. És molt important transmetre la segona idea, és a dir: els Mossos d'Esquadra, la policia que hi ha a Sant Cugat, a Mataró, a l'Hospitalet és més que mai, com a conseqüència del desplegament del... Més que mai! Una altra cosa és que les xifres que es van donar el 2003, producte del que els he dit abans, tenen un dèficit del 5 per cent o del 6 per cent. I a mi això em sembla important.

Vostè em parlava del desplegament i de les comissaries. Miri, el pla de desplegament que tenim, quan em parlava del Baix Llobregat i tal, hi insisteixo, no l'hem fet nosaltres, el van decidir vostès fa tres o quatre anys, vostès van decidir el..., que jo hi estic d'acord, que no el qüestiono, però no me'l qüestionin ara vostès a mi. El desplegament és que el 2007 anirem a la meitat del Baix Llobregat, al Garraf i al Penedès, això el 2007, i que el 2008 anirem fins a Terres de l'Ebre, Tarragona i Terres de l'Ebre. Aquest és el pla que es va decidir i que continuarem.

I he de dir-li una cosa, que vostè sap perfectament, no?, que independentment que en alguna comissaria hi pugui haver un retard d'un mes o dos mesos, s'ha portat..., l'anterior Govern, no només l'anterior Govern de l'anterior legislatura, sinó l'anterior Govern, és a dir, l'anterior de Convergència i Unió..., en aquest tema es va portar un seguiment importantíssim per tal que el desplegament des del punt de vista de les infraestructures immobiliàries no pogués aturar el desplegament. I es va fer bé, i l'hem de continuar fent bé.

És a dir, estic segur que aquest 2007 segur que estarem en condicions d'anar a la resta del Baix Llobregat, al

Garraf i al Penedès, i estic segur que el 2008..., potser tindrem algun problemet amb alguna comissaria el 2008, però estic segur que el 2008 farem el desplegament al conjunt de territori.

Vostè em deia el tema de la complicitat i el tema de la coordinació amb... Perdó, en el dèficit m'he deixat una cosa que vostè ha dit, no?, que hi va haver un moment que Zapatero, vostè ha dit Rodríguez Zapatero, va enviar tres-centes guàrdies civils perquè no teníem prou mossos. No, no, no, el que va passar és, l'any passat, que en el territori que era competència seva, que era Tarragona, no tenia suficient Guàrdia Civil; no en va enviar tres-centes perquè no teníem prou mossos, no, això no va ser així. El que va passar va ser que, a Tarragona, que es van produir una sèrie de robatoris violents i silenciosos, no hi havia prou Guàrdia Civil i vam demanar que hi hagués més Guàrdia Civil, i es van enviar els tres-centes guàrdies civils en aquesta zona de Tarragona. Tot i així el que va passar és que nosaltres vam reforçar les terres de Tarragona, tot i que no és competència nostra, i en aquests moments a les terres de Tarragona hi han mossos d'esquadra tot i que la competència és de l'Estat.

El tema de la coordinació i de les complicitats. Miri, el tema de la Junta de Seguretat. Jo vull insistir en el que li he dit al senyor Sirera. Li ho dic de veritat, no sé quin serà la relació de futur, i si no és bona ho diré, i si les demandes que fem no fan efecte ho diré, no tinc cap problema i no n'he tingut mai a dir aquestes coses.

En aquests moments les relacions dels Mossos d'Esquadra amb la Policia Nacional i la Guàrdia Civil a Catalunya són excel·lents, i vostè sap perfectament que les relacions entre els diversos cossos sempre a vegades grinyolen, no només entre els Mossos i la Guàrdia Civil, sinó entre la Guàrdia Civil i la Policia Nacional i entre la Policia Nacional dintre de la Policia Nacional. Per tant, això sempre grinyola perquè el tema de la informació és un tema clau i, evidentment, hi ha problemes d'informació.

La Junta de Seguretat. Miri, la importància política de la Junta de Seguretat, hi insisteixo (*veus de fons*)... –cregui'm, senyora Ribera, no estic dient una cosa simplement per sortir del tràmit parlamentari, cregui'm–, la Junta de Seguretat políticament va ser important. Miri, vostè, que per primera vegada –per primera vegada–, el mes de gener, l'informe sobre qüestions antiterroristes què fa l'Estat el tingui el Govern català, això és importantíssim, i que els informes que nosaltres puguem tenir els enviem al Govern central, això és importantíssim, i que periòdicament hi hagi reunions de responsables dels Mossos d'Esquadra amb responsables del Centre Nacional de Coordinació Antiterrorista per avaluar la situació i per definir estratègies, això és importantíssim. I això no passava abans –no passava abans–; no és cap culpa de ningú, perquè les coses arriben quan arriben. No dic que abans es feia malament i ara es fa bé. No, les coses arriben quan arriben.

I de la mateixa manera, quan vostè ha fet una ironia, no?, simpàtica, per això, una ironia simpàtica, sobre el protocol de com s'ha de saludar, doncs, vostè sap que és més complex; com a ironia està molt bé. Però no és poca co-

sa definir, per exemple, un protocol amb relació als temes d'estrangeria i què passa quan un mossos d'esquadra agafa una persona fent un delicte..., que és estranger. Què s'ha de fer, amb quins terminis i en quin moment? Això no és una cosa petita. I definir exactament quins són els espais institucionals de relació i de coordinació periòdiques, que tampoc estava fet, tampoc és una cosa petita; hi insisteixo, quan dic que no estava fet és perquè això ha evolucionat d'una determinada manera.

Vostè em diu que per fer front al dèficit.... i hi insisteixo, quan dic això del dèficit insisteixo en el tema que hi ha més policia que mai. Evidentment, si hi ha un dèficit de mossos d'esquadra, a mi em poden demanar moltes coses, però el que no em poden demanar és que obri un calaix i tregui mossos d'esquadra. No puc, m'agradaria poder-ho fer, però no puc, i vostès tampoc, segur que m'ajudarien si poguessin, però això no ho podem fer.

És a dir, tenim els mossos d'esquadra que tenim, eh?, tenim els que tenim, i aleshores, què és el que estem fent, senyora Ribera?, què és el que estem fent? El que estem fent és fer operacions especials. I vostè ha dit una cosa que és molt certa, operacions especials que signifiquen un sobreesforç dels mossos d'esquadra, i que no es pot mantenir sempre, evidentment. Però també li ho dic amb tota claredat, fins al juny del 2008 –fins al juny del 2008– tenim un problema, fins al juny –juny– del 2008 tenim un problema, que hem d'afrontar amb operacions especials i incrementant la col·laboració tant amb Guàrdia Civil com amb Policia Nacional, com amb les policies locals. És a dir, aquesta és la resposta que hem de donar, no en tenim altra, de resposta.

I li he de dir el següent. Les operacions especials, que tenen un sobreesforç per als mossos d'esquadra, i un sobreesforç, que aquest no el vull mencionar, econòmic, però tots, segur que tots, estem d'acord, estan donant resultats. I això és important. Serveixen o no serveixen? S'adeqüen als nous actes violents o no? I el que els estic dient és que la impressió que tenim és que serveixen i que els volem mantenir i, evidentment, puntualment en aquest període. Estem convençuts que el que no podem fer és deixar de fer operacions especials; les operacions especials que hem anat fent, els resultats ens diuen que funcionen.

Vostè posava en qüestió no les estadístiques de la Generalitat, sinó les del senyor Rubalcaba i tal...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Les estadístiques –ja acabo, senyor president– nostres, evidentment no les faig jo, ni les fan els comandaments, és a dir, hi ha un sistema regulat procedimentalment; i són d'absoluta confiança, i, hi insisteixo, ens diuen el que ens diuen, i jo faig una valoració raonablement segura, com he dit sempre.

El president

Senyora Ribera, pot fer la rèplica.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies. Senyor conseller, m'ha agradat de veure que ja no em preguntava, potser perquè ja m'he preguntat i m'he contestat, i li he facilitat la tasca, no? Jo li he dit abans, i aquesta és la voluntat del nostre grup, de col·laborar amb tot el que faci avançar el país i, especialment, en tema de seguretat. I això és tan així que... Vostè diu: «No tinc mossos d'esquadra en el calaix». Doncs, no té mossos d'esquadra en el calaix, evidentment, però sí que té solucions en el calaix que es podrien aplicar, i que nosaltres li n'apuntarem alguna.

A veure, ha dit que els números del desplegament, quan estigui completat, es basen en l'acord del 98, de Convergència i Unió amb el PP, de 1998, que ens deixaven amb uns quinze mil mossos i que aquests números no s'han augmentat i que aquest és el problema i d'aquí ve el dèficit. Bé, més o menys, no?

A veure, hi ha hagut un creixement demogràfic, és evident, però aquest creixement demogràfic no s'ha produït en aquest cent dies, s'ha anat produït, i últimament, en els últims tres anys, el creixement ja estava aquí, el milió d'habitants de Catalunya ja hi era, i en cap moment durant aquests tres anys passats des del Govern es va dir: «Ei!, els números no estan correctes; hi ha, per tant, un dèficit de mossos d'esquadra. Anem a demanar als nostres amics del Zumosol, de Madrid, que ens ajudin, perquè al final són ells els que autoritzen més nombre de mossos d'esquadra a Catalunya.»

En cap moment, fins que veuen les orelles a les eleccions, i diuen: «Pam!, ens falten mossos, perquè a més aquí tenim robatoris violents, perquè això se'n està anant de les mans...» I en aquell moment és quan es reuneixen amb la Junta de Seguretat. Però és igual, això és aigua passada i tenim avui el que tenim, que és un dèficit.

Respecte de quines solucions podem oferir? A veure, una de molt senzilla, que de tan senzilla és que em sembla que no deu de ser ni possible i que potser estic equivocada. A veure, si vostès tenen cada any una convocatòria de mossos d'esquadra que els permet treure 1.400 mossos d'esquadra al carrer, i del procés selectiu, del resultat final acostumen a suspendre un 10 per cent, que vol dir cent quaranta mossos d'esquadra, que ja no surten..., cent quaranta mossos d'esquadra els dona per a una comissaria. Doncs, per què no amplia el nombre de places de la convocatòria perquè li permeti cobrir el dèficit dels suspensos? Cinc convocatòries s'han fet, a cent quaranta que han suspès, més o menys, cada una, els números estan fets de seguida: sis-cents mossos d'esquadra. Només amb aquesta primera solució de calaix vostè tindria el dèficit que reconeix resolt, ja no tindria dèficit.

Número dos, una altra possibilitat. Tres mil agents de forces i cossos de seguretat de l'Estat que s'havien d'haver incorporat a les convocatòries de la Generalitat..., integrar-se en els cossos de Policia Nacional. Això era també de calaix. Quan estàvem nosaltres al Govern i vostès a l'oposició deien que tots volien venir. Es van fer dues convocatòries, se'n van presentar quaranta-dos i trenta. Què està passant? Per què no se motiva els guàrdies civils i els policies nacionals? Per què no volen incorporar-se als Mossos d'Esquadra? Busqui les raons

a veure, faci atractiva aquesta oferta. Els volem perquè tenen experiència, perquè aporten moltes coses positives a Catalunya, com les van aportar en el passat i estem segurs que les continuaran aportant. Obri'ls les portes.

La tercera, les vacants que s'han generat de guàrdies civils –que l'il·lustre diputat senyor Bosch va tenir la prevenció de demanar-li-ho al Govern quan estava com a senador a Madrid; li diuen, resposta: «A Catalunya les vacants que hi ha de guàrdies civils, 382»–, sense cobrir. Doncs, la Junta de Seguretat per a què serveix? Si no ho van parlar aquesta vegada, poden demanar en una altra junta de seguretat i posar damunt de la taula la necessitat que els cobreixin les vacants, i així potser aquesta complicitat no els farà còmplices.

Les relacions són bones entre Mossos d'Esquadra i Policia Nacional. I tant, i ho han sigut sempre! El que no van ser bones durant el Govern anterior van ser les relacions entre les cúpules. No s'havia vist a la vida que en determinats actes importantíssims per als Mossos d'Esquadra no hi assistissin els màxims representants dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. I això va provocar, fins i tot, algunes intervencions i algunes iniciatives parlamentàries.

Una altra cosa, el tema de Sant Cugat que ha tret, ja com a detall i per acabar. A veure, a Sant Cugat, en aquest moment –s'ha reconegut un dèficit– el que està passant és que a les urbanitzacions els veïns estan contractant seguretat privada. Ei!, als que no poden pagar seguretat privada el Govern té l'obligació de posar-los-en i als que l'estan pagant també; ja ho estan pagant a través dels impostos, no tenen una deducció per això. És responsabilitat del Govern de la Generalitat que tots els catalans, independentment dels seus recursos, se sentin segurs.

Senyor conseller, ens trobarà per tirar cap endavant i fer avançar aquest tema. Si us plau, que des de Madrid el PSOE, el Govern en aquest moment, no els faci combregar amb rodes de molí.

Gràcies.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Jo li torno a agrair, senyora diputada, el to de la intervenció, l'oferta de col·laboració, que en aquest moments crec que, com a primer pas, s'hauria de materialitzar amb el consens en la Llei del 112, de l'Institut de Seguretat, i també, tot i que no ho hem aprovat, vostès saben que volem consensuar la Llei del sistema policial, eh?, i, per tant, creiem que són tres peces bàsiques, des del punt de vista de la política de seguretat, que tenim absolutament tota la voluntat perquè sigui una proposta consensuada, i, per tant, que recollim o modifiquem aspectes seus i modifiquem aspectes del Govern.

En el tema del dèficit, no? El dèficit que tenim és sobre els que hi havien previstos, sobre els quinze mil –els tres mil és una altra qüestió–, sobre els quinze mil previstos. Vostè em diu: «Per què no amplien la convocatòria?»

El problema que tenim és que a Catalunya, també –i crec que..., no sé si especialment, no?–, es presenta la gent que es presenta; té un límit de gent que vol ser mossos d'esquadra cada any, no és il·limitat això. Això, què vol dir? Que l'any 2003, si les places convocades van ser 1.120 se'n van finalment incorporar 949. Què va passar? Que en vam suspendre alguns, però és que no es va presentar més gent.

Hi ha algú que m'ha dit: «Escolta, i per què no els aprobeu tots?» Doncs, crec que perquè és preferible passar dos anys amb problemes, però assegurar que els mossos d'esquadra que entren estan en bones condicions. Però és que què vol dir? Que l'any 2003 a Catalunya, de les 1.120 que necessitàvem, finalment, persones que s'han presentat i estan en condicions són 949, i l'any 2004, de les 1.120, 1.045, i l'any 2005, de 1.328, 1.240, i així successivament. Dit d'una altra manera, la gent, les persones que es volen incorporar als Mossos d'Esquadra a Catalunya cada any estan per sota de les necessitats que ens havíem marcat. I aquest és un dels dèficits que tenim; una altra qüestió és que, com he dit abans, quan acabi el 2008 –quan acabi el 2008– fem els tres mil.

Vostè m'ha proposat dues o tres mesures. Una era aquesta d'ampliar-ho als suspesos, la pregunta; és que no s'ha presentat més gent. La segona és: per què la Guàrdia Civil i la Policia Nacional també estan fallant en el que havíem previst? Les xifres són, evidentment, terribles; és a dir, de dues-centes..., cent quaranta, de dues-centes persones, places que s'han d'incorporar, se n'incorporen trenta o quaranta. Per què? Jo crec que hi han dues raons. Una, perquè es va fer tard –ho vaig dir en l'anterior interpellació. El senyor Pomés, l'any 98, si no ho recordo malament, va plantejar a la Junta de Seguretat, al senyor Mayor Oreja, aquesta incorporació. El Govern central va dir que no, i no va ser fins a l'any 2003 –quan la consellera, si no ho recordo malament era la senyora Núria de Gispert...– que van dir que sí. Vam perdre cinc anys. Què havia passat? Que molta gent se'n va anar, ja. Es va fer tard; s'hauria hagut de fer des del començament, això.

Segona raó, hi ha un element que li he contestat al senyor Sirera, que no li he dit això però que hi té relació, que és el següent: als Mossos d'Esquadra no tenim regulada la segona activitat. Això què vol dir? Que la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, a partir de determinada edat, tenen determinades condicions que els Mossos d'Esquadra no tenen. I una persona de quaranta o quaranta-cinc anys que és policia nacional o guàrdia civil sap que quan arriba als cinquanta-cinc té unes condicions que si entra de mossos d'esquadra no les té. I, per tant, jo crec que el que hem de fer és regular i la meva proposta és que hem de regular aquest any la segona activitat, perquè això no sigui un motiu, en definitiva, de dificultat a l'hora d'ingressar en els Mossos d'Esquadra.

I en el tema de les vacants de la Guàrdia Civil, miri, no ho vam plantejar a la Junta de Seguretat perquè, segons les dades que tenim i les informacions que tenim, en aquests moments tenim a Catalunya, de guàrdies civils, 4.711, de policies nacionals 3.649, un total de 8.360. És a dir que, en base als 300 que es van incorporar, no podem dir que tampoc hi han vacants a la Guàrdia Civil, ni a la Policia Nacional. Per tant, no es va plantejar

perquè no hi havien vacants. El que sí que vam plantejar de forma claríssima és la necessitat que l'Estat contribueixi a fer front a les despeses que ens ocasiona aquest dèficit de mossos d'esquadra fins al 2008 i fer un reconeixement, per acabar, del sobre esforç que els estem demanant als mossos d'esquadra.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el retorn a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, a Salamanca.

Interpellació al Govern sobre el retorn a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme que encara està dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, a Salamanca (tram. 300-00023/08)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyor Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, ara fa poc més d'un any vam viure en aquest país un moment pràcticament històric, un moment molt emotiu, un moment llargament esperat: vam viure, per fi, el retorn dels primers documents de la Generalitat de Catalunya espoliats per les forces franquistes a partir de l'any 38, i que suposava el retorn de la documentació confiscada per l'exèrcit d'ocupació franquista i dipositada a l'Arxiu de Salamanca com a botí de guerra. Aquelles cinc-centes caixes ens retornaven a Catalunya no només un material que era propietat de la Generalitat, de les institucions catalanes, sinó que ens retornaven també, d'alguna manera, la dignitat i el dret de les víctimes dels espolis a veure com per fi es reconeixia una injustícia després de més de seixanta anys d'esperar.

Si aquell 31 de gener de l'any passat va ser un moment històric per a Catalunya, va ser gràcies a la suma de molts esforços: va ser gràcies a una decisió valenta –per què no admetre-ho?– del Govern espanyol, que aplicava una llei valenta, aprovada al Congrés dels Diputats; va ser gràcies a molts anys de lluita de la societat civil catalana, de les entitats encapçalades pels homes i dones de la Comissió de la Dignitat, i va ser gràcies al consens de les forces polítiques catalanes, que vam demostrar que quan fem pinya a Madrid és quan veritablement el nostre poble aconsegueix avançar. Va ser un gran pas endavant, que començava a resoldre una anomalia democràtica que havíem anat arrossegant durant anys.

Des d'aleshores, o fins i tot des d'abans, des del moment que vam començar a debatre la llei espanyola que n'obligava el retorn, hem hagut de patir els intents desesperats de la dreta espanyola més retrògrada per evitar aquest retorn; hem hagut de viure –i tots ho recordem– episodis pintorescos, com l'intent desesperat de

l'Ajuntament de Salamanca, a última hora, per evitar-ne *in extremis* el trasllat; hem hagut de presenciar com es recorria a instàncies judicials –Audiència Nacional, Tribunal Constitucional– per evitar l'aplicació d'una llei democràtica, que a més va tenir un suport polític amplísim, i avui justament aquest matí n'hem tingut el darrer exemple, amb l'aprovació al Ple de les Corts de Castella i Lleó d'una proposició no de llei, amb els vots a favor del Partit Popular i en contra del PSOE, que demana que el Govern no deixi sortir més documents de l'arxiu en direcció a Catalunya, i no només això, sinó que retorni els documents que ara mateix ja estan a casa nostra.

Malgrat tots aquests obstacles, malgrat tots aquests impediments, vam aconseguir fer aquest pas endavant que deia, però de la llei que ens va permetre fer aquest pas endavant només n'hem complert una part. Per ara només s'ha completat la primera etapa del retorn, i falta tota la resta. Encara està pendent la restitució dels documents de persones naturals o jurídiques de caràcter privat, és a dir, els documents de particulars, sindicats, partits polítics, entitats, etcètera. En total, els documents que falten per tornar són més de dos milions de documents, un total de 1.700 caixes, que són pràcticament més del doble del que ja ens ha estat retornat.

Ja assumim que aquesta part de la devolució dels particulars requereix un procediment molt més ampli, que és molt més complex tècnicament, i per tant és més lent, ja ho assumim; però sabem també que aquest procediment fa molt temps que ha començat. Vostè, honorable conseller, ha informat en diverses ocasions de la tasca que estaven fent, de la bona tasca que estaven fent els tècnics de la Generalitat especialitzats damunt del terreny, al mateix arxiu, especialitzats en la identificació. La llei espanyola diu clarament que, una vegada identificats els fons documentals, la Comissió Mixta Ministeri - Generalitat ha d'oficialitzar aquesta identificació perquè al cap de tres mesos, com a màxim, la documentació sigui transferida.

La llei és molt clara en aquests termes, però tanmateix ara estem encallats. Estem assistint, al nostre entendre, a una interrupció inexplicable d'aquest procés de devolució, una interrupció que ens sorprèn i que ens inquieta. No sabem què és el que està passant a Salamanca. Bé, el que sí que sabem és que el Partit Popular no fa massa ha inaugurat una exposició titulada «Archivo de la memoria rota», amb documents de la Generalitat, on es tergiversa la informació, on es fa demagogia, on s'instrumentalitza aquest arxiu, erigint-lo com a símbol de la unitat d'Espanya. Però, mentre el Partit Popular segueix en la seva línia, no sabem per què s'està endarrerint el procés i per què el Ministeri no aplica la següent fase de la llei.

Fa tot just tres setmanes, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats va presentar una moció que va tenir el suport de tots els grups parlamentaris, excepte el Partit Popular, i en aquesta moció es demana que es reuneixi en el termini més breu de temps possible la Comissió Mixta Estat - Generalitat, que és la comissió que ha d'abordar aquest retorn dels papers pendents, aquests més de dos milions de documents que, com dèiem, pertanyen a particulars, sindicats i partits polítics.

Malgrat aquesta moció, no tenim indicati que s'hagi desbloquejat el procés, no tenim indicati que hàgim sortit d'aquesta situació d'espera o de *standby*, i aquest, honorable conseller, és el motiu de la interpellació. Sabem que vostè es va reunir amb la ministra per abordar aquesta qüestió no fa pas massa setmanes; li volíem demanar quina va ser la seva impressió de la trobada. Volíem que ens expliqués quina és la feina que han fet els tècnics de la Generalitat fins ara i en quina fase estan aquests treballs, quins són els passos que falten per fer i si coneix els motius pels quals no es convoca aquesta comissió de treball.

Volíem deixar constància en aquesta cambra que per nosaltres és fonamental poder establir i concretar el calendari del retorn, un calendari que ja entenem que ha de ser de mutu acord, però que de cap de les maneres no pot estar condicionat al calendari polític. Els diputats del Grup d'Esquerra al Congrés de Madrid ja alertaven al seu dia del perill que el Govern espanyol caigués en la temptació de posposar el retorn per motius electorals. Si això passés seria, al nostre entendre, inacceptable, perquè els interessos electorals d'una força política determinada mai –mai– no poden passar per davant del dret a la restitució de l'honor, per davant de la igualtat i per davant de la justícia.

Si ho seguim ajornant estem permetent que el PP ho utilitzi, també amb interessos evidentment electoralistes, que se segueixi fent demagògia a Espanya, però encara una cosa pitjor: si ho seguim ajornant correm el perill que algunes de les persones que van ser víctimes d'aquest espoli ja no puguin veure el final d'aquest procés dolorós, com ha estat el cas, per exemple, de Carles Fontserè, un dels cartellistes més importants de l'Europa del segle xx, autor d'algun dels cartells propagandístics més importants de la Guerra Civil, un home que va lluitar durant anys per aconseguir la devolució de tots aquests materials que li van ser presos l'any 39, i Carles Fontserè, com bé saben tots vostès, va morir el passat mes de gener sense haver vist retornada la seva documentació. No podem córrer el perill que altres homes i dones que ha protagonitzat una part molt important de la història democràtica del nostre país desapareguin sense veure restituïda la seva memòria i la seva dignitat.

Sabem, honorable conseller, que vostè ha estat un dels defensors actius del retorn, sabem que per vostè és important accelerar aquest procés, sabem que per a vostè i per al Govern que representa és una prioritat política, com ho hauria de ser per a qualsevol govern democràtic. Justament aquest mateix matí, en aquesta mateixa cambra i des d'aquesta mateixa tribuna, diversos diputats de diferents forces polítiques parlaven de la importància de restituir la memòria històrica per aprofundir en la democràcia. Amb motiu del debat que hem tingut aquest matí entorn del Projecte de Llei del Memorial Democràtic, entre tots ens hem posat d'acord i hem expressat la importància de trencar els silencis, de restituir l'honor, de retornar la dignitat a aquells homes i dones que van viure els moments més negres i més durs de la història del nostre país.

El retorn definitiu a Catalunya de la documentació confiscada durant el franquisme, que ara mateix encara està

dipositada a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola, serà una bona prova que avancem en la bona direcció, que anem pel bon camí. I esperem que a partir de la seva resposta i a partir de la moció que presentarem properament quedi clara quina és la postura de les institucions catalanes, la d'aquesta cambra i la del Govern que vostè representa; que quedi ben clar, per tot el que hem exposat, que no volem i que no podem allargar més l'espera.

Gràcies, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, senyor Joan Manuel Tresserras té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyora Llansana, senyores i senyors diputats, d'alguna manera em tocaria reiterar alguns dels arguments de la intervenció que s'acaba de fer. Hi ha, però, una pregunta bàsica, que és la fonamental, i és quins són els motius del retard, és a dir, per què aquesta documentació encara no és aquí.

Amb la prudència que exigeix fer interpretacions d'actituds d'altres, jo diria que, fonamentalment, hi ha una part que és inevitable que ens vingui al cap, que és que, efectivament, el procés de retorn d'aquests papers ha estat sotmès a una intensa politització, que només pot interpretar-se en el context de la correlació de forces que en aquests moments hi ha a escala de l'Estat espanyol, i només secundàriament –només secundàriament– per raons de caràcter tècnic, que tanmateix jo no voldria tampoc banalitzar.

Com vostè deia, el tipus de documentació que queda pendent és tota aquella documentació confiscada que no era part de la documentació de la Generalitat. Això vol dir que, en tractar-se de persones o bé d'entitats amb personalitat jurídica diferent de la Generalitat, la diversitat de documentació és molt gran. I això ha comportat també per a la part catalana algunes dificultats a l'hora d'establir la identificació precisa de cada document.

Aquesta feina, tanmateix, tot i aquesta complexitat, es va donar per enllestida, pel que fa a la part catalana, el mes d'octubre, i per tant el problema que arrosseguem l'arrosseguem des del mes d'octubre, i és per això que vaig tenir una certa urgència a reunir-me amb la ministra.

L'argumentació tècnica que planteja el ministeri, i que a mi em sembla fonamentada, parla sobretot d'aquesta mateixa complexitat del procés d'identificació a càrrec dels seus tècnics, però també fa referència al fet que durant el procés de la documentació anterior i la fase posterior al retorn, la forma com s'ha polititzat l'existència d'alguns d'aquests documents, entre ells uns quants dels que es van cedir des de l'Arxiu Nacional de Catalunya per a una exposició a Salamanca, que a mig procés va canviar de naturalesa..., és perquè es va plantejar l'argument que alguns dels documents que s'havien trobat a la Generalitat no eren catalans, apellant justament al fet que, en tractar-se d'arxius personals, contien documentació diversa, dins de la qual, per exemple –i n'és un exemple

concret—, algunes persones, per obtenir documentació a Catalunya als anys trenta, havien hagut de demanar al seu lloc d'origen partides de naixement. Aleshores, el fet que en l'interior d'algun d'aquests arxius hi hagués una partida de naixement que podia ser de qualsevol lloc de l'Estat diferent de Catalunya ja va ser motiu que s'intentessin engegar processos judicials que permetien posar en discussió la catalanitat d'aquella documentació.

Així les coses, és evident que hi ha una certa voluntat per part del ministeri del que en podríem dir «blindar» qualsevol possible dubte a propòsit de la naturalesa de la documentació.

Aquesta és la part tècnica. Però tanmateix, per resoldre bé això, el que cal és posar-s'hi, i per tant em sembla que hem de ser absolutament exigents —i vaig intentar ser-ho, i em sembla que el Govern vol ser-ho— de cara a demanar que es posin immediatament en marxa els treballs de la comissió mixta, que és finalment qui ha d'acabar la verificació. Sí que entenem que aquesta documentació, abans de passar pel tràmit d'aquesta comissió mixta, pugui ser objecte d'un estudi per part d'experts que treballin per encàrrec del ministeri per facilitar després els treballs d'aquesta comissió, però en qualsevol cas això s'hauria de fer amb urgència.

També és veritat que, als efectes d'aquesta explicació de per què els motius del retard, i després em permetran que faci alguna extensió més d'aquests temes, jo crec que hi ha, evidentment, el fet que la llei preveu que un cop s'hagi produït aquesta verificació, el termini per al retorn és de tres mesos. I, per tant, aquí el problema és, primer, que la comissió mixta es posi a treballar aviat, tan aviat com sigui possible, i a mi em sembla que això vol dir en qualsevol cas sempre abans de l'estiu, i que després, en el termini de tres mesos d'acabats aquests treballs, per tant, que s'acabin aviat..., i que en el termini de tres mesos aquesta documentació pugui ser aquí.

Jo vaig intentar en aquesta reunió, amb una fortuna insuficient, que hi hagués un compromís ferm que aquesta documentació fos aquí abans de finals de 2007. Encara que el compromís no el vaig obtenir, l'objectiu de la insistència que durem a terme des del Govern, a part d'altres insistències com la que ha partit d'aquesta mateixa cambra en més d'una ocasió i com la que ha fet des de la societat civil la Comissió per la Dignitat, diguem-ne..., jo espero, malgrat tot, que serà possible que abans de finals del 2007 aquesta documentació pugui ser aquí.

Però cal tot l'esforç per intentar accelerar els treballs d'aquesta comissió, perquè és veritat que en direcció contrària n'hi ha molta, de pressió. Vostè ha fet referència també justament a una notícia d'aquest matí a propòsit de la resolució de les Corts de Castella. De manera, doncs, que jo crec que, efectivament, cal pressió. I els he de dir que nosaltres ens sentirem recolzats per tota la pressió que elegantment i gentilment pugui fer-se per tal que aquests tràmits s'accelerïn.

Efectivament, hi ha un argument que posava sobre la taula vostè, i que és un argument que vaig utilitzar, a propòsit de la figura d'en Carles Fontserè. És veritat que hi ha persones que van ser directament afectades per la confiscació i que en aquests moments estan morint. I això ens passa pràcticament, si no cada dia, com a

mínim cada setmana. I, per tant, és una qüestió que no podem desatendre. Aquí hi ha una qüestió de reparació històrica, però no pot ser intemporal. Aquí la urgència és una qüestió d'ètica i d'estètica simultàniament.

L'entrevista, com li deia, amb la ministra el 15 de febrer no ha estat l'única, ha estat l'única així, personalment i intensa, amb una part important de la sessió dedicada a aquest tema, però després hi ha hagut més contactes entre la gent del departament i la gent del ministeri, sobretot perquè el que voldríem també és que les activitats complementàries a l'operació mateixa del retorn puguin desenvolupar-se amb tota diligència i eficiència.

Hi ha una qüestió que és bàsica, que és que, no només la còpia de la documentació, la seva digitalització, va a compte de la Generalitat, perquè així és com es va establir també en la llei, sinó que, a més a més, s'han d'establir els mecanismes pels quals les persones afectades i entitats afectades puguin verificar si la seva documentació es troba entre aquella que ha estat identificada, i que després s'estableixin els procediments pels quals puguin reclamar la restitució d'aquesta documentació. Aleshores, tota aquesta feina s'ha començat a fer des de la Direcció General de Patrimoni, perquè en el moment en què el material estigui enllestit es pugui començar a actuar ràpidament, i al mateix temps això també constitueix una pressió afegida de cara a accelerar el procés.

Jo diria que, en definitiva, la via per la qual hem d'actuar és intentar, efectivament, aconseguir del ministeri un compromís respecte al moment en què la comissió mixta es posarà en marxa. I aleshores, atès que aquesta comissió mixta compta amb dues persones, a part de la comissió tècnica, dues persones, que són, en el cas de la nostra part, el director general de Patrimoni, més el subdirector general d'Arxius..., aleshores, ells podran proporcionar-nos informació de primera mà sobre el funcionament d'aquesta comissió i si opera amb prou diligència, cosa de la qual no podem dubtar per principi. I, per tant, confiant que es posi en marxa tan aviat com sigui possible, comptem també que, passat el període que calgui per verificar, en tres mesos, efectivament, la documentació estigui aquí.

Ja els ho dic, em sembla que l'objectiu del 2007 és un objectiu que ens hem de plantejar. No puc en aquest moment, perquè no tinc elements per fer-ho, comprometre que això sigui així. El que sí que puc comprometre és l'esforç per part del Govern per obtenir aquest resultat, i comptem també que podrem disposar del suport de tota la cambra i, com dic, de la societat civil, per tal que ens ajudi en aquesta empresa, perquè, hi insisteixo, és una qüestió de reparació històrica i és una qüestió..., la urgència és una qüestió d'ètica i d'estètica.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, acabada aquesta interpellació, suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i vuit minuts.